Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul

(8 ianuarie)

Cuviosul Gheorghe s-a născut într-un sat din Cipru, din părinți evlavioși. Mai avea un frate mai mare, pe nume Iraklídis, care trăind încă părinții săi, a plecat în pelerinaj la Sfintele Locuri. Ajuns aici, s-a călugărit în Lavra Kalamónas, care se afla lângă mănăstirea Sfântului Gherasim, iordanitul. Micul Gheorghe a rămas lângă părinții săi. Când au murit aceștia, de creșterea sa s-a îngrijit un unchi de-al său, care la un moment dat, voia să-l căsătorească cu fiica lui. Atunci Gheorghe a fugit la un alt unchi, care era egumenul unei mănăstiri. Din cauza presiunilor celuilalt unchi, care voia cu orice preț să-l facă ginerele său, Gheorghe a plecat la fratele său, Iraklídis, la Lavra Kalamónas. Întrucât, însă, era prea tânăr pentru Lavra, fratele său l-a dus la Mănăstirea Maicii Domnului, numită Hozeva, care se

afla într-o pustie sălbatică, lângă vechiul drum roman care leagă Ierusalimul de Ierihon. Aici sfântul a fost tuns monah, iar apoi a trăit o viață ascetică plină de nevoințe. Vestea despre înălțimea virtuții sale s-a răspândit repede și mulți veneau să se folosească de sfintele sale povețe. A adormit în pace la adânci bătrâneți, încredințându-și sfântul suflet în mâinile Ziditorului său. Pomenirea lui se face pe 8 ianuarie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (ianuarie), ziua a opta – Prea cuviosul părintele nostru Gheorghe, hozevitul şi cuvioasa maica noastră Domnica (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul 29
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Domnica 37
Imnografie 45
Vieţile Sfinţilor - Cuviosul părinte Gheorghe, hozevitul 47
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfintei cuvioase Domnica 48
Sfântul Gheorghe Hozevitul - drumul spre sfințenie 49
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Gheorghe, hozevitul 51
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul; Sfânta cuvioasă Domnica 53
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul; Sfânta cuvioasă Domnica († 474) 55
Proloagele din 8 ianuarie 57
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Gheorghe, hozevitul 61
Sinaxar - Cuviosul Gheorghe Hozevitul 62
Sfântul Ioan Iacob românul (hozevitul), Din Ierihon către Sion despre Viaţa Sfântului Gheorghe, hozevitul 67
Săvârşirea cuviosului Gheorghe hozevitul - poezie 74
IPS Timotei - Îndrumătorul sihaștrilor de pe Valea Hozevei 78
Teodor Danalache - Sfântul Gheorghe, hozevitul 82
Istoria Mănăstirii Hozeva - Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei şi Hozevitissa din Amorgo 87
Silviu Cluci - Lavra Sfântului Gheorghe, hozevitul 104
(Foto) Mănăstirea Gheorghe Hozevitul şi pustiul Hozeva - Israel 106
Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfânta Ana” şi peşterile din pustia Hozevei 124
Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 127

Icoane.....132

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

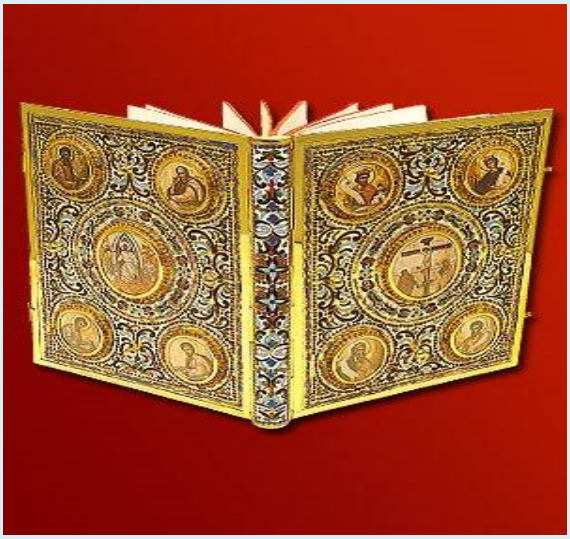

Ev. Ioan 3, 22-33

22. După acestea a venit Iisus şi ucenicii Lui în pământul Iudeii şi stătea acolo şi boteza.

23. Şi boteza şi Ioan în Enom, aproape de Salim, că erau acolo ape multe şi veneau şi se botezau.
24. Căci Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.
25. Şi s-a iscat o neînţelegere între ucenicii lui Ioan şi un iudeu, asupra curăţirii.
26. Şi au venit la Ioan şi i-au zis: Rabi, Acela care era cu tine, dincolo de Iordan, şi despre Care tu ai mărturisit, iată El botează şi toţi se duc la El.
27. Ioan a răspuns şi a zis: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer.
28. Voi înşivă îmi sunteţi martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui.
29. Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă şi ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit.
30. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.
31. Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este şi de pe pământ grăieşte. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.
32. Şi ce a văzut şi a auzit, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui nu o primeşte nimeni.
33. Cel ce a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.

Apostol

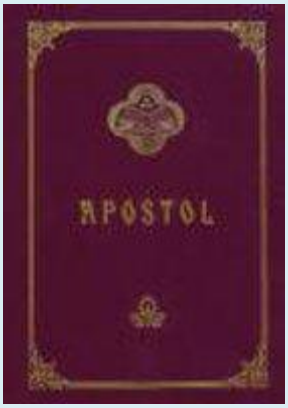

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 13, 17-21

17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.

18. Rugaţi-vă pentru noi; căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Şi mai mult vă rog să faceţi aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.
20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veşnic, a sculat din morţi pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui, şi să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în faţa Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!

În această lună (ianuarie), ziua a opta – Prea cuviosul părintele nostru Gheorghe, hozevitul şi cuvioasa maica noastră Domnica (Minei)

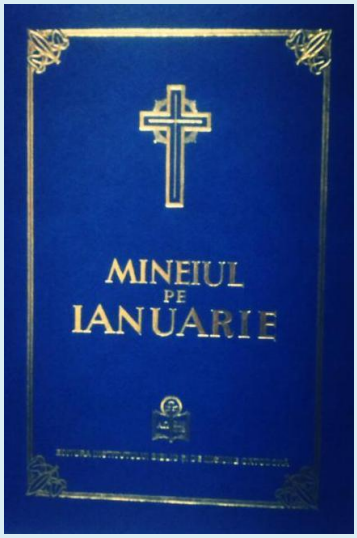

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale prea cuviosului 3, şi ale cuvioasei 3.

Stihirile prea cuviosului, glas 4:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cetatea cea tare a sufletului tău, nu au mişcat-o năvălirile cugetelor, fericite, că punând înainte ca un turn sihăstria ta cea tare, te-ai păzit pe sineţi nerănit şi fără nici o stricăciune de cumplitul războinic, şi ai stătut înaintea Stăpânului tuturor, încununându-te ca pe un biruitor.

Arătând dragostea cea de la inimă, cu umilinţă udai pământul cu lacrimi, slăvite, şi cu părul capului ştergeai aşternutul picioarelor lui Hristos, socotindu-L şi pe însuşi ca şi cum ar fi de faţă şi te vedea, de carele dorind, îmbrăţişai urmele Lui, luminându-ţi sufletul cu vedenii dumnezeieşti ale cugetului.

Nici lungimea căii, nici nevoile locurilor, nu a putut cuvioase, să slăbească fierbinţeala călătoriei tale către Dumnezeu, că şi acolo sosind, şi veselindu-te de locuri, unde au călcat picioarele Dumnezeului nostru, nicicum nu te-ai lenevit a ajunge şi către Sionul cel ceresc, prin sihăstrie şi prin ostenelile tale.

Alte **Stihiri** ale cuvioasei, glas 4:

Podobie: Dat-ai semn...

De la apus ai răsărit, către partea răsăritului, prea fericită, ca o stea prea luminoasă, strălucind cu razele faptelor tale celor bune, cuvioasă, şi ai luminat cugetele credincioşilor cu lumina minunilor tale. Pentru aceasta te fericim şi cinstim pomenirea ta, slăvind pe Hristos, carele te-a mărit pe tine cu cinste.

Rănindu-te cu dragostea iubirii lui Hristos, o Domnico prea lăudată, Lui ai urmat, lepădându-te de mărirea cea trecătoare şi de dulceţile trupului şi de toată altă desfătare a vieţii. Drept aceea te-a sălăşluit în cămară prea luminoasă, Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Arătând întru tine de faţă patimile Domnului şi Făcătorului tău, şi prin cuvânt îndreptând greşelile necuvântării patimilor, te-ai făcut fecioară ca o făptură cuvântătoare a Cuvântului. Drept aceea după asemănare îndreptând căile, pururea fericită, te-ai arătat chip al lui Dumnezeu adevărat şi curat.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului, glas 1

A lui Ghermano: Cela ce îmbracă Cerul cu nori, cu apele Iordanului Se îmbracă astăzi, şi cu a mea curăţire se curăţeşte, Cela ce ridică păcatul lumii şi de Duhul cel de o Fiinţă de sus Se mărturiseşte, Fiul, Unul-Născut a fi al Tatălui celui de sus. Către carele să strigăm: Cela ce Te-ai arătat şi ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru slavă Ţie.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glas 6:

Podobie: Îngereştile puteri...

Lumina cea de sine-şi luminată, cea luminătoare ce luminează pe oameni, Tu fiind Iisuse al meu, în râurile Iordanului botezându-Te, cu totul ai strălucit lumina cea de o Fiinţă cu Tatăl. Întru care toată lumea luminându-Se Hristoase, strigă Ţie: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Veniţi să ne curăţim simţirile ca să ne săturăm de dumnezeiasca slavă, cu gândul ca prin trup. Şi văzând pe Hristos că Se botează cu trupul şi zdrobeşte capul vicleanului, cu cântări lăudându-L, după cuviinţă, să-i strigăm Lui: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ție.

Stih: Ce-ţi este ţie Mare că ai fugit şi tu Iordane că te-ai întors înapoi.

Tu Iisuse al meu, Iubitorule de oameni, ne adăpi cu apă de viaţă în râul Iordanului, pentru milostivire, pe noi care eram aprinşi de sete. Pentru aceea adăpându-ne din izvorul Tău cel nemuritor, şi purtător de lumină, Hristoase cântăm: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ție.

Slavă..., acelaşi, glas, a lui Anatolie

La râul Iordanului, văzându-Te pe Tine Ioan la sine venind, a zis Hristoase Dumnezeule: Ce ai venit la slugă Cela ce nu ai necurăţie Doamne? Întru al cui nume Te voi boteza? Întru al Tatălui? Ci pe Acesta îl porţi întru Tine. Întru al Fiului? Ci Tu însuţi eşti Cela ce Te-ai întrupat. Întru al Duhului Sfânt? Ci şi pe Acesta îl ştii da credincioşilor prin guri. Cel ce Te-ai arătat Dumnezeule miluieşte-ne pe noi.

Troparul praznicului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului, de trei ori.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glas 4:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Isus al lui Navi, prin râul Iordanului, trecând pe norod şi sicriul lui Dumnezeu, umbrit scrie facerea de bine care era să fie. Că chipul înnoirii şi pildă nemincinoasă a naşterii celei de a doua, acea trecere cu taină prin amândouă umbrit ne-a însemnat nouă întru Duhul. Hristos s-a arătat la Iordan, să sfinţească apele.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După a doua Catismă, **Sedealna**, glas 8:

Podobie: Fluierele păstoreşti...

Se botează Hristos cel ce luminează lumea, de la înălţime Tatăl a mărturisit, zicând: Acesta este Fiul Meu întru carele bine am voit, pe Acesta să-L ascultaţi. Acesta este Cel ce luminează lumea cu milostivirea Sa, Cel ce S-a botezat şi a mântuit ca un Dumnezeu neamul omenesc.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2 pe 8.

Canonul cuviosului

Cântarea 1-a, glas 4

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Roagă-te Gheorghe lui Iisus începătorului înţelepciunii, ca la deschiderea gurii mele, să-mi dea dar ca să cânt eu necântăreţul pomenirea ta după vrednicie, cu cântări dumnezeieşti bucurându-mă.

Vieţuit-ai pe pământ ca un fără de trup, mare Gheorghe, şi după aceea te-ai împreunat cu cetele celor fără de trupuri, cântând Ziditorului, cântări întreit sfinte, şi primind strălucire de la Dânsul.

Cu cugetele tale cele mai presus de lume, nu ai băgat seamă de lume, iară sihăstrind în lume unde S-a îngropat Hristos, te-ai mutat de acolo către lumina cea nepieritoare, împreunându-te, înţelepte, cu cetele celor întâi născuţi.

Al Născătoarei

Deschizându-mi gura, am voit Preacurată să te cânt pe tine care ai născut pe Înţelepciunea cea ipostatnică, dar ca un necurat neputând precum se cade să te cânt prea curată, cer ajutorul tău.

Alt Canon, al cuvioasei

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Cu dorul tău cel dumnezeiesc într-aripându-ţi sufletul slăvită, ai zburat mai presus de cursele cele trupeşti. Drept aceea fiind eu vânat de cursele şarpelui, te rog prea cinstită Domnico, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale.

Cu bucurie ai urmat lui Hristos urmând legiuirile Lui cele sfinte, prea cinstită; şi te-ai numărat în cetele fecioarelor, ca o fecioară fără prihană. Drept aceea adunându-ne toţi, cu credinţă te cinstim pe tine lăudată.

Slavă...

Nedormitând nicicum de somnul răutăţii, slăvită, privegheai în faptele cele luminoase, şi te-ai mutat către lumina cea neînserată, fiind revărsată peste tot de luminile cele de acolo, şi luminând pe cei ce te măresc.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi înaintea naşterii, şi după naştere, mai presus de fire ai rămas nestricată, curată Maică a lui Dumnezeu. Pentru aceea dorind de tine Domnica, s-a adus de Dumnezeiescul Duh în urma ta nestricată Împăratului tuturor, Fiului tău, prea curată.

Canonul cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Spălându-te cu lacrimile tale ţi-ai curăţit trupul de noroiul cel lumesc, şi întru aceste curgeri ca de râuri, ai înecat năpădirea dracilor sihăstreşte.

Cu cuviinţă şi fără prihană, şi cu dreptate ţi-ai împodobit viaţa, înţelepte şi lângă acestea luând şi ostenelile sihăstreşti, ai moştenit viaţa cea fără osteneală de Dumnezeu fericite Gheorghe.

Fiind cuprins prea fericite de dumnezeiască dragoste a locurilor de pe marginea Sionului, către acelea ai purces şi acolo ai petrecut până la moarte, înţelepte, chinuindu-ţi trupul cu osteneli.

A Născătoarei

Pe mine cântăreţul tău Fecioară, care am greşit fără iertare, îndreptează-mă către calea pocăinţei Mireasă a lui Dumnezeu, care ai născut pe Cuvântul, cel ce curăţeşte păcatele lumii.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Pe cei ce înotau pe mare i-ai mântuit Domnico, trimiţând mării untdelemn, cu binecuvântare, şi schimbând furtuna întru linişte.

Pe tine ceea ce erai luminată de luminile cele fără materie, îngerul cel cu chip de lumină te-a vestit către ierarhul, când ai sosit cu voie dumnezeiască la cetatea cea împărătească.

Slavă...

Într-aripându-te cu vetrela înfrânării, ai ajuns la limanurile nepătimirii, mărito, şi te-ai făcut liman celor alunecaţi la adâncimea răutăţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Întăreşte neputinţa mea prea curată Stăpână, ceea ce ai născut puterea Celui Preaînalt, carele dă fiinţă tuturor şi care a mărit pomenirea Domnicăi.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Condacul cuviosului, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Lumină prea luminoasă te-ai arătat Gheorghe, strălucind cu razele cele dumnezeieşti pe cei ce cu credinţă te cheamă pe tine. Roagă-te pentru noi lui Hristos Mântuitorului, carele S-a arătat în repejuni, şi a luminat pe cei zidiţi din pământ.

Sedealna, glas 3:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Pe cel ce a fost înmulţit la post şi prea slăvit vieţuitor ceresc şi rugător pentru cei credincioşi, să-l lăudăm acum şi să-l slăvim. Pentru că s-a nevoit a lucra Celui ce bine a voit a Se sui pe Cruce, cu durerile cele adevărat fără prihană şi cu viaţa lui cea slăvită.

Slavă...,

Sedealna cuvioasei, glas .4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Trupul ţi-ai răstignit împreună cu patimile, şi toată dragostea ta Domnico ai avut-o către Hristos Mirele tău. Pentru aceea ai luat cunună nestricată, şi te-ai numărat în cetele îngerilor, cuvioasă, rugându-te Lui neîncetat pentru cei ce te cinstesc.

Şi acum..., a prazniculuI, asemenea

Apele Iordanului le-ai sfinţit, stăpânia păcatului o ai sfărâmat Hristoase Dumnezeul nostru. Plecatu-Te-ai pe Tine sub palma Mergătorului înainte, şi ai mântuit din înşelăciune neamul omenesc. Pentru aceasta te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Canonul cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Mărire, Hristoase, puterii Tale!

Hrănindu-te prin osârdie cu postirile ca şi cu nişte mâncări, fericite, acum ţi-ai adus sufletul tău vesel înaintea Stăpânului tuturor, care te-a chemat către dumnezeiască desfătarea cea de sus bucurându-te.

Ca un Cer împodobit te-ai arătat, cu faptele bune ca şi cu nişte stele, purtând ca un soare pe Domnul, carele lumină sufletul tău ca pe o lună şi te arată părtaş slavei Lui.

Stăpânul pogorându-Se pentru noi din Cer, a aflat Sionul lăcaş dumnezeiesc cu adevărat. Întru care sălăşluindu-te tu cu dragoste, şi avându-l ca pe o scară, te-ai suit către Sionul cel de sus.

A Născătoarei

Cela ce şade pururea în Sânurile Tatălui Celui ce L-a născut, acum S-a arătat şezând necuprins în braţele tale, arătându-te şi după naştere pe tine care L-ai născut, adevărată pururea Fecioară nestricată.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Strălucit-ai lumină de vindecări, gonind întunericul patimilor şi cetele dracilor, şi ai luminat pe toţi cei ce se apropiau cu bună credinţă de tine, Domnico.

Mirele, Împăratul cel ceresc, te slăveşte pe tine, mărită, înaintea împăratului celui pământesc, care se spăimântă de viaţa ta cea curată şi de minuni.

Slavă...

Ascultător fiind rugăciunilor tale Domnul, arătat a însemnat ţie loc, întru carele ai ridicat casă de sihăstrie, gonind duhurile vicleniei Domnico.

Şi acum..., a Născătoarei

Dezbrăcatu-s-a Adam de hainele omorârii prin dumnezeiască naşterea ta, şi s-a îmbrăcat cu podoaba care a ţesut-o însuşi Cuvântul în pântecele tău, întrupându-Se.

Canonul cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Spăimântatu-s-au îngerii, şi toată adunarea cuvioşilor, văzând cu adevărat neîncetarea ostenelilor tale şi viaţa cea aspră, căci erai ostenindu-te ca o piatră fără suflet, către săvârşirea bunătăţilor.

Iarăşi la tot sufletul a strălucit marele acesta Gheorghe, umplând pe toţi cu vărsarea luminilor şi scăpând de întunericul patimilor, mişcându-se şi acum ca un soare prea curat cu lucrare mântuitoare.

De patria ta te-ai înstrăinat înţelepte Gheorghe, iubind mai mult decât pe rudele tale, pe Hristos, cel ce S-a înstrăinat la oameni. Pentru aceea te-ai făcut vrednic Lui, învrednicindu-te darului celui de sus.

A Născătoarei

Tu ai înfrumuseţat prea curată plinirea oamenilor, că tu Fecioară te-ai arătat mai desfătată decât lăţimea Cerului, născând pe Dumnezeu Cuvântul, carele a întins cerurile ca o piele şi pe oameni i-a zidit.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină...

Ostenind ca un lucrător de pământ, curată, şi cu plugul rugăciunilor tăind brazda cea sufletească, ai secerat roadă înmulţită, care se păstrează în jitniţele cele dumnezeieşti.

Luminându-ţi cugetul tău cel curat, cu puterea Duhului care lucrează toate, vedeai cele de departe ca şi cum ar fi aproape, şi spuneai mai înainte săvârşirile celor viitoare.

Slavă...

Lucrătorul de cele sfinte, prin puterea Duhului, te-a săvârşit cu dumnezeiasca ungere a diaconiei, poruncindu-ţi să păstoreşti suflete sfinţite, Domnico de Dumnezeu înţelepţită.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Sfântul Domnul l-ai născut lumii, Născătoare a Domnului, pe carele din suflet iubindu-l Domnica, a domnit patimi făcătoare de stricăciune, lăudându-te pe tine Fecioară.

Canonul cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a, mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mântuieşte-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Srigat-ai către Dumnezeu cu lacrimi neîncetate, şi te-a scos din viaţă ca dintr-un chit cumplit, către izvoarele îndumnezeirii cele fără de valuri şi pururea curgătoare.

Mulţimea bunătăţilor te-a făcut ca un zid în patru colţuri, netemător de împroşcările vrăjmaşilor celor înţelegători; căci ca un întărit, ai biruit pe supărătorul.

Ca o oaie ai alergat la mănăstirea Hozeva, având fapta bunătăţilor ca pe un toiag, îndreptând către Eden oile care locuiau într-însa.

A Născătoarei

Sălăşluitu-s-a ca un om în pântecele tău Domnul, Fecioară, învrednicindu-mă pe mine omul lăcaşurilor celor nepieritoare, trecându-mi cu vederea faptele cele fărădelege, şi greşelile.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Sfinţită casă proorocească ai ridicat, dumnezeiescului Zaharia, proorocului celui cugetător de Dumnezeu, cu care împreună acum dănţuieşti în casă Sfântă Domnico de Dumnezeu înţelepţită.

Arătatu-te-ai izvor bogat al tămăduirilor, spălând arsura patimilor, izvorând sfinţenie de mântuire fecioară, cea cu numele domnesc, mireasă a lui Dumnezeu.

Slavă...

Pe tine ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită, ca pe o cinstită, ca pe o strălucită cu razele fecioriei, te-a luat luişi Mirele Domnul, pururea pomenită.

Şi acum..., a Născătoarei

Pentru mine, ca mine S-a făcut Prunc, Cel ce este cu totul deplin prin tine, înnoindu-mă pe mine cel învechit de patimi, Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul şi Icosul prazniculuı.

Condacul, glas 4: Arătatu-Te-ai astăzi lumii, şi lumina Ta Doamne s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Icos: Galileii neamurilor, laturii Zabulonului, şi pământului Neftalimului, precum a zis proorocul, lumină mare a strălucit Hristos. Celor întunecaţi rază luminoasă S-a arătat, care în Betleem a răsărit, şi mai vârtos din Maria Domnul în toată lumea şi-a răspândit razele, Soarele dreptăţii. Pentru aceasta cei din Adam goi, veniţi toţi să ne îmbrăcăm într-însul, ca să ne încălzim, că acoperă pe cei goi, şi luminează pe cei întunecaţi. Venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Sinaxar

În această lună, în ziua a opta, prea cuviosul părintele nostru Gheorghe Hozevitul.

Stih: Lui Gheorghe celui ce cu lacrimi a semănat,
Vremea îi este acum cu bucurie de secerat.
Gheorghe în a opta zi, a intrat,
În Cerul cel răsfăţat.

Acest fericit părintele nostru Gheorghe lăsându-şi patria şi neamul şi toată desfătarea lumească, a venit la Ierusalim, ca să se închine primitorului de viaţă mormânt al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, şi tuturor locurilor celor de prim-prejur sfinţite şi sfinte, şi de multe minuni pline.

Deci închinându-se şi câştigând sfinţenie şi darul cel dintru acestea, a intrat în mânăstirea lui Hozeva, ceea ce aşa se zicea. Şi făcându-se monah şi împreună numărându-se cu frăţimea, atâta de nebiruit s-a arătat din început, către toată osteneala, şi aspra vieţuire, urmând lui Dumnezeu celui ce pentru noi a murit cu trupul, şi sârguindu-se a se omorî împreună cu el şi a se răstigni împreună, încât se părea, că este nematerialnic şi fără de trup, şi pe toţi i-a făcut a se spăimânta şi-i îndemna către dorinţa şi râvna răbdării sale celei peste fire.

Deci ajungând la vârful nepătimirii şi umplându-se de darul Sfântului Duh, şi punându-se pe sine la cei împreună petrecători, şi la toţi ceilalţi, ca un stâlp însufleţit şi icoană de toată lucrarea bunătăţilor şi până în sfârşit neslăbind din postnicie, a aflat odihnă ostenelilor şi durerilor sale celor multe, mutându-se către Domnul cel dorit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Domnica.

Stih: Domnica cugetătoarea de cele cereşti, pământul lăsând,
S-a suit la ceruri precum era dorind.

Aceasta a fost în zilele lui Teodosie marelui împărat, şi a trăit până în zilele lui Leon şi Zinon. Şi era din cetatea Cartaghena, care este spre Carhidona. Şi după oarecare rânduială de la Dumnezeu s-a dus la Constantinopol, împreună cu alte patru fecioare.

Iar Nectarie ce era atunci patriarh, le-a primit îndemnându-se dintru oarecare descoperire şi le-a botezat.

Deci intrând această prea cuvioasă la viaţa călugărească şi luptându-se cu trude şi nevoinţe bărbăteşti, şi ajungând la cea desăvârşită nevoinţă, şi învrednicindu-se a face minuni şi proorocind multora de cele ce erau să fie, către Domnul a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici, Iulian, Vasilisa şi a celor dimpreună cu dânşii.

Stih: Pe Iulian şi Vasilisa multe răsplătiri zac aşteptând.
Ca pe cei ce prin sabie sunt zăcând.
Sabia taie capul lui Chelsie,
Şi împreună cu capul acesta pe al lui Antonie.

Acest Sfânt mucenic Iulian era pe vremea împăratului Diocleţian şi a ighemonului Marchian, născut în cetatea Antinupol ce se află în Egipt. Însurându-se şi-a îndu-plecat pe legiuita sa femeie Vasilisa ca să rămână întru feciorie şi înfrânare. Şi după ce o tunse pe ea călugăriţă la o mânăstire, s-a călugărit şi el la altă mânăstire, şi era egumen peste douăsprezece mii de monahi.

Deci fiind prins de ighemonul şi nelepădându-se de Hristos, ci batjocorind idolii, l-a pornit pe ighemonul la atâta mânie, încât a trimis oameni şi au ars mănăstirea sfântului împreună cu monahii. Întru care au ars şi toţi episcopii, şi ceilalţi clerici câţi au năzuit acolo, şi aşa şi-au sfârşit mărturisirea lor.

Iar Sfântul Iulian întins fiind pe pământ, a fost bătut. Apoi l-au strâns cu lanţuri de fier şi i-au zdrobit oasele. Atunci un muncitor fiind orb de un ochi, a crezut în Hristos şi s-a vindecat de mucenicul; pentru care i s-a şi tăiat capul şi a luat cununa muceniciei.

Încă şi Chelsie fiul ighemonului împreună cu douăzeci de ostaşi, au crezut în Hristos, văzând că Sfântul Iulian cu rugăciunea sa a înviat un mort. Pentru aceasta după porunca ighemonului, mai întâi a fost pus la închisoare fiul său Chelsie; apoi a fost aruncat în căldări cu apă clocotită împreună şi alţi şapte fii ai acestui ighemon, ca şi cei ce crezuse în Hristos. Pe lângă aceştia şi preotul Antonie şi Anastasie înviatul din morţi. Deci toţi aceştia nevătămaţi, păzindu-se cu darul lui Hristos şi alţi mulţi elini au crezut în Hristos, împreună şi maica lui Chelsie soţia ighemonului.

Deci toţi aceştia ce crezuse în Hristos stând de faţă înaintea ighemonului, au făcut rugăciune şi o minune! Au căzut idolii cei din capişte şi s-au zdrobit, şi capiştea s-a cufundat în pământ. Deci elinii adunând legături de paie, şi muindu-le cu

untdelemn, au legat cu acestea mâinile şi picioarele sfinţilor. Apoi au dat foc paielor, ci însă darul lui Dumnezeu şi din aceasta i-a păzit nevătămaţi şi nu au ars. Pentru aceasta Sfântului Iulian şi lui Chelsie, le-au despoiat pielea de pe capete. Iar preotului Antonie, i-au scos ochii cu cângi de fier. Şi pe maica lui Chelsie au spânzurat-o, apoi au aruncat-o fiarelor spre mâncare. Deci fiind păziţi nevătămaţi şi din aceste munci, mai la urmă li s-au tăiat capetele, şi aşa au luat fericiţii cununile muceniciei.

Şi se face soborul lor la prea sfânta şi mucenicească lor biserică, care se află lângă Foros.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici cei ce prin Sfântul Iulian au crezut, care prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Lui Hristos dând adevărată cinstire,
S-au dat pe sine-şi spre moarte cu bună gândire.

Tot în această zi, femeia ighemonului ceea ce a crezut prin Sfântul Iulian, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: De dragostea lui Hristos, maica lui Chelsie rănindu-se,
A defăimat bărbatul şi muncile bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Carterie.

Stih: Luptă-te Carterie, către foc şi sabie, îndrăznind,
Răbdare către amândouă luptele arătând.

Acest Sfânt Carterie era în anii împăratului Diocleţian şi a lui Urban, ighemonul Cezareei Capadociei, preot şi dascăl creştinilor. Deci zidind el o mică biserică şi adunând acolo mulţimile creştinilor, îi învăţa ca să cinstească numai pe Hristos, ca cel ce este Dumnezeu adevărat şi alt dumnezeu afară de el să nu cunoască.

Pentru aceasta dar fiind pârât la ighemonul, s-a ascuns; iar Domnul i s-a arătat lui şi i-a zis: Mergi o Carterie şi arată-te pe sine la cei ce te caută şi eu voi fi cu tine. Căci trebuie să pătimeşti multe pentru numele meu. Căci mulţi prin tine au să creadă întru mine şi să se mântuiască.

Atunci sfântul umplându-se de bucurie şi mulţumind lui Dumnezeu, s-a dat pe sine de faţă. Şi mai întâi a fost pus la închisoare, apoi ducându-l înaintea ighemonului i

s-a poruncit ca să jertfească mincinosului dumnezeu Sarapid. Iar sfântul prin rugăciunea sa, a surpat idolul acestuia. Deci a fost bătut cu toiege de şaisprezece ostaşi. Apoi a fost spânzurat pe un lemn şi cu brice i-au scos unghiile mâinilor şi ale picioarelor lui, şi cu cângi de fier i-au sfâşiat tot trupul. Sfântul însă prin dumnezeiesc înger, a stătut mai presus de toate muncile acestea şi s-a făcut sănătos. Şi iarăşi din porunca ighemonului i-au sfredelit cu fiare spatele mucenicului, şi având o tablă de fier roşită în foc, a pus-o pe pieptul lui. După acestea din poruncă a şezut pe un scaun de fier roşit în foc, apoi iarăşi l-a pus la închisoare. Şi după ce a înnoptat, iarăşi i s-a arătat Domnul. Şi dezlegându-l din legături şi sănătos făcându-l, l-a scos afară prin uşile închisorii. Pentru care mulţi din cei necredincioşi văzându-l pe el sănătos, mergeau şi se botezau de la el, şi se vindecau de bolile lor.

Pentru aceasta iarăşi a fost muncit sfântul. Căci i-au spânzurat de mâini şi de picioare pietre foarte mari, şi cu toiege a fost bătut peste pântece şi cu făclii aprinse l-au ars pe el, aruncându-i deasupra pucioasă şi păcură topită, apoi i-au turnat în gură plumb fiert, în sfârşit, l-au aruncat în foc, şi rămânând nevătămat, înălţă lui Dumnezeu laude şi mulţumiri.

Iar un evreu fiind acolo faţă, s-a umplut de mânie şi luând spurcatul o suliţă, a lovit cu ea şi a pătruns coasta sfântului. Şi mai întâi a ieşit atât de multă apă, încât a stins cuptorul cel cu foc, apoi a curs şi sânge. Şi aşa şi-a dat viteazul nevoitor sufletul în mâinile lui Dumnezeu, şi a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Chir arhiepiscopul Constantinopolului, şi se face soborul lui în Sfânta mânăstire a oraşului şi în Biserica cea mare, Duminica.

Stih: Chir cel ce slăveşte trupul tău Hristoase al meu,
Despărţindu-se de trup, stă înaintea Tronului tău.

Tot în această zi, Sfântul Attic patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârşit

Stih: Toată materia trupească covârşind,
Attice, cu tot gândul către cei gânditori eşti viind.

Tot în această zi, Sfântul prooroc Sameu Elamiteanul, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nu mai întrebuinţează Sameu viitorimea pe pământ jos,
Căci acest proorocesc scaun este sus.

Tot în această zi, Sfântul Agaton, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Agatoane cu inima prea mult m-am îmbunătăţit,
Aducându-mi aminte de singur numai paşnicul tău sfârşit.

Tot în această zi, Sfinţii lui Hristos mucenici, Teofil diaconul şi Eladie mireanul.

Stih: Focul societatea bărbaţilor pe spate este purtând,
Umbrit de spatele dumnezeieşti fiind.

Aceşti sfinţi mucenici erau din Libia, şi fiind prinşi pentru mărturisirea lui Hristos, au fost aduşi înaintea antipatului Libiei şi fiindcă ei stăruiau în credinţa lui Hristos, pentru aceasta au fost sfâşiaţi. Şi legându-li-se mâinile şi picioarele, li s-au pus jeratec pe spate, şi cu frigări ascuţite li se străpungea trupul. Iar această muncă îndelungând spre mai mult timp, şi-au dat sfinţii sufletele în mâinile lui Dumnezeu şi purtători de biruinţă s-au suit în ceruri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Nevoindu-te cu ostenelile sihăstriei, nu te-ai plecat cugetelor celor sataniceşti, că avându-ţi gândul neadormit către Dumnezeu, cel ce poate a mântui, te-ai scuturat de toată năpădirea.

Cu zăcerile pe pământ, cu privigherile şi cu postirile, toate mădularele cele de pe pământ ţi le-ai omorât, şi acum vieţuieşti, fericite, viaţa cea veşnică şi nestricată, rugându-te pentru noi care te lăudăm cu dragoste.

Mormântul Celui pururea viu, foarte ai poftit a-l vedea, şi a i te închina lui, înţelepte. Şi ajungând acolo cuvioase, ai socotit că se cuvine să te omori prin sihăstrie, dimpreună cu Cel ce S-a omorât pentru milostivirea Sa.

A Născătoarei

N-au slujit făpturii, cei ce te-au cunoscut pe tine că ai născut pe Făcătorul. Ci cunoscând Dumnezeu adevărat pe Cuvântul cel ce a răsărit din tine Fecioară, strigă: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Gândul tău îndumnezeindu-se totdeauna, cu plecările cele către Dumnezeu, s-a făcut cu chip de lumină. Pentru aceea te-ai abătut de la vrăjmăşia trupului, de Dumnezeu înţelepţită, cântând: Cel ce eşti binecuvântat şi proslăvit.

Taine dumnezeieşti ţi-au descoperit ţie Dumnezeul cel mai presus de fiinţă, odihnindu-Se întru tine, că tu curată ai văzut venind Sfântul înger şi sfinţind firea apelor cu Duhul.

Slavă...

Făcându-te lăcaş Dumnezeiescului Duh, curată, când erai în Sfântul lăcaş ai auzit glas, care te învăţa taine dumnezeieşti şi mutarea din trup a celui ce împărăţea.

Şi acum..., a Născătoarei

Tăria mea şi laudă şi mântuire îmi este Domnul, cel ce te-a ales pe tine mai înainte Maică prea curată şi Mireasă nenuntită. Pe carele nu înceta a-L ruga pururea pentru robii tăi, prea curată.

Canonul cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Nicicum genelor tale dormitare nu ai dat părinte, nici somn ochilor, până ce te-ai făcut pe sineţi lăcaş iscusit şi frumos, al Atotţiitorului, cuvioase. Pe carele Îl laudă toate lucrurile şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Aflat-ai prea fericite odihnă ostenelilor tale celor nenumărate, Raiul care l-a gătit de demult Domnul, împărăţie de obşte celor ce-L iubesc pe El din suflet, care strigă neîncetat: Lăudaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Aflatu-te-a pe tine mănăstirea din Hozeva dreptar şi pildă prea aleasă, ca pe un lucrător de tot felul de fapte ale bunătăţilor, lauda cuvioşilor, înţelepte Gheorghe. Pentru aceea vieţuind dumnezeieşte dimpreună cu tine, dănţuiesc întru toţi vecii.

A Născătoarei

Cuvântul cel limpede de alcătuiri, după dumnezeiasca Sa fire, S-a arătat cu adevărat alcătuit din tine Născătoare de Dumnezeu, pentru nespusa Lui milostivire, unind la Ipostasul Dumnezeirii lui trupul cel luat din sângiurile tale. Pentru aceea ştiindu-te că eşti Născătoare de Dumnezeu, te lăudăm cu cântări întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu cel ce S-a...

Împodobindu-te cu bunătăţile şi înfrumuseţându-te cu podoabe de minuni, ai alergat Domnico către cămara cea de mire a Împăratului Hristos, cântându-i şi prea înălţându-L în veci.

Urmând lui Hristos ca unui păstor curat, mieluşea cinstită, cu bucurie te-ai sălăşluit în staulul cel ceresc, unde este adunarea oilor celor alese.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu voia lui Dumnezeu cea de tot lucrătoare, cunoscând părăsirea trupului tău, ai adus cu suflet curat laudă de mulţumire pricinuitorului tuturor, întru a cărui mână ţi-ai dat Duhul tău, curată.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeul cel mai presus de fire, S-a înfiinţat pentru noi din sângiurile pântecelui tău, Fecioară, vrând să înnoiască fiinţa cea stricată, pentru îndurare şi pentru bunătate, Cel prea lăudat întru toţi vecii.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu carele S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Toată desfătarea vieţii ai defăimat-o părinte dumnezeiescule, pentru desfătarea şi pentru slava cea cerească, că cu pătimirea cea rea, te-ai nevoit să stingi cuptorul patimilor, cu lacrimile tale cele multe Gheorghe, podoaba cea cinstită a sihaştrilor.

Acum prea înţelepte, cu adevărat stai înaintea lui Dumnezeu, cu carele ca să te uneşti, te-ai nevoit mai înainte prin sihăstrie, şi te îndulceşti arătat de arătările Lui. Drept aceea dă tuturor celor ce te cinstesc luminare şi împărtăşire de cele dumnzeieşti.

Ridicatu-te-ai către lumina cea neapusă, prea lăudate, izbăvindu-te de întunericul vieţii. Şi stai înaintea Atotţiitorului şi a Luminii celei în Trei Sori, împreună cu cetele cele de sus, şi te îndestulezi de lumina ce se trimite de acolo, fericite, şi ne luminezi pe noi care te lăudăm pe tine.

A Născătoarei

Vrând Dumnezeu să mă îndumnezeiască, cu totul Se uneşte cu mine întru tine, şi taina cea nepricepută la toţi acum se arată. Ai născut Fecioară nestricată şi Dumne-

zeu se vede trup. Pe carele cinstindu-L pe tine te fericim acum, Marie, precum singură ai proorocit.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Cete prea sfinţite îngereşti, care mergeau cu cântări sfinţite înaintea dumnezeiescului tău suflet, la cinstită adormirea ta s-au arătat celor ce priveau, povăţuindu-te la locul cortului celui minunat, unde este glasul celor ce prăznuiesc.

Arătându-te tu ca o viţă dumnezeiască a viei prea roditoare Domnico, ne-ai odrăslit nouă struguri dumnezeieşti de umilinţă, izvorând vin de tămăduiri sufletelor, şi veselind inimile celor ce cu credinţă te cinstesc.

De patimi trupeşti şi de întinăciuni sufleteşti, şi de toată viclenia vrăjmaşului, mântuieşte-ne pe noi Domnico cu rugăciunile tale, care scăpăm la acoperământul tău cu dragoste, şi săvârşim praznicul tău cel dumnezeiesc şi cinstit.

Slavă...

Ca pe o rază a Soarelui care luminează pe toţi, ca pe o mireasă împodobită a lui Hristos, şi ca pe o turturea iubitoare de curăţie, ca pe un măslin, ca pe un cedru, ca pe o porumbiţă aleasă, toţi te lăudăm pe tine Domnico, care eşti cu nume de Doamnă.

Şi acum..., a Născătoarei

Milostiveşte-Te Doamne, milostiveşte-Te spre mine, când vei vrea să mă judeci, şi să nu mă osândeşti în foc. Să nu mă înfruntezi cu mânia Ta. Se roagă Ţie Fecioara, care Te-a purtat în pântece Hristoase, şi mulţimea îngerilor, şi cetele cuvioşilor.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, carele cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl mărim.

Luminânda

Podobie: Cercetatu-ne-a de sus...

Defăimând cele pământeşti, cinstită, şi cele stricăcioase cu râvna ta cea fierbinte către Hristos, ai poftit cele din Cer nestricăcioase. Pentru aceasta Hristos te încununează Domnico, cu cununi nestricăcioase.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului, asemenea

Arătatu-s-a Mântuitorul, darul şi Adevărul în repejunile Iordanului; şi pe cei ce erau întru întuneric şi în umbră dormeau i-a luminat. Pentru că a venit şi S-a arătat Lumina cea neapropiată.

La Stihoavnă

Stihirile, glas 2:

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Mare şi înfricoşată taină, se săvârşeşte, că Stăpânul tuturor, pentru curăţirea oamenilor, de mâna robului Se botează.

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Tatăl de sus strigă, Acesta este Fiul Meu cel iubit, carele acum Se botează cu trupul în râurile Iordanului.

Stih: Ce-ţi este ţie mare că ai fugit şi tu Iordane că te-ai întors înapoi.

Cetele îngereşti, văzând pe Stăpânul, asemenea cu robii, botezându-Se în râuri, cu totul se spăimântau lăudând.

Slavă..., Şi acum..., glas 4

Pe Tine, cela ce cu Duh şi cu foc, curăţeşti păcatul lumii, văzându-Te Botezătorul venind către sine, spăimântându-se şi tremurând a strigat zicând: Nu îndrăznesc a mă atinge de creştetul Tău cel prea curat. Tu mă sfinţeşte Stăpâne cu arătarea Ta, însuţi Iubitorule de oameni.

Şi cealaltă slujba a Utreniei după rânduială şi Otpustul

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul

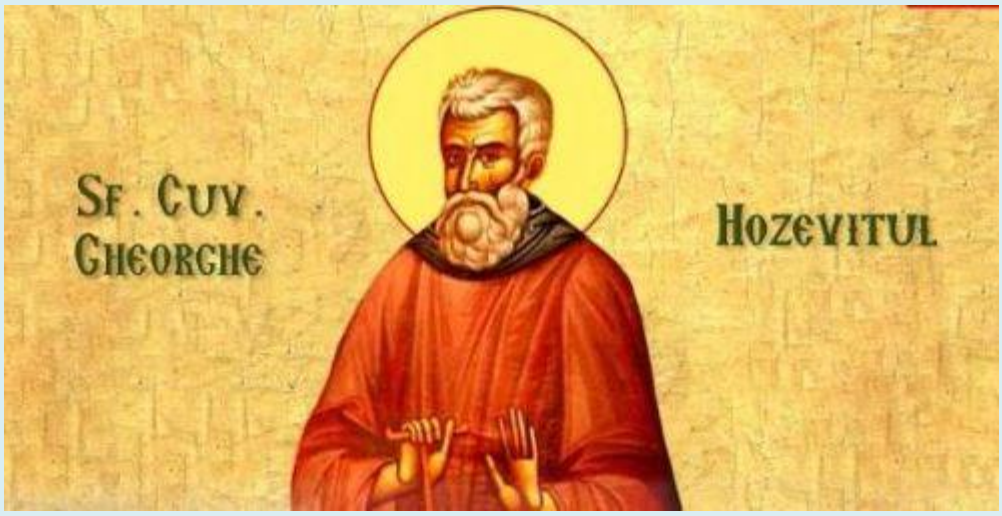

Troparul Sfântului cuvios Gheorghe Hozevitul, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gheorghe, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Roagă-te lui Iisus, Începătorului înţelepciunii, ca la deschiderea gurii mele să-mi dea har, Sfinte părinte Gheorghe, ca să cânt, eu necântăreţul, pomenirea ta, după vrednicie, cu cântări dumnezeieşti, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vieţuit-ai pe pământ ca fără de trup, mare cuvioase Gheorghe; şi după aceea te-ai adăugat Cetelor celor fără de trup, alcătuind Ziditorului cântări întreit sfinte şi primind luminarea de la Dânsul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cugetele tale cele mai presus de lume, nu ai ţinut seamă de lume; iar nevoindu-te în lumea unde S-a îngropat Hristos, te-ai mutat de acolo către lumea cea cu totul curată, numărându-te înţelepte, cu Cetele celor întâi-născuţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Deschizându-mi gura, Preacurată, voit-am din inimă să te cânt pe tine, care ai născut pe Înţelepciunea cea în Ipostas. Dar, ca un necurat, neputând să te cânt precum se cade, prea curată, cer ajutorul tău.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spălându-te cu lacrimile tale, ţi-ai curăţit trupul de noroiul cel lumesc şi întru aceste curgeri întocmai ca în nişte râuri mari ai înecat în nevoinţe năvălirea demonilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuviinţă, fără greşeală şi cu dreptate, ţi-ai împodobit viaţa, înţelepte şi pe lângă acestea folosind şi ostenelile sihăstreşti, ai moştenit viaţa cea fără de osteneală, de Dumnezeu binecuvântate părinte Gheorghe.

Stih: ***Sfinte cuvioase Părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind cuprins, prea fericite, de dumnezeiasca dragoste a Locurilor Sfinte ale Sionului, către acelea ai purces şi acolo ai petrecut până la moarte, prea înţelepte, înfrânându-ţi trupul cu osteneli.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine cântăreţul tău, Fecioară, care am greşit fără putinţă de iertare, îndreptează-mă către calea pocăinţei, Mireasă a lui Dumnezeu, care ai născut pe Cuvântul, cel ce curăţeşte păcatele lumii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus Cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Mărire, Hristoase, puterii Tale!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrănindu-te cu osârdie, cu postirile ca şi cu nişte mâncări, fericite, acum îţi aduci sufletul tău vesel, înaintea Făcătorului tuturor, care te-a chemat către dumnezeiasca desfătare cea de sus, bucurându-te.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un cer te-ai arătat împodobit cu stelele faptelor bune, purtând ca pe un Soare pe Domnul, care a luminat suflet tău ca pe o lună şi te-a arătat părtaş al Slavei Lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpânul, pogorându-Se pentru noi din cer, a aflat Sionul, Locaş dumnezeiesc cu adevărat, întru care sălăşluindu-te tu cu dragoste şi folosindu-l ca pe o scară, te-ai suit către Sionul cel de sus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce şade de-a pururi în Sânurile Tatălui, acum Se arată şezând Necuprins în braţele tale, arătându-te şi după naştere pe tine, care L-ai născut, cu adevărat pururea Fecioară nestricată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spăimântatu-s-au îngerii şi toată adunarea cuvioşilor, văzând cu adevărat neîncetarea ostenelilor tale şi viaţa ta cea aspră; căci te osteneai ca o piatră fără de suflet, spre săvârşirea faptelor bune.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată la tot sufletul a strălucit acest mare cuvios părinte Gheorghe, umplând pe toţi de lumină şi slobozindu-i de întunericul patimilor, mişcându-se acum, ca un soare prea curat, cu mişcare mântuitoare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De patria ta te-ai înstrăinat, înţelepte părinte Gheorghe, iubind mai mult decât pe rudele tale pe Hristos, cel ce a venit, ca printre străini, la oameni. Pentru aceasta ai slujit Lui, învrednicindu-te de harul cel de sus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu ai înfrumuseţat, prea curată, adunarea oamenilor; că tu, Fecioară, te-ai arătat mai desfătată decât mărirea boltei cereşti, născând pe Dumnezeu Cuvântul, care a întins cerurile ca un cort şi pe oameni i-a zidit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a, mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mântuieşte-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strigat-ai către Dumnezeu cu lacrimi neîncetate şi El ca dintr-un chit cumplit te-a scos din viaţă, către Izvoarele cele fără de valuri şi pururea curgătoare ale îndumnezeirii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţimea faptelor bune te-a făcut ca o cetate puternic întărită, netemătoare de împroşcările vrăjmaşilor celor înţelegători, căci, ca un întărit, ai biruit pe ispititorul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o oaie ai alergat la Mănăstirea Hozeva şi folosindu-te de faptă întocmai ca de un toiag, ai îndrumat către Eden oile care locuiau într-însa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sălăşluitu-S-a Domnul, ca un Om, în pântecele tău, Fecioară, învrednicindu-mă pe mine de Locaşurile cele nepieritoare, trecându-mi cu vederea, ca un Iubitor de oameni, faptele cele fărădelege şi greşelile.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Lumină prea luminoasă te-ai arătat, Sfinte părinte Gheorghe, strălucind cu Razele cele dumnezeieşti, pe cei ce cu credinţă te cheamă pe tine. Roagă-te pentru noi lui Hristos Mântuitorul, care S-a arătat în Iordan şi a luminat pe cei zidiţi din pământ.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul pă-rinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Covârşit fiind de ostenelile nevoinţelor, nu te-ai plecat cugetelor celor satanice; că având-ţi gândul netulburat de cugete deşarte, către Domnul, cel ce poate a mântui, toată năvălirea vrăjmaşului ai alungat-o.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu culcările pe pământ, cu privegherile şi cu posturile, ţi-ai ucis toate mădularele cele de pe pământ; şi acum trăind, fericite, viaţa cea veşnică şi nestricată, roagă-te pentru noi, care te lăudăm cu dragoste.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Foarte mult ai poftit a privi mormântul Celui ce pururea Fiinţează şi a I te închina, înţelepte. Şi dacă ai ajuns acolo, cuvioase, ai socotit că se cuvine să te ucizi prin nevoinţe, dimpreună cu Cel omorât, pentru a Sa milostivire.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

N-au slujit făpturii cei ce te-au cunoscut pe tine că ai născut pe Făcătorul; ci, Dumnezeu Adevărat cunoscând pe Cuvântul, cel ce a strălucit din tine, Fecioară, strigă: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum nu ai dat genelor tale aţipire, părinte, nici ochilor tăi somn, până ce nu te-ai făcut pe tine însuţi cuvioase, locaş cuviincios şi frumos al Atotţiitorului. Pe care Îl laudă toate lucrurile şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflat-ai, prea fericite, odihna ostenelilor tale celor nenumărate, Raiul, pe care l-a gătit de demult Domnul drept Împărăţie obştească, pentru cei ce-L iubesc pe El din suflet şi care strigă neîncetat: lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflatu-te-au cei din Mănăstirea Hozeva îndreptar şi pildă prea aleasă, săvârşind tot felul de fapte virtuoase, lauda cuvioşilor, înţelepte Gheorghe; pentru aceea vieţuind dumnezeieşte dimpreună cu tine dănţuiesc întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce este Simplu, după Firea cea dumnezeiască, S-a arătat cu adevărat alcătuit din tine, Maică a lui Dumnezeu, pentru nespusa Lui milostivire, unind într-un Ipostas cu Dumnezeirea Lui Trupul cel luat din sângiuirile tale; pentru aceea ştiindu-te că eşti Născătoare de Dumnezeu, te lăudăm cu cântări, întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu

şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru desfătarea şi pentru slava cerească ai defăimat, dumnezeiescule părinte, toată desfătarea vieţii; căci cu pătimirea cea aspră te-ai nevoit să stingi cuptorul patimilor cu lacrimile tale cele multe, prea cuvioase părinte Gheorghe, cinstită podoabă a sihaştrilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum stai, prea înţelepte, cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, cu care te-ai nevoit mai înainte a te uni, prin nevoinţe; şi te desfătezi în chip vădit, de arătările Lui. Drept aceea dă tuturor celor ce te cinstesc luminare şi împărtăşire de cele dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicatu-te-ai, izbăvit de întunericul vieţii, către Lumina cea neapusă, prea mărite şi stai înaintea Atotţiitorului şi a Luminii celei în trei sori, împreună cu Cetele cele de sus; şi te desfătezi de luminarea trimisă de acolo, fericite şi ne luminezi şi pe noi, care te lăudăm pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vrând Dumnezeu să mă îndumnezeiască, Se uneşte întreg cu tine şi Taina cea nepricepută de către toţi acum se înnoieşte: că naşti, Fecioară nestricată şi Dumnezeu Trup Se arată. Pe care slăvindu-L, pe tine te fericim acum, Marie, precum însăţi ai proorocit.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Pe cel îndeobşte cunoscut prin multe nevoinţe, pe cetăţeanul cerului şi solul credincioşilor, să-l lăudăm acum şi să-l mărim. Că prin osteneli cu adevărat fără de prihană şi prin mărita lui viaţă s-a nevoit a sluji Celui ce a binevoit a Se sui pe Cruce.

Sedelna praznicului Botezului Domnului, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine

şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apele Iordanului le-ai sfinţit; stăpânia păcatului ai sfărâmat, Hristoase Dumnezeul nostru. Plecatu-Te-ai pe Tine sub palma Înaintemergătorului şi ai mântuit din înşelăciune neamul omenesc. Pentru aceasta Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Domnica

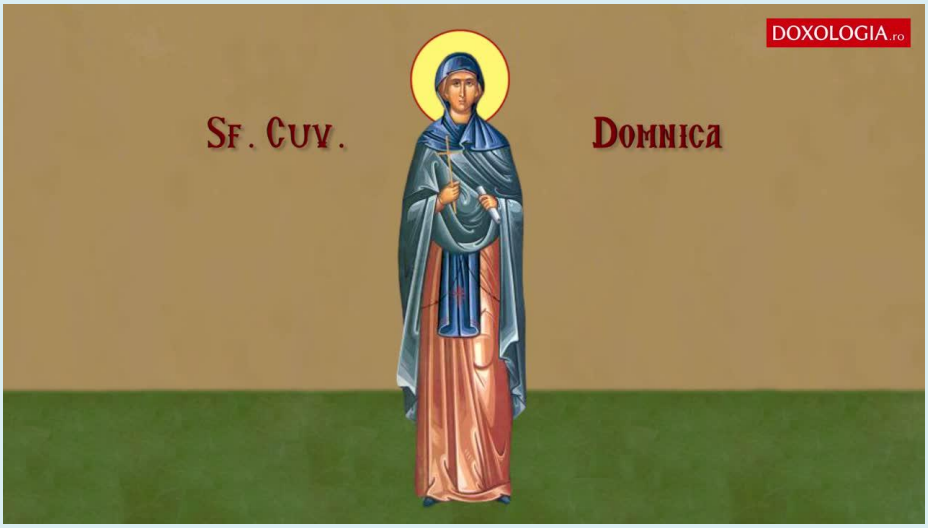

Troparul Sfintei cuvioase Domnica, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Domnica, duhul tău.

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dorul cel dumnezeiesc într-aripându-ţi sufletul, mărită, ai zburat mai sus de cursele cele trupeşti. Drept aceea fiind eu vânat de cursele şarpelui, te rog, prea cinstită Domnica, izbăveşte-mă cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bucurie ai urmat lui Hristos, înplinind legiuirile Lui cele sfinte, prea cinstită. Şi te-ai numărat în Cetele fecioarelor, ca o fecioară şi fără prihană. Drept aceea adunându-ne, te cinstim cu credinţă pe tine, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nefiind cuprinsă nicidecum de somnul răutăţii, mărită, privegheai în faptele cele luminoase şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată, fiind luminată de strălucirile cele de acolo şi luminând pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Şi înainte de naştere ai fost nestricată şi după naştereai rămas, în chip mai presus de fire, curată, Maică a lui Dumnezeu. Drept aceea dorindu-te pe tine Sfânta Domnica, s-a adus de Dumnezeiescul Duh, în urma ta, nestricată, Împăratului tuturor, Fiului tău, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe corăbierii care pluteau pe mare i-ai mântuit Sfântă prea cuvioasă Domnica şi trimiţând mării potolire, cu binecuvântare ai schimbat furtuna în linişte.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, cea luminată de luminile cele fără materie, te-a vestit îngerul, cel cu chip de lumină, ierarhului, când ai sosit cu voie dumnezeiască, în cetatea cea împărătească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Într-aripându-te cu osteneala înfrânării, ai ajuns la limanurile nepătimirii, mărită şi te-ai făcut liman celor alunecaţi întru adâncimea răutăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întăreşte, Preacurată, neputinţa mea, ceea ce ai născut puterea Celui Preaînalt, care dă fiinţă tuturor şi a mărit pomenirea prea cuvioasei Domnica.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucit-ai ca un fulger lumină de vindecări, alungând întunericul patimilor şi mulţimea demonilor şi ai luminat pe toţi cei ce se apropiau cucernic de tine, Sfântă Domnica.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mirele, Împăratul Ceresc, te măreşte pe tine, înaintea împăratului pământesc, care se înspăimânta de viaţa ta cea curată şi de minunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascultător fiind rugăciunilor tale, Domnul ţi-a arătat de mai înainte, în chip lămurit, locul în care ai ridicat casă de sihăstrie, îndepărtând duhurile vicleniei, prea cuvioasă Domnica.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dezbrăcatu-s-a Adam de hainele morţii prin dumnezeiască naşterea ta şi s-a îmbrăcat cu veşmântul pe care l-a ţesut Însuşi Cuvântul în pântecele tău, Întrupându-Se.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostenind ca un lucrător pe pământ, curată şi cu plugul rugăciunilor tăind brazda cea sufletească, ai secerat roadă înmulţită, care se păstrează în jitniţele cele dumnezeieşti.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi cugetul tău cel curat, cu puterea Duhului, care lucrează toate, priveai cele de departe ca şi cum ar fi aproape şi arătai de mai înainte împlinirea celor viitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lucrător de cele sfinte te-a desăvârşit, prin puterea Duhului, cu ungerea lucrării sfinte a diaconiei, poruncindu-ţi să păstoreşti sufletele sfinţite, Sfântă Domnica, de Dumnezeu înţelepţită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Domnul cel Sfânt L-ai născut lumii, Născătoare a Domnului; pe Acela din suflet iubindu-L Sfânta Domnica, se arată stăpână asupra patimilor aducătoare de stricăciune, lăudându-te pe tine, Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţită casă proorocească ai ridicat dumnezeiescului Zaharia, proorocului celui de Dumnezeu insuflat, cu care acum împreună dănţuieşti în Locaşul cel Sfânt, prea cuvioasă Domnica, de Dumnezeu înţelepţită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai izvor bogat de tămăduiri, potolind văpaia patimilor şi izvorând sfinţenie de mântuire, fecioară, care porţi numele Domnului, mireasă dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită, ca pe o cinstită, ca pe o strălucită cu razele fecioriei, te-a luat Domnul Luişi mireasă fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pentru mine, ca mine S-a făcut Prunc desăvârşit, înnoindu-mă pe mine cel învechit de patimi, prin tine, Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Gândul tău îndumnezeindu-l totdeauna, cu înclinările cele către Dumnezeu, a ajuns asemenea luminii. Pentru aceea te-ai abătut de la vrăjmăşia trupului, de Dumnezeu înţelepţită, cântând: Cel ce eşti Binecuvântat şi Preaslăvit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu, cel mai presus de fiinţă, odihnindu-Se întru tine, ţi-a descoperit ţie Taine dumnezeieşti. Că tu, curată, ai văzut sfânt înger venind şi sfinţind firea apelor, întru Duhul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-te locaş Dumnezeiescului Duh, curată, când erai în Locaşul cel Sfânt ai auzit glas, care te învăţa Taine dumnezeieşti şi mutarea din trup, a celui ce împărăţea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tăria, lauda şi mântuirea mea este Domnul, cel ce mai înainte te-a ales pe tine, Maică prea curată şi Mireasă nenuntită. Pe Acela nu înceta a-L ruga, pururea, pentru robii tăi, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobită cu faptele bune şi înfrumuseţată cu podoabele minunilor, spre frumoasa Cămară de mire a Împăratului Hristos, cântându-I şi prea înălţându-L în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând lui Hristos ca unui Păstor curat, cinstită mieluşea, cu bucurie te-ai sălăşluit în Stâna cea cerească, unde este adunarea oilor celor alese.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu voia lui Dumnezeu cea atotlucrătoare, înţelegând părăsirea cortului tău, ai adus, cu suflet curat, laudă de mulţumire Pricinuitorului tuturor; întru a cărui mână ţi-ai dat duhul tău, curată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu cel mai presus de fiinţă a luat Trup pentru noi din sânul tău, Fecioară, vrând să înnoiască firea cea stricată, pentru îndurare şi milă, Cel Preaslăvit întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei şi a prefăcut văpaia întru răcoreală, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele prea sfinţite care mergeau înaintea dumnezeiescului tău suflet, la cinstită adormirea ta, s-au arătat celor ce priveau, însoţindu-te cu cântări sfinţite, la locul cortului minunat, unde este glasul celor ce prăznuiesc, prea lăudată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te ca o mlădiţă dumnezeiască a Viţei celei prea roditoare, Sfântă Domnica, ne-ai odrăslit struguri dumnezeieşti de umilinţă, izvorând vin de tămăduiri sufletelor şi veselind inimile celor ce te cinstesc cu credinţă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Domnica, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De patimi trupeşti, de întinăciuni sufleteşti şi de toată viclenia duşmanului izbăveşte-ne, prea cuvioasă Domnica, cu rugăciunile tale, pe noi, care cu dragoste scăpăm la acoperământul tău şi săvârşim praznicul tău cel dumnezeiesc şi cinstit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o rază a soarelui care luminează pe toţi, ca pe o mireasă împodobită a lui Hristos şi ca pe o turturea iubitoare de curăţie, ca pe un măslin, ca pe un cedru, ca pe o porumbiţă aleasă toţi te lăudăm pe tine, Sfântă Domnica, ceea ce porţi numele Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Milostiveşte-Te, Doamne, milostiveşte-Te, când vei vrea să mă judeci; şi să nu mă osândeşti la foc, nici să mă înfrunţi cu mânia Ta, se roagă ţie, Hristoase, Fecioara, care Te-a purtat în pântece, şi mulţimea îngerilor şi cetele cuvioşilor.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, carele cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Trupul împreună cu patimile ţi-ai răstignit şi toată dorirea ta, Sfântă prea cuvioasă Domnica, ai avut-o către Hristos, Mirele tău. Pentru aceea ai câştigat cunună ne-

stricată şi te-ai numărat în Cetele îngerilor, cuvioasă, rugându-te Lui, neîncetat, pentru cei ce te cinstesc.

Sedelna praznicului Botezului Domnului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apele Iordanului le-ai sfinţit; stăpânia păcatului ai sfărâmat, Hristoase Dumnezeul nostru. Plecatu-Te-ai pe Tine sub palma Înaintemergătorului şi ai mântuit din înşelăciune neamul omenesc. Pentru aceasta Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Gheorghe Hozevitul: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gheorghe, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Gheorghe Hozevitul: Lumină prea luminoasă te-ai arătat, Sfinte părinte Gheorghe, strălucind cu razele cele dumnezeieşti, pe cei ce cu credinţă te cheamă pe tine. Roagă-te pentru noi lui Hristos Mântuitorul, care S-a arătat în Iordan şi a luminat pe cei zidiţi din pământ.

Troparul Sfintei cuvioase Domnica, glasul 8: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Domnica, duhul tău.

Sinaxar - Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul - 8 ianuarie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-gheorghe-hozevitul-8-ianuarie/

Vieţile Sfinţilor - Cuviosul părinte Gheorghe, hozevitul

Acest cuvios părinte Gheorghe hozevitul, iubind din tinereţe pe Domnul şi de lume lepădându-se, s-a făcut monah, şi a ajuns mai pe urmă părinte al mănăstirii Hozevitul.

Ducându-se apoi la Ierusalim, pentru închinarea la Sfintele Locuri, şi-a petrecut acolo cealaltă vreme a vieţii sale în posturi şi în osteneli; unde s-a şi dus către Domnul.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfintei cuvioase Domnica

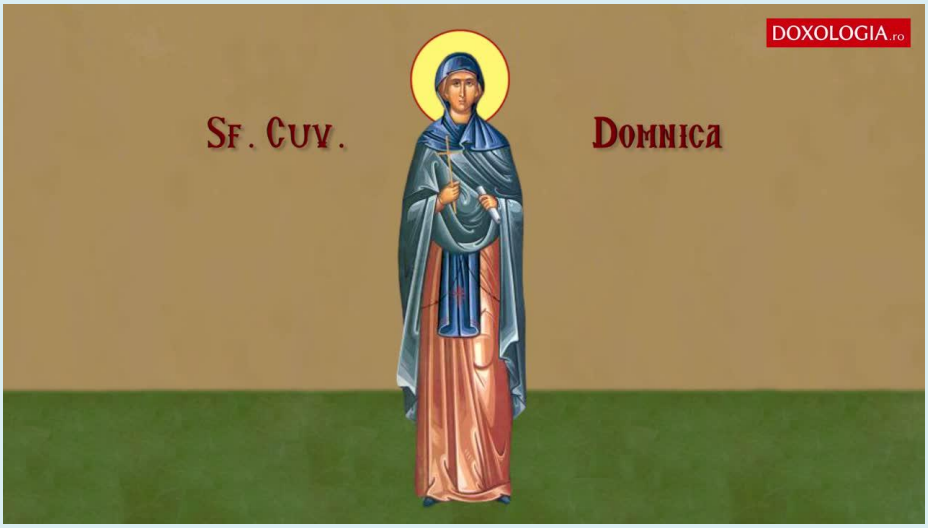

Pe vremea împărăţiei marelui Teodosie (379-395), Domnica fiind elină, s-a dus din cetatea Cartagina la Constantinopol, cu alte patru fecioare. Apoi s-a făcut despre dânsa o dumnezeiască descoperire prea sfinţitului arhiepiscop Nectarie patriarhul (381- 397), care primind-o, a învrednicit-o de Sfântul Botez.

După aceasta, Sfânta Domnica luând chipul monahicesc, se nevoia în post cu duhovniceşti osteneli, pentru care a făcut multe minuni.

Căci a mântuit pe nişte corăbieri care se înviforau, turnând în mare untdelemn sfinţit şi astfel a schimbat marea în linişte.

Domnica avea şi darul de a prooroci, pentru că a văzut înainte moartea împăratului, despre care l-a şi înştiinţat.

Apoi a văzut pe sfântul înger venind şi sfinţind firea apelor; precum şi alte prea mărite taine dumnezeieşti i s-au descoperit.

Ajungând la adânci bătrâneţi, până pe vremea împărăţiei lui Leon (457-474) şi a lui Zenon (474-491), cunoscându-şi mai înainte ducerea sa către Dumnezeu, s-a odihnit în pace.

Sfântul Gheorghe Hozevitul - drumul spre sfințenie

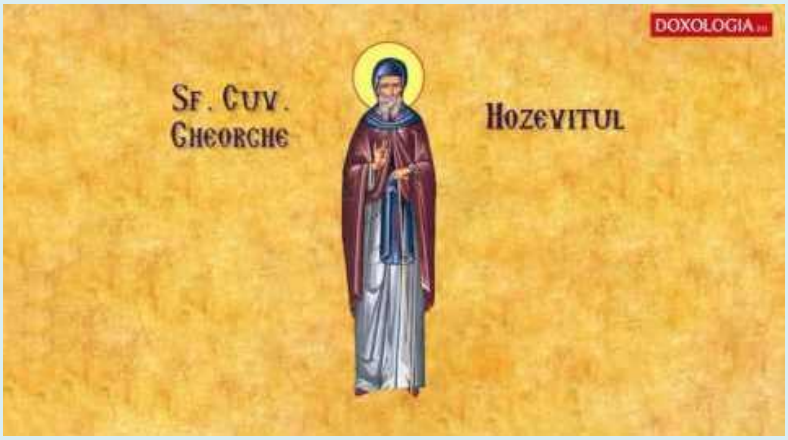

Sfântul Gheorghe Hozevitul i-a uimit pe toți cu blândețea și supunerea lui, arătând de la o vârstă fragedă că sufletul său era cuprins de un mare dor de Dumnezeu. Fiind născut în Cipru, din părinți foarte evlavioși, a crescut în credință și, după moartea acestora, a dorit să se facă pustnic. A mers la fratele său, care ducea deja o astfel de viață, dar pentru că era prea tânăr și nepregătit, a fost trimis în Mănăstirea Maicii Domnului de la Hozeva.

Aici a răbdat cu dragoste toate ocările și nedreptățile unui bătrân foarte aspru. Sfântul Gheorghe nu dădea importanță acestor lucruri, ci își punea în minte gândul că Domnul lucrează prin bătrânul lui și că toate îi vor folosi.

Și, într-o zi, iubirea lui și-a arătat roadele. Bătrânul i-a tras o palmă, de față cu toată lumea, pentru că întârziase să aducă apă de la izvor. În urma acestui gest, mâna povățuitorului s-a uscat și nu a mai putut să o folosească, până când nu s-a rugat chiar Sfântul Gheorghe pentru vindecare. Dar cu înțelepciunea lui, deși era tânăr, fericitul Gheorghe și-a dat seama că această întâmplare știută acum de toți ar putea să îl atragă într-o capcană, să primească slavă de la oameni și, astfel, să piardă legătura cu Dumnezeu. Așa că a ales să fugă din acel loc și s-a dus la fratele său, în pustia Calamon, petrecând mulți ani pe malul Iordanului. Aici nici nu a ținut seama de faptul că erau rude, ci a ascultat de fratele său ca de oricare alt părinte, rugându-se mult și mâncând puține resturi acoperite de viermi.

După ce fratele său a trecut la cele veșnice, Sfântul Gheorghe s-a întors la Hozeva, dar în timpul săptămânii se închidea în chilie și se nevoia, iar Duminica ieșea pentru a-i spovedi pe frați și pentru a-i învăța cum să se smerească și să facă voia Domnului.

Pentru curăția și faptele sale, fericitul a primit darul facerii de minuni, așa că a putut să îmblânzească animale sălbatice prin cuvânt, să alunge duhuri rele și, printre altele, a prezis faptul că Ierihonul va cădea, din pricina perșilor păgâni care vor năvăli. Așa au avut timp frații să fugă și să se ascundă, iar sfântul, la rugăminţile ucenicilor, s-a dus pentru o vreme în Calamon.

Mulți dintre călugări au fost descoperiți și uciși, dar de Sfântul Gheorghe nu au îndrăznit barbarii să se atingă, ci a fost cinstit și lăsat liber. Așa că s-a întors la Hozeva, unde s-a închis până la sfârșitul vieții, având un singur ucenic, pe Antonie.

Știind că a venit vremea ca sufletul său să plece, l-a așteptat pe ucenic până când și-a terminat slujirea din acea zi și, după ce l-a sărutat, i-a poruncit sufletului său să meargă la Cel iubit, pentru că ajunsese la măsura cea mai înaltă a omului lipsit de patimi.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Gheorghe, hozevitul

În această lună (ianuarie), în ziua a opta, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Gheorghe, hozevitul.

Acest fericit părinte al nostru, Gheorghe hozevitul, părăsind patria şi neamul şi toată desfătarea lumească, a venit la Ierusalim să se închine la mormântul cel primitor de viaţă al Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi la toate locurile cele sfinţite şi sfinte şi de multe minuni pline din jurul mormântului.

După ce a câştigat sfinţenia şi harul acestora a intrat în Mănăstirea zisă a lui Hozeva.

Şi făcându-se monah şi trecând în rândul fraţilor, s-a arătat, de la început, în totul nebiruit în orice muncă şi aspră vieţuire, încât părea că este nematerialnic şi fără de trup.

Cu vieţuirea lui uimea pe toţi şi îi îndemna să aibă dorinţă şi râvna răbdării celei mai presus de fire.

Deci, ajungând pe culmea nepătimirii şi umplându-se de darul Duhului Sfânt, a fost ca un stâlp însufleţit şi ca o icoană a tuturor bunătăţilor pentru cei din mănăstire şi pentru toţi ceilalţi.

Moaştele Sfântului cuvios Gheorghe Hozevitul

Până la sfârşit n-a slăbit din înfrânare, aflând odihna ostenelilor şi durerilor sale celor multe prin mutarea către Domnul Cel mult dorit.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul; Sfânta cuvioasă Domnica

Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul făcea parte dintr-un neam de seamă, dar, părăsindu-şi averile şi ţara şi toată desfătarea lumească, a venit la Ierusalim pentru a se închina la Sfântul Mormânt al Mântuitorului Iisus Hristos, precum şi tuturor Locurilor Sfinte ce se află în Ţara Sfântă.

Închinându-se deci şi dobândind harul cel dintru acestea, s-a dus şi a rămas la mănăstirea ce se zice Hozeva, de unde a primit şi numele de Hozevitul.

Deci, îmbrăţişând viaţa monahală, s-a numărat împreună cu fraţii acelei mănăstiri. Sfântul Gheorghe era nebiruit în toate ostenelile sale, voind a urma Domnului Hristos, Celui ce pentru noi a murit cu trupul. Astfel, fericitul şi-a omorât prin osteneli nenumărate patimile sale, încât îi uimea pe toţi prin răbdarea sa.

Ajungând la treapta nepătimirii şi umplându-se de harul Duhului Sfânt, fiind un chip al virtuţilor, Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul şi-a dat smeritul suflet în mâinile Domnului.

***

Tot azi pomenim şi pe Sfânta cuvioasă Domnica (†474). Aceasta a trăit pe vremea lui Teodosie cel mare (379-395), până în zilele împăraţilor Leon cel mare şi Zenon.

Era din Cartagina şi, fiind încă păgână, a mers la Constantinopol împreună cu alte patru fecioare şi s-a înfăţişat înaintea arhiepiscopului Nectarie (381-397). Acesta,

văzând că ea doreşte să urmeze lui Hristos, a botezat-o şi astfel, Sfânta Domnica a luat asupra sa viaţa şi chipul călugăresc.

Ajungând la adânci bătrâneţi, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul, s-a mutat la cereştile locaşuri.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul; Sfânta cuvioasă Domnica († 474)

Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul (prima jumătate a secolului VII) - Sfântul Gheorghe a trăit în Hozeva pe la sfârşitul secolului al VI-lea şi începutul secolului al VII-lea. Numele de „Hozevitul” provine după acela al chinoviei sale, Mănăstirea Hozeva. Mănăstirea este săpată într-un perete de stâncă, pe locul unei străvechi aşezări monahale, de la începutul veacului al V-lea, situată la apus de Ierihon, pe valea pârâului Horat - Cherit - numit azi Hozeva, în preajma căruia a trăit proorocul Ilie, în timpul prigonirii lui de către regele Ahab.

Sfântul Gheorghe s-a născut în insula Cipru din părinţi binecredincioşi, având un frate care a intrat în monahism şi care a trecut la cele veşnice la vârsta de 70 de ani, în mănăstirea Koloman, din apropierea Iordanului. Sfântul Gheorghe, rămânând orfan, a fost luat în grijă de o rudă mai îndepărtată care îl dorea ca şi ginere.

Acesta a fugit la o mănăstire din Creta a cărui stareţ era o altă rudă de a sa, apoi de aici s-a îndreptat la Locurile Sfinte, şi în cele din urmă la fratele său, la Mânăstirea Koloman. Însă, stareţul de aici nu l-a primit în obştea mănăstirii, dar l-a încredinţat stareţului mănăstirii Hozeva unde s-a nevoit în rugăciune şi ascultare. La o vreme a

plecat de la Hozeva şi s-a îndreptat din nou spre Mănăstirea Koloman, unde a vieţuit alături de fratele său, Iraclid, până la trecerea la Domnul a acestuia.

După ce fratele său s-a mutat la viaţa veşnică, Sfântul Gheorghe a mers iarăşi la Mănăstirea Hozeva, mănăstire pe care a mai părăsit-o o singură dată până la moartea sa, în timpul împăratului Focas (602-610), când perşii au cuprins Palestina. După ce împăratul Heraclis (610 -641) i-a înfrânt pe perşi, Sfântul Gheorghe s-a reîntors la Mănăstirea Hozeva.

Mănăstirea Hozeva, care acum îi poartă numele Sfântului Gheorghe, adăposteşte moaştele sale şi pe cele ale Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ - Hozevitul.

***

Sfânta cuvioasă Domnica († 474) - Sfânta Domnica s-a născut în Cartagina, Africa, în timpul împăratului Teodosie cel mare (379 - 395), din părinţi bogaţi, greci de neam, dar păgâni. Şi-a părăsit casa părintească, a venit la Constantinopol împreună cu alte patru fecioare unde au fost botezate de către patriarhul Nectarie.

A intrat în monahism şi a fost diaconiţă la biserica patriarhiei. (Slujirea diaconiţelor este menţionată în Sfânta Scriptură de către Sfântul apostol Pavel - Romani 16, 1; I Tim. 5, 3-10 - acestora li se citea o rugăciune de sfinţire în afara Sfântului altar şi aveau datoria de a învăţa femeile şi fecioarele păgâne cum să se poarte în timpul primirii sfintei Taine a Botezului, cercetau pe cei bolnavi etc.)

A ridicat o mănăstire lângă Constantinopol şi a trecut la Domnul în timpul împăratului Zenon (474 - 491) la o vârsta înaintată.

Proloagele din 8 ianuarie

Luna ianuarie în 8 zile: Prea cuviosul părintele nostru Gheorghe, hozevitul (sec.VII).

Acest fericit părinte se trăgea din oameni de bun neam, dar, părăsindu-şi averile şi ţara şi toată desfătarea lumească, a venit la Ierusalim ca să se închine Sfântului Mormânt al Mântuitorului şi tuturor Locurilor Sfinte şi de minuni pline, ce se află acolo.

Şi, închinându-se şi câştigând darul cel dintru acestea, s-a dus şi a rămas la mănăstirea ce se zice Hozeva, de unde şi numele hozevitul, şi, făcându-se monah, s-a numărat împreună cu fraţii. Şi atât de nebiruit s-a arătat, încă de la început, la toată osteneala şi la viaţa aspră, voind a urma lui Hristos, celui ce pentru noi a murit cu trupul, omorându-se împreună cu El şi împreună răstignindu-se, încât se părea că este fără de trup şi-i uimea pe toţi prin puterea răbdării sale, celei peste fire.

Deci, ajungând la vârful nepătimirii şi umplându-se de darul Sfântului Duh şi ca un stâlp însufleţit şi chip al bunătăţilor făcându-se, la cei împreună vieţuitori şi la toţi ceilalţi, şi neslăbind, până la sfârşit, din pustnicie şi duhovnicească lucrare, şi-a aflat odihna ostenelilor şi durerilor sale, mutându-se în această zi, către Domnul său cel dorit.

Întru această zi, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Domnica († 474)

Aceasta a trăit pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel mare (379-395), până în zilele împăraţilor Leon şi Zenon (457-474). Era din cetatea Cartagina şi se trăgea din părinţi de bun neam şi în mare cinste în ţara lor. Şi încă păgână fiind, a mers la Constantinopol, împreună cu alte patru fecioare, şi s-a înfăţişat înaintea prea fericitului arhiepiscop Nectarie patriarhul, care, primind-o pe ea şi văzând dragostea ei cea pentru Hristos, a învrednicit-o Sfântului Botez.

Şi a luat Sfânta Domnica asupra sa viaţa şi chipul cel monahicesc şi întru mari nevoinţe şi osteneli duhovniceşti se lupta, încât s-a învrednicit, cu darul lui Dumnezeu, a face minuni şi a prooroci.

Şi, la adânci bătrâneţi ajungând, ştiindu-şi mai înainte ducerea ei la Dumnezeu, s-a odihnit cu pace la 8 ianuarie.

Întru această zi, cuvânt despre un episcop, clevetit către papa de la Roma.

Ne spunea nouă ava Teodor romanul, zicând că, la treizeci de stadii de la cetatea Romei, este o cetate mică, ce se numeşte Romul. În această cetate mică a fost un episcop foarte înalt în bunătăţi. Însă, odată, a mers oarecine din cetatea Romul la fericitul Agapit, papa Romei şi a pârât pe episcopul lor, zicând că din vase sfinţite mănâncă.

Iar papa, auzind, s-a mirat şi a trimis doi clerici de au adus pe episcop legat şi l-au pus în temniţă şi a şezut episcopul trei zile în temniţă. Şi sosind Sfânta Duminică, când se odihnea papa şi se lumina de ziua spre Duminică, a văzut în somn pe un oarecine, care i-a zis Lui: "Întru această Duminică să nu slujeşti tu, nici altul din clerici, nici episcopii cei din cetate, ci episcopul pe care îl ai în temniţă închis, aceluia să-i zici să meargă să slujească."

Iară deşteptându-se papa, nu se dumirea de visul ce visase şi zise întru sine: "Eu am o anume învinuire despre dânsul, apoi unul ca acesta să slujească?"

Şi a venit, iarăşi, al doilea glas către dânsul, zicându-i în somn: "Ţi-am spus ţie, episcopul cel din temniţă, acela să slujească." Tot aşa, şi a treia oară i s-a arătat lui.

Însă tot nedumirindu-se papa de aceasta şi deşteptându-se, a trimis la temniţă şi, chemând pe episcop, l-a întrebat pe el, zicând: "Episcope, ce fel este necazul tău?"
Iar episcopul nu-i răspundea nimic, fără numai: "Păcătos sunt."
Apoi, după ce alta nimic n-a spus episcopul, atunci i-a zis lui papa: "Astăzi, tu vei sluji."

Şi, iată, stând el înaintea Sfântului altar, după porunca papei, iar papa stând aproape de dânsul şi diaconii stând împrejur şi începând episcopul Sfânta Liturghie, când a rostit el rugăciunea Sfintei Prefaceri, înainte de sfârşitul ei, a început şi a doua oară tot rugăciunea aceea, încă iarăşi şi a treia oară şi a patra oară, zicând aceeaşi rugăciune; şi toţi se minunau pentru acea zăbavă.

Şi atunci a zis papa: "Ce este aceasta? Că de patru ori aceeaşi rugăciune zici şi nu sfârşeşti?"

Şi a răspuns episcopul: "Iartă-mă stăpâne sfinte, pentru că n-am văzut după obicei venirea Sfântului Duh, şi pentru aceasta nu sfârşesc rugăciunile. Ci, prea sfinte stăpâne, pe diaconul ce stă aproape şi ţine rapida, depărtează-l pe el din Sfântul altar că eu nu îndrăznesc să-i zic lui."

Deci, a poruncit fericitul Agapit, de s-a depărtat. Şi a văzut episcopul şi papa venirea Sfântului Duh, acoperind pe papa şi pe episcop, pe toţi diaconii care stăteau înainte şi Sfânta masă, vreme îndelungată.

Atunci a văzut Agapit, că mare om este episcopul şi că numai clevetire a fost şi l-a slobozit pe el, cu pace, la episcopia sa. Şi s-a hotărât să nu mai osândească, aşa, dintr-o dată şi degrabă, ci cu multă luare aminte, cu răbdare şi aşteptare.

Întru această zi, învăţătură a Sfântului Vasilie, despre lăcomie.

Păzeşte-te, dar, ca să nu te înşele pe tine vrăjmaşul cu strămoşescul păcat şi să te lipseşti de împărăţia Raiului. Că cela ce pe Adam, prin mâncare furându-l, l-a scos din viaţă, cu mult mai vârtos nu se va ruşina a te înşela şi pe tine. Că, prin lăcomie, pe Adam l-a dat la moarte şi lumii a adus sfârşit.

Pe Noe de râs l-a făcut, că îmbătându-se, s-a dezgolit şi Ham a fost blestemat. Deci, dacă dreptul acela, o dată îmbătându-se a fost batjocorit de al său fiu, apoi,

de câtă ruşine şi batjocură nu sunt vrednici cei ce nu încetează a se îmbăta, care singuri, din voia lor cea fără de minte, îşi bat joc de ei şi se duc, prin lăcomie, în voia diavolului.

Isav iarăşi, la îndemnul diavolului, tot pentru mâncare a căzut din cinstea de întâi născut. Şi tot lăcomia l-a făcut pe Israel a se închina la idoli şi trupurile lor au fost osândite a cădea în pustie. Drept aceea, să nu ne înşelăm, nici să ne dăm bătuţi în faţa vrăjmaşului şi, mai vârtos, la beţie şi la îmbuibare, ca începătură a toată răutatea este lăcomia hranei iar beţia este născătoare a tot lucrul spurcat.

Iar pe noi să ne izbăvească Domnul Dumnezeu din toată aceasta. Dumnezeului nostru, slavă!

Întru aceastã zi, povestire din Limonar, despre doi sihaştri.

Doi sihaştri, un bătrân şi ucenicul lui, au fost în vârful Rocului, în muntele ce se cheamă Cliro, aproape de mănăstirea avei Teodosie, cea din Scupel. Şi, murind bătrânul, ucenicul lui a făcut rugăciune şi l-a îngropat pe el în munte.

Şi a venit ucenicul aproape de lume şi a aflat pe un oarecare om lucrând pământul şi i-a grăit lui: "Te rog, frate, ia sapa şi vino cu mine."

Iar lucrătorul, ascultând pe sihastru, a mers cu dânsul în munte. Şi i-a arătat lui mormântul stareţului său şi i-a grăit: "Sapă aici alăturea." Şi săpând el mormânt, sihastrul stând, s-a rugat şi, săvârşind rugăciunea, a sărutat pe mirean grăind: "Roagă-te pentru mine, frate." Şi, mergând, s-a aşezat pe sine aproape de stareţul său şi, culcându-se, şi-a dat duhul Domnului.

Iar mireanul a acoperit cu pământ mormântul, mulţumind lui Dumnezeu. Şi îndepărtându-se el de la mormânt, ca la o aruncătură de piatră, a zis întru sine: "Pentru ce n-am luat eu o blagoslovenie de la sfinţi?" Şi, îndată, întorcându-se înapoi, n-a mai aflat mormântul sfinţilor.

Dumnezeului nostru slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Gheorghe, hozevitul

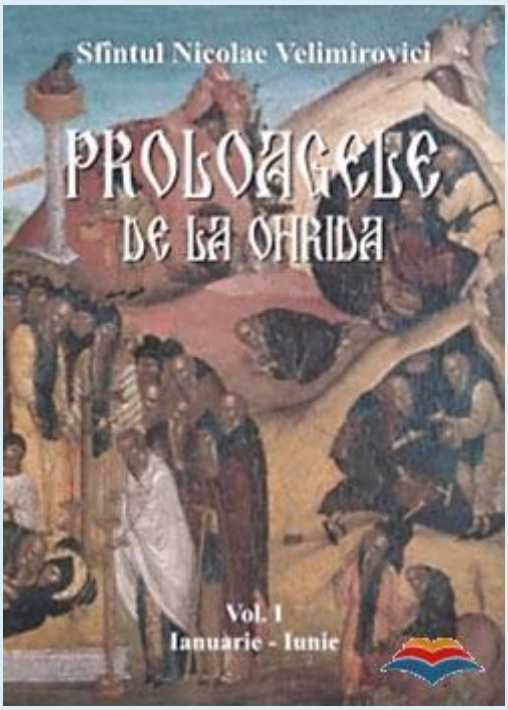

Gheorghe şi-a dus viaţa de nevoinţe în veacul al şaptelea în Mânăstirea Hozeva din Ierihon, pe drumul ce vine de la Ierusalim, mânăstire în care mai întâi vieţuise ascetic cuviosul Ioan, hozevitul.

Sinaxar - Cuviosul Gheorghe Hozevitul

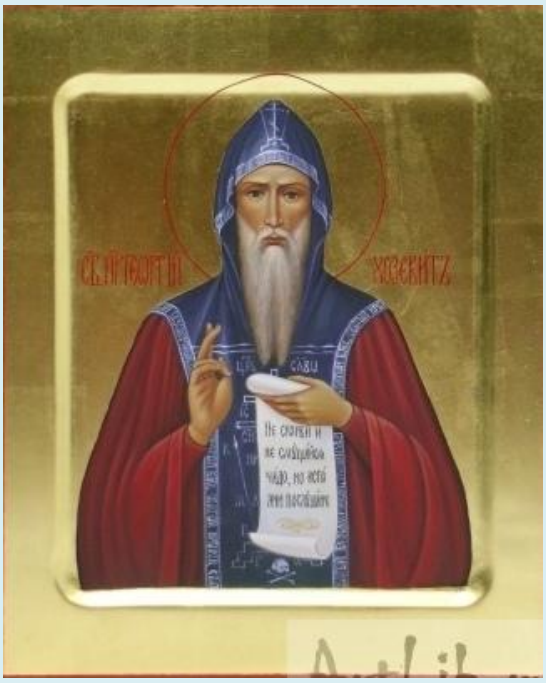

Cuviosul Gheorghe s-a născut într-un sat din Cipru, din părinți evlavioși. Mai avea un frate mai mare, pe nume Iraklídis, care trăind încă părinții săi, a plecat în pelerinaj la Sfintele Locuri. Ajuns aici, s-a călugărit în Lavra Kalamónas, care se afla lângă mănăstirea Sfântului Gherasim, iordanitul.

Micul Gheorghe a rămas lângă părinții săi. Când au murit aceștia, de creșterea sa s-a îngrijit un unchi de-al său, care la un moment dat, voia să-l căsătorească cu fiica lui. Atunci Gheorghe a fugit la un alt unchi, care era egumenul unei mănăstiri. Din cauza presiunilor celuilalt unchi, care voia cu orice preț să-l facă ginerele său, Gheorghe a plecat la fratele său, Iraklídis, la Lavra Kalamónas. Întrucât, însă, era prea tânăr pentru Lavra, fratele său l-a dus la Mănăstirea Maicii Domnului, numită Hozeva, care se afla într-o pustie sălbatică, lângă vechiul drum roman care leagă Ierusalimul de Ierihon. Aici sfântul a fost tuns monah, iar apoi a trăit o viață ascetică plină de nevoințe. Vestea despre înălțimea virtuții sale s-a răspândit repede și mulți veneau să se folosească de sfintele sale povețe.

A adormit în pace la adânci bătrâneți, încredințându-și sfântul suflet în mâinile Ziditorului său. Pomenirea lui se face pe 8 ianuarie.

Mănăstirea Hozeva. Foto: Ioan Macoveiciuc

Mănăstirea Hozeva se află într-un râpă pustie, lângă vechiul drum roman, care duce de la Ierusalim la Ierihon. În Sfânta Scriptură, această regiune este numită râul (torentul) Horrath, de care se leagă multe evenimente istorice.

Aici se află și peștera în care se ascunsese proorocul Ilie (910 î.H.), pentru a scăpa de prigoana regelui Ahaav și a soției sale idololatre, Isabel. În această peșteră, Ilie a stat trei luni, timp în care s-a hrănit în mod minunat: câțiva corbi îi aduceau pâine și carne, seara și dimineața. Apă potabilă avea din râu. Atunci când acesta a secat din cauza secetei, proorocul a plecat în Sárepta (Sidon), din poruncă dumnezeiască.

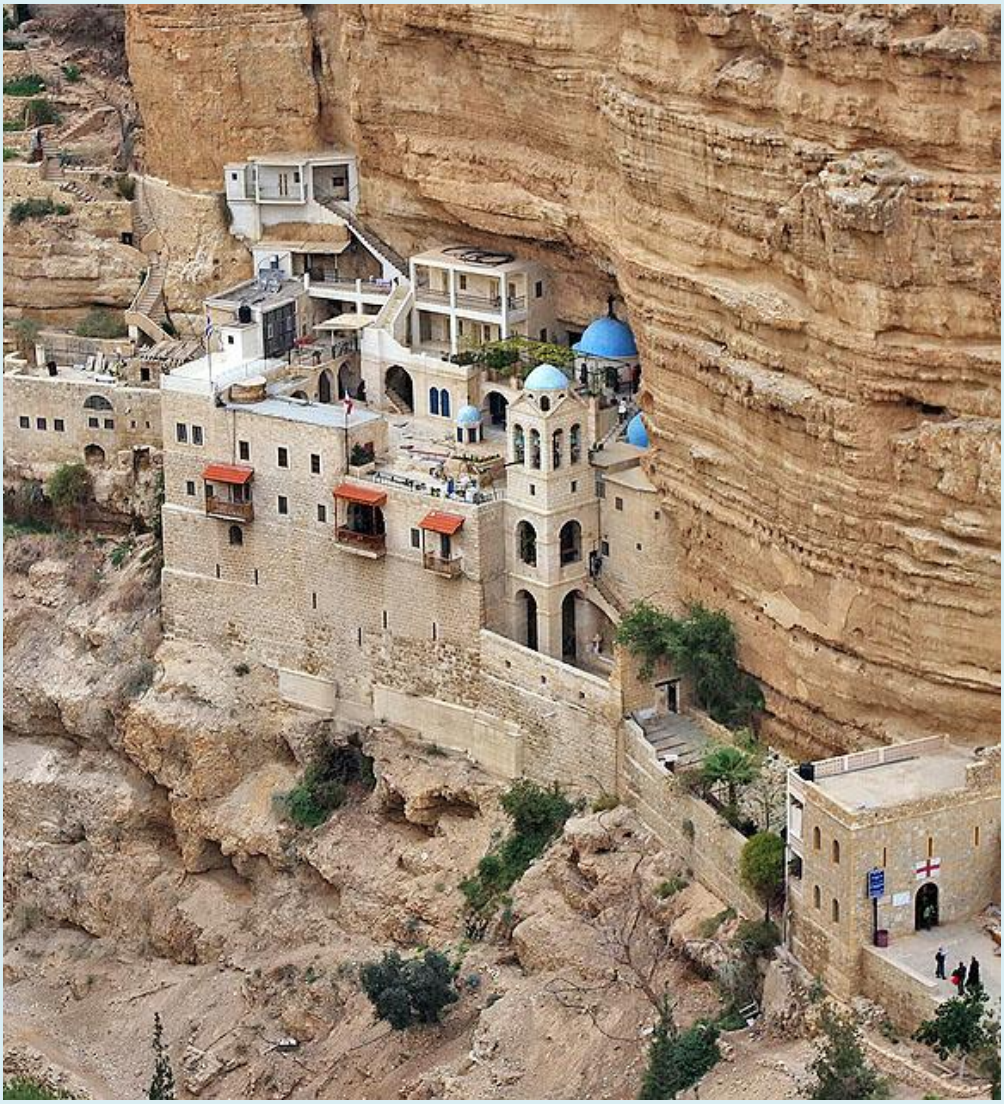

Mănăstirea Hozeva. Foto: Ioan Macoveiciuc

De asemenea, în această peșteră se spune că s-a retras dumnezeiescul părinte Ioachim. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a stat aici, nevoindu-se în post și rugăciune, implorându-L pe Dumnezeu să-i dăruiască un copil. În tot acest răstimp, soția sa, Sfânta Ana, rămasă acasă, se ruga, cu lacrimi fierbinți, pentru același lucru.

În vechea tradiție s-a păstrat rugăciunea deosebit de mișcătoare a sfântului Ioachim: «Nu voi mânca și bea nimic, până nu mă va cerceta Domnul Dumnezeul meu. Până atunci, rugăciunea îmi va ține și de foame și de sete».

Într-adevăr, nu a plecat de acolo până când prea milostivul Dumnezeu, care ascultă glasul rugăciunilor copiilor Săi, i-a îndeplinit dorința. Un înger al Domnului i-a

adus vestea cea bună că va dobândi un copil. În anul următor, Ioachim și Ana s-au învrednicit să o nască pe Sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului. De aceea au și fost numiți dumnezeiești Părinți, întrucât s-au învrednicit a fi bunicii după trup ai Domnului Hristos, Mântuitorul nostru.

Dintr-o rânduială a tipicului Bisericii Ierusalimului, aflăm că râul cu pricina era proprietatea lui Ioachim, tatăl Preasfintei Fecioare. Aici se afla și grădina acestuia și tot aici a fost ridicată o biserică închinată Maicii Domnului.

Mai târziu, a fost construită mănăstirea Hozeva, care e considerată una din cele mai vechi mănăstiri ale Palestinei. În această mănăstire au trăit o viață îngerească mii de monahi care și-au dedicat în întregime viața lui Dumnezeu. Printre aceștia se numără și Sfântul Gheorghe din insula Cipru, numit și hozevitul, care și-a trăit aici cei mai mulți ani ai vieții sale ascetice.

Întreaga regiune este caracterizată de o sălbăticie aparte. Cel mai probabil, la acest loc s-a referit Domnul când a povestit pilda samarineanului milostiv. De-a lungul râului, există multe peșteri, care, încă din cele mai vechi timpuri, au atras o mulțime de asceți și anahoreți dornici de viață ascetică.

Într-una din acestea, care se află în apropierea mănăstirii Hozeva, s-a retras și Sfântul Ioan taumaturgul, care a fost episcop de Cezareea. El este considerat de

altfel întemeietorul mănăstirii închinate Maicii Domnului, pe care a înfrumusețat-o în așa fel, încât mii de suflete iubitoare de pustiu au poposit aici pentru a duce o viață îngerească.

Multe minuni se petreceau în această mănăstire, precum și în peșterile dimprejur. Perioada de vârf a mănăstirii s-a derulat la începutul secolului VII, când mai bine de cinci mii de suflete își duceau viața în acest loc. Din păcate, însă, mănăstirea a avut de suferit de pe urma învaziei perșilor, care au pârjolit și pustiit totul în calea lor. Printre bisericile și mănăstirile palestiniene distruse de perși în această perioadă se numără și Biserica Învierii (614 d.H.).

Troparul sfântului: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, cuvioase Gheorghe, Părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul Ioan Iacob românul (hozevitul), Din Ierihon către Sion despre Viaţa Sfântului Gheorghe, hozevitul

(Scrisă acum pe româneşte după însemnările rămase de la ucenicul său Antonie)

Troparul Sfântului Gheorghe, glasul 5:
Nerodirea pustiului ai lucrat
Cu suspinuri şi lacrimi neîncetat
Dintru care odrăslesc
Însutite nevoinţe
Ale Sfinţilor Părinţi
Gheorghe, fericite,
Cârmaciule sufletesc
Către limanul ceresc.

Cam la o sută de ani după trecerea din viaţă a cuviosului ierarh Ioan hozevitul, vine la Hozeva alt luminător al pustiei, care desăvârşeşte întemeierea acestui Sfânt Lăcaş, ridicându-l în culmea strălucirii duhovniceşti.

Sfântul Gheorghe s-a născut în Ostrovul Chiprului, din părinţi gospodari şi bine credincioşi. Avea un frate mai mare, cu numele Iraclide, care venise înaintea

dânsului în Palestina şi, îmbrăţişând viaţa călugărească, trăia în Mânăstirea Calamona (astăzi a Sfântului Gherasim).

Tânărul Gheorghe a rămas acasă, ajutând părinţilor săi la bătrâneţe. După trecerea lor din viaţă, a venit şi el în Palestina, la Calamona, unde se afla fratele său. Dar Iraclide văzând că fratele Gheorghe este prea tânăr şi fără barbă, nu l-a primit să locuiască acolo, spre a nu călca aşezământul Părinţilor, ci l-a adus în Mânăstirea Hozevei, încredinţându-l egumenului.

Văzând egumenul evlavia şi statornicia tânărului, l-a călugărit în scurtă vreme şi l-a dat în ascultare la un monah bătrân (de loc din Mesopotamia) ca să lucreze la grădină.

Bătrânul acesta era cam cioturos din fire şi nu ştia să îngăduie pe om. Într-o zi l-a trimis pe tânărul Gheorghe ca să aducă apă de la pârâu (căci pe vremea aceea apa curgea în vale, nu era canal). Dar pentru că la marginea gârlei (pârâului) erau tufe dese şi trestii uriaşe, era foarte greu de răzbătut până la apă.

S-a întors deci cuviosul Gheorghe la bătrânul său fără apă. Atunci bătrânul i-a poruncit să se dezbrace de haine şi încingându-se la mijloc cu o haină subţire să se pogoare aşa la pârâu. Făcând după cuvântul bătrânului, a reuşit să se pogoare până la apă, cu mare necaz şi cu zăbavă.

Văzând bătrânul cel abraş că întârzie ucenicul, şi-a pierdut răbdarea, mai ales că a sunat şi clopotul pentru trapeză. Deci în ciuda lui cea mare, a ascuns hainele tânărului şi a urcat de la grădină în mânăstire.

Cuviosul Gheorghe, întorcându-se de la pârâu cu apa, n-a aflat nici hainele nici pe bătrân. Deci a mers aşa dezbrăcat şi a bătut în poarta mânăstirii. Văzându-l portarul gol, i s-a făcut milă şi i-a dat o haină veche ca să se acopere.

Intrând aşa în mânăstire, în dreapta cimitirului celor cinci Cuvioşi pustnici, l-a întâmpinat bătrânul lui, care se cobora atunci la trapeză şi aprinzându-se de mânie, l-a lovit cu palma pe ucenic, mustrându-l că a zăbovit aşa de mult. Dar în clipa când l-a lovit, i s-a uscat mâna şi a rămas ca moartă. Atunci spăimântându-se bătrânul cel nechibzuit, a căzut la picioarele ucenicului, cerând iertăciune pentru purtarea lui nesocotită şi se milogea ca să facă rugăciune pentru el.

Iar Sfântul Gheorghe i-a zis cu smerenie şi cu obişnuita lui evlavie: "Mergi Părinte, de fă metanie la racla celor cinci sfinţi Părinţi şi te vei face bine!" Şi zicând acestea l-a luat pe bătrân de mână şi l-a dus la racla cu cinstitele Moaşte. Aici făcând bătrânul metanie, s-a vindecat numaidecât.

Din ziua aceea bătrânul lui s-a purtat cu blândeţe şi cu îngăduială, avându-l la mare evlavie pe ucenic.

Dar pentru că s-a zvonit între călugări despre această minune, cuviosul Gheorghe, de teamă să nu cadă în mândrie (pentru cinstea oamenilor) a plecat pe ascuns din Mânăstirea Hozevei şi mergând la Calamona, trăia cu fratele său Iraclide. Acesta era în mânăstirea cea mare a Sfântului Gherasim, mai jos de Aghiazmă.

Au trăit acolo împreună întocmai ca nişte Îngeri, negustând bucate fierte, nici vin, afară de cazul când făceau mângâiere vreunui părinte străin.

Într-o zi a zis Ava Iraclide către fratele său: "Ia seama şi vino să tăiem lemne!"

Mergând ei la un finic, a zis Iraclide: "Taie pomul acesta, că nu face fructe!".

Dar cuviosul Gheorghe făcându-i metanie lui Iraclide, i-a zis: "Nu părinte, să nu-l tăiem că face măcar stâlpări pentru podoaba Bisericii!".

Însă fratele său ţinea morţiş să-l taie, căci de atâţia ani nu mai face rod şi ţine locul degeaba.

Atunci cuviosul Gheorghe a zis iarăşi cu smerenie: "Eu mă pun chezaş că de-acum va face rod!".

Şi în adevăr, de atunci finicul cu pricina a rodit chiar mai mult decât ceilalţi pomi.

Au petrecut anii vieţii lor în pace şi întru pocăinţă, iar cugetarea inimii lor era rugăciunea cea de-a pururea. Şi niciodată n-a ieşit din gura lor vreun cuvânt greu între ei şi nici grăire necuviincioasă faţă de cineva.

Bătrânul Iraclide era sporit mai ales în evlavie şi în aşezarea cea îngăduită, iar fratele său Gheorghe avea o deosebită smerenie şi supunere la toate.

Cu asemenea petrecere paşnică şi plină de sfinţenie au vieţuit împreună până la săvârşirea bătrânului Iraclide, în vârstă de 70 de ani. El a fost bărbat plin de credinţă şi împodobit cu tot felul de fapte bune: feciorelnic, liniştit, neagonisitor, cumpătat la toate (n-a gustat toată viaţa fiertură de bucate). Uneltea numai mâncare uscată şi aceea numai de două sau de trei ori pe săptămână, iar uneori de loc.

Era cinstit de toţi Părinţii care trăiau în părţile acelea ale Iordanului. El era aşa de smerit, încât n-a îndrăznit niciodată să cânte în rând cu Părinţii, socotindu-se nevrednic de acest lucru. Sta totdeauna într-un ungher al Bisericii, avându-şi capul acoperit de tot cu scufa şi cu culiu, se ruga cu multe lacrimi, pentru care s-a învrednicit de darul minunilor.

Deci ***Sfântul Gheorghe rămânând după aceea singur, avea aceeaşi petrecere îngerească, fiind iubit de toţi şi slujindu-le la toţi cu faţa lină şi cu multă sârguinţă.***

Într-o zi, deschizând poarta mânăstirii, pentru a merge la oarecare treabă, vede tolănit la poartă un leu. Fără să-i fie deloc frică, l-a lovit uşor cu piciorul spre a-i face loc să treacă. Leul a mormăit gudurându-se din coadă prieteneşte, dar nu s-a sculat. Atunci Sfântul Gheorghe l-a îmbrâncit cu piciorul mai tare de vreo două sau trei ori, dar în zadar. Apoi a zis către leu: "De vreme ce nu faci ascultare Domnului, care a zdrobit măselele leilor (cum zice la Psaltire), blagoslovit fie Dumnezeu, ia deschide gura ca să mă uit într-însa!" Atunci leul a deschis gura, lăsându-l să pipăie (caute) măselele, apoi sculându-se a fugit, iar cuviosul a mers la treaba sa.

În vremea aceea s-a săvârşit Egumenul Lavrei Sfântul Gherasim (din Calamona) şi s-a făcut multă tulburare între monahi cu pricina alegerii noului Egumen.

Pentru asta Sfântul Gheorghe era scârbit şi se ruga lui Dumnezeu să-i arate ce trebuie să facă.

Atunci i s-a arătat vedenie: două dealuri înalte care străluceau şi unul din ele era mai înalt şi mai luminos ca celălalt. Oarecare persoană cu chip dumnezeiesc i-a arătat dealurile, întrebându-l pe care dintre ele ar dori să se urce. Cuviosul Gheorghe a răspuns în chip rugător că vrea pe cel mai înalt. Atunci i-a zis acela: "Să te urci la Mânăstirea unde ai fost uns călugăr şi să stai acolo!"

După ce şi-a venit în sine, cuviosul Gheorghe a urcat îndată la Mânăstirea Hozeva şi mergând la Egumen i-a cerut chilie. Egumenul din vremea aceea era un sfânt şi

foarte compătimitor faţă de cei săraci. El ajunge în cele din urmă la aşa de mare sfinţenie, încât după adormirea lui, îl vedea unul din Părinţi cum sta ca un stâlp de foc, înaintea jertfelnicului. Deci asemenea Egumen l-a primit pe cuviosul Gheorghe cu multă bunăvoinţă şi mult s-a bucurat de venirea lui.

De-atunci s-a închis cuviosul Părintele nostru Gheorghe în chilie şi toată vremea cât a petrecut acolo (închis) n-a putut să afle nimeni nevoinţa lui. Atâta numai se ştia că n-a luat niciodată vin, nici untdelemn, nici pâine şi nici haine, decât numai o scurteică pe care o purta. Ci unde găsea cârpe aruncate le strângea şi cosându-le îşi făcea din ele îmbrăcăminte, precum şi aşternut unde se odihnea puţin. Iar cât priveşte hrana, el ruga pe chelarii mânăstirii ca să-i dea fărâmiturile şi resturile de bucate care prisoseau de la masa călugărilor (pâine, legume) şi frământându-le făcea boţuri rotunde şi le punea să se usuce la soare, iar când avea nevoie, punea la muiat un boţ din acelea şi astfel îşi făcea prânzul.

Pentru multa lui smerenie şi nevoinţă (pe care o făcea în ascuns) Dumnezeu l-a făcut minunat în ochii tuturor, prin darul minunilor de care s-a învrednicit. De aceea toţi îl aveau ca povăţuitor şi ca pildă a virtuţii.

Nu după multă vreme s-a săvârşit Egumenul de atunci al Mânăstirii şi toată grija duhovnicească a Chinoviei, precum şi a Sihaştrilor de la Chiliile din vale (adică de la schitul Sfintei Ana) a rămas în seama Sfântului Gheorghe.

Pentru treburile gospodăreşti ale mânăstirii, era rânduit un Econom, căruia îi ziceau şi Egumen, dar începătoria de Stareţ o avea Sfântul Gheorghe. (În limba greacă Stareţ se zice Ava, iar azi se zice Gheronda şi se înţelege Părinte duhovnicesc).

În vremea aceea cuviosul Gheorghe nu şedea în mânăstire, ci se liniştea la vale la Schit, în peşteră şi mergea în mânăstire numai Duminica şi la Praznicele de peste an.

Multe lucruri minunate s-au săvârşit în vremea vieţii lui. Clădirea mânăstirii a fost lărgită şi înălţată aşa încât se arăta ca o cetate măreaţă lipită de stânca de granit. Biserica cea mare cu hramul Naşterii Maicii Domnului se întindea mult în afară de poarta de azi (până sub Paraclisul Sfântului Ioan Hozevitul) iar deasupra se înălţa până mai sus de peştera Sfântului Ioachim. Zidul din afară al mânăstirii ajungea până la marginea pârâului. Numărul călugărilor era aşa de mare încât toată valea, până mai jos de Schitul Sfintei Ana, era locuită întocmai ca o cetate. Se spune că atunci când au năvălit păgânii perşi în Palestina (anul 614) în valea Hozeva erau

peste două mii de călugări. Viaţa lor era aşa de sporită, încât mulţi dintre ei erau văzători cu duhul şi făcători de minuni.

Cuviosul Gheorghe strălucea între ei ca şi un soare între stele. Multe semne înfricoşate şi multe vindecări minunate s-au lucrat prin rugăciunile Sfântului Gheorghe şi multe suflete împovărate şi-au aflat mântuirea în lăcaşul lui.

Către sfârşitul vieţii lui, a năvălit în Palestina armata sălbatică a perşilor, cu regele lor Cosroe (Hosroe). Ei au cucerit Ierusalimul, au jefuit şi au dat foc Bisericii Sfântului Mormânt, luând cu ei întreg cinstitul Lemn al Sfintei Cruci şi pe Patriarhul Sfintei Cetăţi, ce se numea Zaharia. Au jefuit s-au dărâmat toate mânăstirile din pământul sfânt şi Bisericile (în total ca la trei sute). Peste tot au împrăştiat groaza şi pustiirea, fiind ajutaţi şi mult întărâtaţi spre cruzime de către jidovi, cari pizmuiau pe bieţii creştini. Aceştia au cumpărat la urmă pe toţi creştinii robiţi de perşi şi i-au ucis pe toţi.

În vremea aceea Economatul din Hozeva şi cu o parte din sobor au luat drumul pribegiei, peste Iordan, în părţile Arabiei. Ceilalţi părinţi împreună cu Sfântul Gheorghe au rămas pe loc. Unii s-au ascuns prin stufăriş, însă cuviosul bătrân petrecea la peştera lui de la Schit. După ce au jefuit păgânii Mânăstirea şi au ucis pe mulţi dintre Părinţi, s-au pogorât la chilii, în Schitul Sfintei Ana. Aici Sfântul Gheorghe se încălzea la soare, în faţa peşterii. Văzându-l ostaşii că este bătrân şi uscat ca o scândură, de multă postire, li s-a făcut milă de el (Dumnezeu mişcându-le inima) şi dându-i puţină hrană, l-au îndemnat să plece unde voieşte ca să-şi scape viaţa. Atunci cuviosul a pogorât în luncă la Iordan, noaptea pe ascuns, şi a rămas acolo până la plecarea barbarilor. După aceea întorcându-se la mânăstire, a adunat pe cei care au mai rămas cu viaţă din soborul lui, aşezând iarăşi rânduiala veche din Chinovie.

Antonie, ucenicul cuviosului Gheorghe, care i-a scris viaţa, prea puţin aminteşte în însemnările lui despre pustiirea pricinuită de perşi în Valea Hozevei. Iar despre starea mânăstirii după trecerea păgânilor nu pomeneşte mai nimic.

Însă după felul cum spune că rânduia pedepse cuviosul Părinţilor care vorbeau sau râdeau în vremea pravilei bisericeşti, noi putem înţelege că viaţa călugărească a slăbit mult după risipirea soborului. Totuşi mânăstirea nu şi-a pierdut însemnătatea ei, ci era vestită în toată lumea creştină, mai ales pentru nenumăratele vindecări care se făceau la icoana cea făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care se numea “Hozeviotisa”. Astăzi icoana aceasta nu mai este la Hozeva, ci într-o insulă numită

“Amorgo”, unde s-a mutat în chip nevăzut. Acolo este şi mânăstirea cu numele icoanei.

După plecarea perşilor din Palestina, Sfântul Gheorghe nu mai pogora în Schit, de vale, ci trăia în mânăstire. ***Fiind bătrân şi slăbit de multă nevoinţă a zăcut bolnav câteva zile, iar în noaptea prăznuirii Sfântului Ioan Hozevitul, făcătorul de minuni (care se prăznuia atunci la 8 ianuarie) a adormit cu pace întru Domnul, uşor precum adoarme pruncul în leagăn.*** În vremea aceea era patriarh la Ierusalim, Sfântul Sofronie (care a scris viaţa cuvioasei Maria Egipteanca).

Trupul Cuviosului a fost aşezat cu multă cinste în racla celor cinci Pustnici sfinţi din vechime, care au început mânăstirea. Din raclă a început să izbucnească mir cu darul tămăduirii pentru cei bolnavi.

Odinioară paracliserul Bisericii şi-a muiat din greşeală barba, în vasul cu mir de la cinstitele Moaşte şi de necaz a rostit oarecare vorbe grele. Din ziua aceea a încetat de a mai izvorî mirul din raclă. Cunoscându-şi greşeala monahul şi făcându-se rugăciune cu multă umilinţă de către sobor, a început să izvorască iarăşi puţin mir, însă nu ca înainte din raclă, ci din gropiniţa Părinţilor, care se află sub racla Sfinţilor.

Astăzi nu se mai ştie unde sunt moaştele Sfinţilor de la Hozeva. Cu vreo 20 de ani în urmă s-a aflat sub fundul raclei vechi de piatră o încăpere tainică cu nişte oseminte, însă fără nici o inscripţie. De asemenea nu se ştie unde se află cimitirul cel mare al Mânăstirii despre care pomeneşte istoria. Acolo trebuie căutate Moaştele Sfinţilor Mucenici de la Hozeva şi o parte din odoarele vechi.

Astăzi hramul Mânăstirii se face la 8 ianuarie, ziua adormirii celor doi Sfinţi mari de la Hozeva: Ioan şi Gheorghe. În vechime hramul mânăstirii era Naşterea Maicii Domnului, după numele Bisericii vechi.

Pentru rugăciunile cele bine primite ale prea cuviosului nostru Părinte Gheorghe Hozevitul, să ne miluiască şi să ne mântuiască Bunul Dumnezeu pe toţi. Amin.

[Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul), Din Ierihon către Sion]

Săvârşirea cuviosului Gheorghe hozevitul - poezie

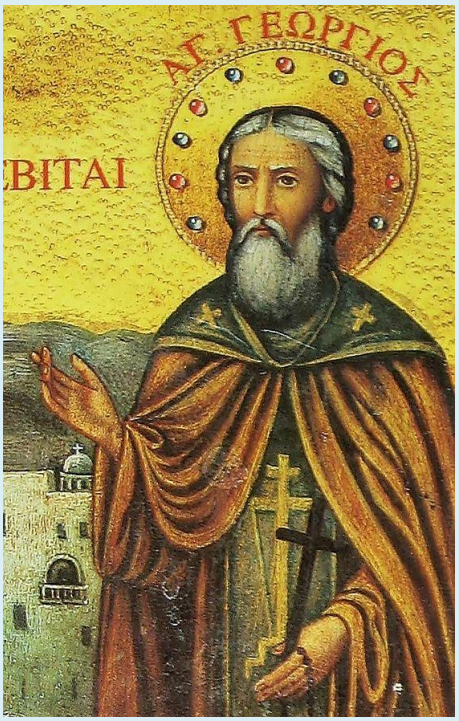

La urmă, cuviosul Gheorghe
Împovărat de ani, zăcea
Având câţiva bătrâni alături,
La poartă în chilia sa.

Era de ziua “prăznuirii”
Şi ucenicul lui slujea
Închinătorilor la masă
(Căci treaba asta o avea).

“Antonie, ne moare Ava
Şi te doreşte, hai curând!”
Au zis bătrânii către dânsul,
Iar el se frământa în gând.

Dorea din inimă să meargă
La Sfântul care-l aştepta,
Dar iarăşi n-ar fi vrut să lase
Neterminată slujba sa.

Văzând cu duhul cuviosul
Pe ucenic nedumerit,
Trimite vorbă către dânsul
Să-şi facă treaba liniştit.
“Plineşte-ţi slujba pân-la urmă
Că eu, Antonie, te-aştept
Şi până ce nu vii la mine,
Eu nu pun mâinile pe piept!”

Deci zăbovit-a el cu treaba,
La miezul nopţii terminând,
Apoi a mers la cuviosul
Cerând iertare şi plângând.

Blagoslovindu-şi ucenicul
L-a sărutat întru Hristos,
Apoi - mişcat - a zis acestea
Prea minunatul cuvios:

“De-acuma ieşi, mergând spre Domnul
Smerite suflete al meu!”
Zicând aşa a treia oară
Trecut-a către Dumnezeu!

Cu pace, fără zdruncinare
Şi-a dat sfârşitul ca un Sfânt
Precum mutăm în cale pasul,
Aşa s-a dus de pe pământ.

Am aflat acestea scrise
De Antonie monahul
Şi le scriu acum în stihuri
Eu, Ioan ieromonahul.
Care, cu nevrednicie,
Astăzi stau pe locul sfânt,
Unde îşi avea chilia
Sfântul Gheorghe oarecând.

Iar în valea ”Calamonei”
Unde Sfântul a trăit,

Eu un an şi jumătate
Dornic am nemernicit.
Sfântul Gheorghe să-mi ajute
Ca şi eu să fiu părtaş
Bucuriei netrecute
Din cerescul său Lăcaş!

Iar cinstita lui “Livadă”
De la Hozeva, acum,
Să aducă sfânta roadă
Părăsind al lumii drum!

Fie-ţi milă, cuvioase,
De lăcaşul cel sărman,
Curmă-i valurile rele
Şi ne scoate la liman!

Pătimaşi, fără povaţă
Noi suntem aproape morţi,
Dar avem nădejde încă
Că de grijă tu ne porţi.

Darul tău să se reverse
Peste sacul cel smerit
Care multă vreme, iată,
A rămas neîngrijit.

Răsădeşte şi păzeşte
“Pomii tainici” din “Enon”
Ca să nu le roadă frunza
Caprele din Gavaon.

Iar când ei vor face floare,
Apără-i de vântul rău
Ca să facă rod de taină
Însutit, cu darul tău!

Valea Hozevei, Părinte,
Să ne fie sfânt liman
- Unde boteza, la urmă,

Sfântul prooroc Ioan!

(Sursa: Sfântul Ioan Iacob românul (hozevitul), Din Ierihon către Sion. Trecerea de la pământ la cer.)

IPS Timotei - Îndrumătorul sihaștrilor de pe Valea Hozevei

† Timotei prahoveanul,
episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 09 ian, 2020

Una dintre cele mai cunoscute mănăstiri din Țara Sfântă este a Sfântului Gheorghe Hozevitul de pe Valea Pârâului Cherit sau a Hozevei, loc de rugăciune și de retragere atât în istoria Vechiului Legământ, dar și în Legea harului.

Ocrotitorul acestei lavre, Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul, este sărbătorit de Sfânta Biserică în ziua a opta a lunii ianuarie, însă, așa cum e firesc, obștea mănăstirii în care s-a nevoit și unde se află cinstitele sale moaște îl pomenește permanent.

Tot mai mulți români care călătoresc în Țara Sfântă au auzit de Sfântul cuvios Gheorghe de la Hozeva, mănăstirea sa fiind vizitată de pelerini mai ales pentru a se închina moaștelor unuia dintre conaționalii noștri, Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamț sau Sfântul Ioan Iacob, noul hozevit, cum a mai fost numit.

Cunoscut și cinstit alături de sfântul nostru român, cuviosul Gheorghe de la Hozeva îi reprezintă pe sihaștrii care au părăsit toate ale lumii acesteia: rudenii, părinți, prieteni, case, pământuri și s-au dus să-I slujească Domnului. De aceea, au primit daruri însutite și viața veșnică au dobândit.

Cuviosul Gheorghe s-a născut la mijlocul veacului al VI-lea. Era originar din Cipru, patria sfințită de mulți ierarhi și călugări mărturisitori. După ce i-au murit părinții, dorind să evite o căsătorie forțată de către unchiul său care îi era tutore, a fugit în Țara Sfântă. Acolo se afla fratele lui mai mare, Heraclid, care pustnicea în Lavra Kalamon, situată nu prea departe de râul Botezului Domnului, între Ierihon și Iordan. La Kalamon a viețuit pentru scurt timp și cuviosul Ioan Iacob, în căutarea unui loc liniștit în care dorea să se nevoiască până la sfârșitul vieții.

Viața era aspră, cu atât mai mult cu cât, după cum mărturisea Sfântul Ioan Iacob, apa era amară, iar locul se afla aproape de drumul vechi care făcea legătura între provinciile Galileea, Samaria și Iudeea, pe unde treceau destui călători.

Fratele lui l-a sfătuit să meargă la Hozeva, în pustiu, pe drumul dintre Ierusalim și Ierihon, unde se afla o mănăstire întemeiată cu vreo 100 și mai bine de ani înainte de ajungerea sa acolo. Ctitorul acestei mănăstiri a fost episcopul de Cezareea, Ioan, trecut și el în rândul sfinților.

După ce a devenit monah, Gheorghe a fost încre-dințat unui călugăr bătrân originar din Mesopotamia. Acesta era foarte aspru și nedrept, dar ucenicul i se supunea întru toate, fiind răbdător, binevoitor, considerând că Domnul vorbea prin cuvintele bătrânului căruia îi slujea. Într-o zi, întârziind să-i aducă apa de la pârâu, bătrânul l-a lovit cu putere în fața întregii obști. Atunci mâna i-a paralizat și apoi i s-a uscat.

Cuviosul Gheorghe a fugit de slava deșartă întrucât călugării îl cinsteau mai mult decât se cuvenea și s-a întors la Kalamon, unde mulți ani a împărțit chilia, dar și viețuirea simplă, cu fratele său, Heraclid. Nu îl privea ca pe un frate după trup, ci ca pe un părinte duhovnicesc.

Sinaxarul ne spune că nu schimbau niciodată cuvinte de prisos. Stăruiau în rugăciune, se mulțumeau cu hrana săracă a pustiului și cu puținele daruri din partea pelerinilor care se abăteau pe acolo. După multă rugăciune și trăire cuvioasă a ajuns să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, astfel încât la atingerea lui copacii uscați rodeau, iar apropierea de leii pustiului nu mai era nici un pericol pentru el.

După ce fratele mai mare a trecut la Domnul, la vârsta de 70 de ani, Gheorghe a continuat să trăiască în același loc și să îi urmeze pilda de smerenie, fiind gata mereu să îi ajute pe frații din lavră.

La moartea starețului însă, tulburările care au cuprins obștea l-au făcut pe cuviosul Gheorghe să se întoarcă în mănăstirea de metanie, la Hozeva, unde a fost întâm-

pinat cu bucurie. Se retrăgea o săptămână și se ruga după rânduiala pe care o deprinsese în tinerețe, iar în zilele de duminică și la sărbători se alătura obștii. Usca la soare hrana ce o primea și o folosea în zilele săptămânii înmuind-o în apă. S-a străduit să se roage asemenea părinților pustiei. De aceea, dobândise putere asupra duhurilor necurate. Participa și la ascultările de obște, deși zilele erau fierbinți, cu temperaturi foarte înalte în pustiu, mai ales vara. Era întotdeauna în mănăstire când se cocea pâine și stătea lângă cuptor, unde căldura era dogorâtoare, chiar insuportabilă.

S-a străduit foarte mult să nu judece pe nimeni. A rămas în istoria mănăstirii ca un monah care s-a învrednicit de harisma discernământului duhovnicesc care trecea mult cu vederea, dar spunea că unii monahi sufereau de împrăștiere, mai ales în vremea rugăciunii și a slujbelor. De aceea, îi îndemna spunându-le: *„Credeți-mă! Chiar dacă un om ar putea face cerul și pământul, dar, dacă l-ar dispreţui pe aproapele, toată lucrarea lui este zadarnică, iar soarta lui este asemenea celor fățarnici. Nu ne putem apropia de Dumnezeu decât fiind în pace cu aproapele. Toate păcatele și patimile, spunea cuviosul Gheorghe, au la bază mândria și duc către moarte, pe când ascultarea și supunerea față de Domnul sunt viață, lumină și bucurie”.*

Înainte de năvălirea perșilor, în anul 614, sfântul a prezis, în urma unei înștiințări de la Duhul, zilele grele prin care avea să treacă Ierusalimul, Ierihonul, precum și mănăstirile din apropiere. Atunci au fost omorâți ori luați robi mii de călugări. Valea Iordanului era plină de mănăstiri, care apoi au rămas doar ruine.

Nu voia să părăsească locul în care Dumnezeu îl așezase. Unii călugări au avut timp să fugă în Arabia după ce le-a prezis nenorocirea ce se apropia, iar alții s-au ascuns în peșteri și au murit acolo.

La stăruințele ucenicilor, cuviosul Gheorghe a primit în cele din urmă să se întoarcă la Kalamon. Cei mai mulți dintre călugări au fost uciși de perși în acel an greu pentru creștinătate sau au fost luați robi, însă Sfântul Gheorghe s-a impus în fața barbarilor, care în cele din urmă l-au eliberat. Le vorbise cu înțelepciune și a rămas demn, răspunzând cu fermitate înaintea lor. Perșii au fost uimiți de comportamentul minunatului monah.

S-a întors la Hozeva, unde a rămas până la sfârșitul zilelor, slujit cu multă dragoste de ucenicul care avea să îi scrie viața, monahul Antonie. Prin rugăciunile sale, mănăstirea a avut cu îndestulare făină și untdelemn din care pregăteau masă pentru primirea oaspeților, dar mai ales pentru sihaștrii dimprejur care se adunau în taină

la marile sărbători, pentru a participa la Liturghia săvârșită de cuviosul Gheorghe, îndrumătorul călugărilor de pe Valea Hozevei.

Ajuns la o vârstă înaintată, a simțit că i se apropie momentul plecării. L-a chemat atunci pe ucenicul său Antonie, dar acesta, fiind ocupat cu primirea oaspeților, nu a putut veni la căpătâiul lui. Bătrânul i-a transmis: „Nu te tulbura, o să aștept până când îţi vei termina treaba”. Când într-un târziu a sosit ucenicul, l-a îmbrățișat și a spus de trei ori: „Ieși, suflete al meu, și du-te la Domnul”. Așa a murit fericitul îndrumător al călugărilor de pe Valea Hozevei.

Ulterior, mănăstirea a trecut adeseori prin încercări. Nu doar în vremea perșilor și mai târziu în timpul stăpânirilor păgâne. Uneori a rămas pustie. La jumătatea veacului al 20-lea, doi călugări români aveau să fie următori Sfântului cuvios Gheorghe Hozevitul, nevoindu-se în același loc, cu aceeași rânduială a rugăciunii și tăcerii, Sfântul Ioan Iacob și ucenicul său Ioanichie.

Odată cu descoperirea moaștelor Sfântului Ioan Iacob, noul hozevit, și așezarea lor mai întâi în paraclis și apoi în biserică, mănăstirea s-a înnoit, iar monahii s-au adunat, până la numărul de cinci, șase, ceea ce înseamnă foarte mult pentru locul acela.

În momentul de față, arhimandritul Konstantinos, împreună cu ucenicii săi, arată cinstirea cuvenită sihaștrilor de altădată de la Hozeva și aș spune, în mod special, Sfântului cuvios Ioan Iacob, următor în vremurile amintite al marelui îndrumător al sihaștrilor de pe Valea Hozevei, cuviosul părinte Gheorghe.

Teodor Danalache - Sfântul Gheorghe, hozevitul

Sfântul cuvios Gheorghe hozevitul, ale cărui Sfinte Moaşte sunt cinstite în mănăstirea sa, din pustia Hozeva, a trăit şi s-a nevoit în secolul al VII-lea. Acest sfânt cuvios, cipriot de origine, este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 8 ianuarie, imediat după Botezul Domnului şi Sfântul Ioan Botezătorul.

"Nici lungimea drumului, nici nevoile locurilor nu au putut slăbi fierbinţeala călătoriei tale către Dumnezeu; ca şi acolo, sosind şi veselindu-te de locurile pe care au călcat picioarele Dumnezeului nostru, nicidecum nu te-ai lenevit a ajunge către tronul cel ceresc, prin nevoinţele şi ostenelile tale, cuvioase Gheorghe."

"Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile. Cuvioase Gheorghe, părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre."

Sfântul cuvios Gheorghe, hozevitul

Sfântul Gheorghe hozevitul s-a născut în insula Cipru, într-o familie de creştini evlavioşi, pe la jumătatea secolului al VII-lea. După moartea părinţilor săi, dorind să îmbrăţişeze viaţa monahală, evită căsătoria planificată de unchiul său, îşi ia o parte din avere, pe care o împarte săracilor, şi fuge pe ascuns în Ţara Sfântă, unde se nevoia duhovniceşte un frate de-al său mai mare.

Fratele său, pustnicul Heraclid, vieţuia de mulţi ani în Lavra lui Calamon, aflată pe malurile pustii ale râului Iordan. După ce se închină la Mormântul Domnului şi la toate celelalte locuri sfinte, cuviosul Gheorghe se întâlneşte cu fratele său, însă vârsta sa prea fragedă îl face pe cel din urmă să nu îl ţină cu sine, ci să-l rânduiască într-o mănăstire din pustia Hozeva, aflată la o distanţă de numai 20 de kilometri de Ierusalim, pe drumul ce coboară către Ierihon.

O micuţă capelă, zidită de călugării sihaştri, a fost transformată în mănăstire în jurul anului 480, de către Sfântul Ioan, episcopul Cezareei, venit din Theba Egiptului, care este prăznuit în ziua de 3 octombrie. Biserica actuală a mănăstirii, închinată iniţial Maicii Domnului, este ocrotită de Sfinţii cuvioşi Gheorghe hozevitul şi Ioan Iacob de la Neamţ.

După ce a fost tuns în monahism, tânărul nevoitor a fost dat spre ascultare unui bătrân foarte aspru. Cu toate că tânărul ucenic era blând, răbdător şi smerit cu inima, el era adesea nedreptăţit de bătrânul său.

Spre exemplu, într-o zi, întârziind să aducă apa de la pârâu, bătrânul i-a tras o palmă peste faţă, înaintea tuturor. Îndată, mâna bătrânului s-a uscat şi a înţepenit. Mai apoi, însă, pentru rugăciunile stăruitoare ale cuviosului Gheorghe, mâna bătrânului s-a vindecat.

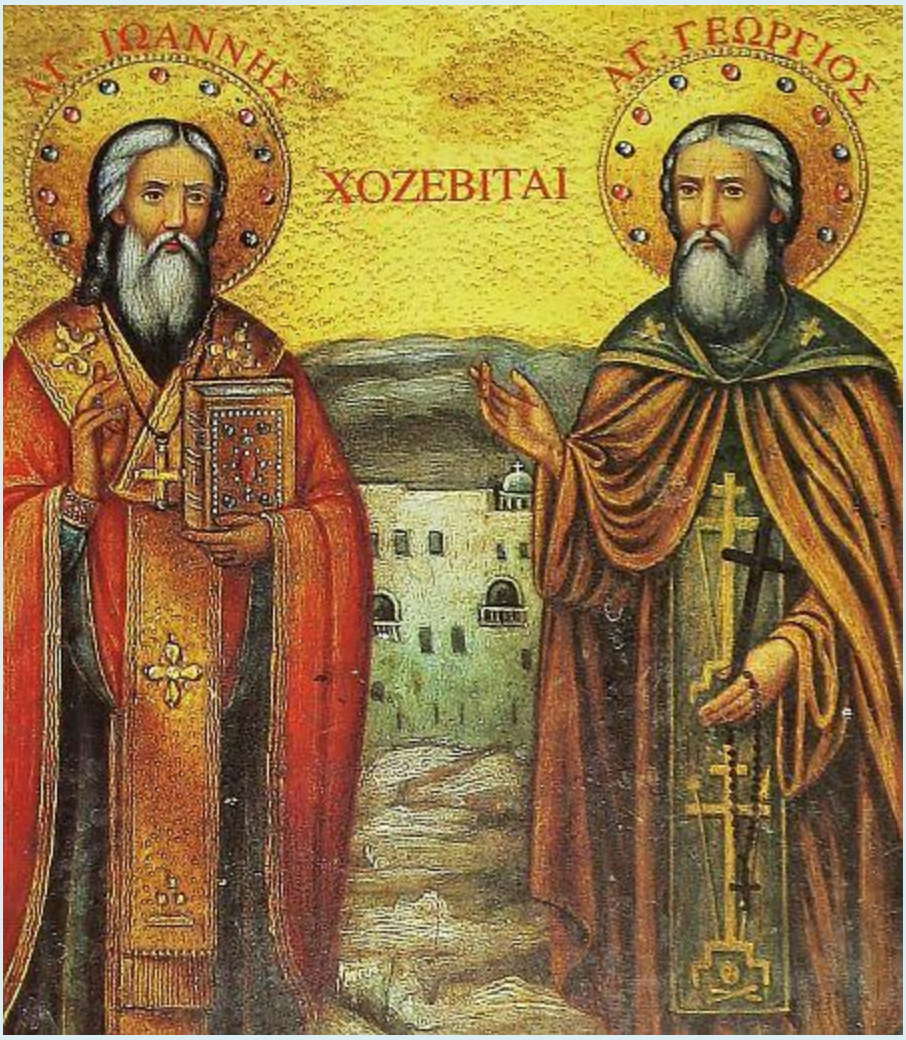

Văzând minunea, cuviosul a fugit din mănăstire, temându-se ca nu cumva să aibă parte de slavă deşartă, şi a mers la fratele său, în lavra de lângă Iordan. În acest loc s-a nevoit sfântul vreme îndelungată, ascultând de fratele său ca şi de un părinte mai mare.

Precum citim în sinaxar, Sfântul Gheorghe hozevitul "s-a arătat, încă de la început, întru totul nebiruit în orice muncă şi aspră vieţuire, încât părea că este ne-materialnic şi fără de trup".

Curăţindu-se de patimi şi făcându-se pe sine vas ales al Sfântului Duh, sfântul devine o icoană pentru toţi ceilalţi, primind de la Dumnezeu darul înainte-vederii şi al facerii de minuni. Astfel, în anul 614, cuviosul anunţă din vreme invazia perşilor asupra Ţării Sfinte. Altă dată, sfântul a făcut să dea rod un copac uscat şi a îmblânzit un leu sălbatic doar cu cuvântul.

După adormirea în Domnul a fratelui său, cuviosul Gheorghe s-a întors la mănăstirea lui de metanie, în pustia Hozeva. Stareţul acesteia, cunoscând vieţuirea lui înaltă, l-a rânduit într-o chilie retrasă şi i-a îngăduit un mod de viaţă pustnicesc. Toată săptămâna petrecea zăvorât, iar în obşte cobora doar duminica pentru bucuria fraţilor şi participarea la Sfânta Liturghie.

Ajungând la bătrâneţe, cuviosul Gheorghe s-a îmbolnăvit şi a căzut la pat. Apoi, cunoscându-şi mai dinainte trecerea la cele veşnice, sfântul l-a chemat la sine pe ucenicul său, Antonie, însă acesta, fiind rânduit cu ascultarea la arhondaric (primirea oaspeţilor), nu a putut să rămână lângă Cuvios decât câteva clipe. Atunci, sfântul i-a spus: "Nu te tulbura, voi aştepta până ce-ţi vei termina ascultarea." Aproape de miezul nopţii, când ucenicul său a putut veni la dânsul, cuviosul l-a binecuvântat şi a spus: "Ieşi, suflete al meu, mergi către Domnul!" Şi, în acel ceas, a adormit în Domnul.

Sfântul cuvios Gheorghe hozevitul a fost înmormântat în mănăstirea care îi poartă astăzi numele, pe care a şi condus-o duhovniceşte vreme de mai mulţi ani.

Sfintele sale moaşte, aşezate astăzi în biserica mare a mănăstirii, săvârşesc mari şi multe minuni în viaţa închinătorilor, prin harul lui Dumnezeu şi dragostea cuviosului.

Cuvânt al cuviosului Gheorghe, hozevitul

"Credeţi-mă, chiar dacă un om ar putea să facă din nou cerul şi pământul, dar ar dispreţui cu mândrie pe aproapele său, munca sa ar fi deşartă şi partea sa ar fi cu făţarnicii. Nu poţi să te apropii de Dumnezeu, dacă nu eşti în pace cu aproapele tău. Toate păcatele şi patimile au ca izvor mândria şi duc la moarte, iar ascultarea şi supunerea către Domnul sunt viaţă, bucurie şi lumină."

Istoria Mănăstirii Hozeva - Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei şi Hozevitissa din Amorgo

Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei

În vechime Palestina era ţara cea mai bogată în Lăcaşuri Sfinte. Atât localităţile ei istorice, cât şi pustietăţile cele mai îndepărtate, erau împânzite cu Biserici măreţe şi cu mânăstiri.

Din istoriile vechi se poate vedea că la începutul al 7-lea numai în Valea Iordanului erau la vreo 40 de mânăstiri şi schituri. De la Ierusalim şi până la Muntele Sinai lăcaşurile sihăstreşti se ţineau lanţ. ***De aici se explică şi faptul că monahii de la Sinai nu începeau Sfânta Liturghie în Sâmbăta cea mare până când nu primeau vestea pogorârii Sfintei Lumini de la Ierusalim.***

Mânăstirile erau aşa de numeroase încât se putea vesti - de la una la alta - prin sunetul clopotelor şi al toacelor venirea Sfintei Lumini la Ierusalim.

Până la năvălirea perşilor, care a fost în 614, starea mânăstirilor din Palestina era nespus de înfloritoare. Dar mâna cea păngărită a barbarilor a distrus cele mai multe şi cele mai însemnate lăcaşuri sfinte, al căror număr se ridică la 200, iar numărul monahilor omorâţi de păgâni trece cu mult de 10.000 (dacă ne gândim că numai la mânăstirea Sfântul Sava au fost omorâţi de perşi cinci mii de monahi). Desigur că pe lângă acestea mai erau şi alte lăcaşuri sfinte, cari au rămas nedărâmate de

barbari, dar vremea cea necruţătoare le-a măcinat şi pe acestea, încât multe din ele n-au lăsat nici o urmă.

Dintre mânăstirile care au fost distruse de perşi este şi Mânăstirea Sfântul Gheorghe de la Hozeva. ***Această mânăstire datează de la începutul veacului al 5-lea şi, când te cobori din drumul cel vechi (Ierusalim – Ierihon) în valea Hozeva, ai impresia că ai intrat într-o cetate cu ziduri uriaşe de granit. Rămâi uimit de adâncimea prăpăstioasă a pârâului Hozeva şi de înăţimea stâncilor abrupte, cari se ridică ameninţător, din toate părţile, închizând orizontul.***

Aici te simţi îndată izolat complet de restul lumii, căci nu vezi împrejur decât stâncile dogorâte de soare, cu peşteri nenumărate, în care au trăit (cu miile) sihaştrii de odinioară, iar astăzi îşi au locuinţa bursucii şi porumbeii sălbatici. Nu se aude în vale decât glasul speriat al păsărilor de pustie şi murmurul plăcut al apelor care coboară grăbit pe canalul străvechi al Macabeilor şi al Irozilor, care s-a înnoit în vremea din urmă.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul este aşezată în valea cea adâncă a "Enonului" cum o numeşte Sfântul Ioan evanghelistul (cap.3, vers.23): ***"Era însă şi Ioan în Enon, aproape de Salim şi boteza acolo, pentru că erau acolo ape multe".***

În Testamentul Vechi valea aceasta era cunoscută sub numele de Horit sau Horat, unde a petrecut o vreme Sfântul Prooroc Ilie, iar astăzi se numeşte Valea Hozevei (posibil de la muntele "Hasva", locul unde s-a născut Adam, despre care se vorbeşte în Cartea Facerii, cap.38, vers.5).

Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul stă lipită de stânca uriaşă, în partea stângă a pârâului, întocmai ca un cuib de rândunică.

Cei dintâi ctitori şi veţuitori ai lăcaşului au fost 5 sihaştri vestiţi, din părţile Siriei (Prom, Ilie, Gannen, Rnan şi Zinon) care n-au trăit în aceeaşi vreme, ci au urmat unul după altul. Ei au zidit primele chilii şi Biserica Sfântul arhidiacon Ştefan, unde s-au odihnit şi cinstitele lor moaşte.

După ei a venit în părţile acestea Sfântul Ioan Hozevitul, mitropolitul Chezariei Palestinei, şi a completat lucrul început de sfinţii sirieni. În vremea lui, mânăstirea aceasta a primit numele "Naşterea Maicii Domnului" după hramul Bisericii mari, iar numărul monahilor a sporit uimitor.

Din viaţa Sfântul Ioan Hozevitul se constată că numărul locuitorilor pustiei de la Hozeva a sporit simţitor până la cinci mii. ***Erau cu adevărat nişte îngeri în trup, care şi-au răstignit patimile şi au urmat lui Hristos până la moarte. Mulţi dintre ei erau văzători cu duhul şi făcători de minuni.***

Mânăstirea a ajuns vestită pentru nenumăratele minuni care se făceau aici la Sfânta icoană a Maicii Domnului, care se numea "Hozevitissa". Această icoană prea minunată nu se mai află astăzi la Hozeva.

Prin veacul al 9-lea, din cauza tulburărilor şi a năvălirilor barbare, monahii de la Hozeva (fruntaşii din mânăstire) au plecat în insula Amorgo (a Cicladelor), luând cu ei şi Sfânta icoană, spre mai multă siguranţă. Acolo au găsit o coastă prăpăstioasă, asemenea cu cea de la Hozeva, unde au întemeiat o nouă mânăstire, cu numele "Hozevitissa", care a fost înnoită şi înzestrată cu metoace de către împăratul bizantin Alexie Comneanul (1080 - 1088).

Desigur că n-au plecat toţi monahii de la Hozeva în insula Amorgo. ***Viaţa monahicească din Valea Hozevei a urmat înainte, însă mai mult sub formă idioritmică (cu traiul deosebit) şi mai ales isihastică (sihăstrească) trăind cei mai mulţi în Schitul Sfintei Ana (din apropierea mânăstirii) şi prin peşterile înconjurătoare.*** Clădirea cea mare a mânăstirii atrăgea de multe ori privirea lacomă a jefuitorilor păgâni, pentru aceasta în multe rânduri a fost pustiită şi chiar dărâmată, iar peşterile cele ascunse s-au aflat mai bune pentru adăpost, la vremuri grele. Informaţii amănunţite şi date mai sigure asupra trecutului mânăstirii nu se află.

Schimbările furtunoase şi necurate, care au trecut peste pământul Palestinei, n-au cruţat nici zidurile vechi ale mânăstirii, nici odoarele bisericeşti şi nici arhiva cu documente istorice. Au rămas numai tradiţiile moştenite din gura sihaştrilor din vechime, icoanele vechi de la ziduri şi diferite inscripţii.

Ca să-şi poată face cineva o idee mai clară despre trecutul acestei mânăstiri, trebuie să cunoască viaţa celor mai de seamă ctitori ai mânăstirii, adică a Sfântului Ioan Hozevitul şi a Sfântului Gheorghe Hozevitul care au trăit cam o sută de ani după Sfântul Ioan.

În vremea lui s-a întâmplat şi năvălirea perşilor şi el este cel care adună iarăşi pe monahii împrăştiaţi şi înnoieşte viaţa mânăstirii de la Hozeva. Înălţimea virtuţilor lui şi minunile care se făceau prin Sfintele lui rugăciuni, au hărăzit acestui lăcaş un loc de frunte între mânăstirile din Palestina. ***De aceea după săvârşirea lui din viaţă, mânăstirea a primit numele de Sfântul Gheorghe Hozevitul (care este şi***

hramul principal al mânăstirii), iar mormântul lui a devenit locul cel mai scump şi mai cinstit din cuprinsul mânăstirii.

Cimitirul vechi se află în afară de mânăstire şi el s-a descoperit în anul 1880 de către sihastrul român Iustin şi de altul grec Ioasaf, de la Schitul Sfintei Ana. Acolo se pot vedea mormane de oseminte de la care iese o aromă de moaşte sfinţite. Ele sunt aşezate pe categorii, cu anumite despărţituri pentru arhierei, pentru stareţi, pentru preoţi de mir, arhidiaconi, diaconi, monahi şi mireni. Între altele se află şi osemintele unei regine, cu numele Ia şi a unei diaconese. După inscripţiile care se află pe stâncă, în dreptul fiecărei despărţituri, se poate cunoaşte că au fost îngropaţi aici clerici şi mireni din toate laturile împărăţiei bizantine: din Roma, din Grecia, din Egipt, din Antiohia, din Capadochia, din cetatea Tirului, din Ascalon, din Damasc, din Arabia, din Mesopotamia şi din alte părţi.

Deasupra cimitirului, la vreo 40 de metri înălţime, se află peştera Sfântului Ioan Hozevitul, ale cărui moaşte cinstite s-au descoperit în anii din urmă, de către ieromonahul Gavriil, care trăieşte astăzi în peştera Sfântului. Locuri mai vrednice de amintit, care se află în cuprinsul mânăstirii în afară de Biserica cea mare, în care se păstrează mozaicul din vechime sunt: o parte din zugrăveala veche de pe zidurile Bisericii, apoi cimitirul vechi al părinţilor, mormintele sfinţilor ctitori, ***peştera Sfântului Prooroc Ilie, care a adăpostit într-o vreme şi pe Sfântul şi Dreptul Ioachim, unde a şi primit prin înger vestirea naşterii prea curatei Fecioare din pântecele sterp al Sfintei Ana.***

Însă locul cel mai cinstit din toată valea Hozevei este mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul, în care s-au aflat o parte din cinstitele lui moaşte.

Părinţii bătrâni din mânăstirea Sfântul Sava cel sfinţit (între care şi duhovnicul Sava), mi-au povestit că acum două sute de ani în urmă, mânăstirile din Palestina fiind strâmtorate, au plecat din Valea Hozevei şi din Schitul Sfintei Ana vreo 300 de sihaştri în Muntele Athos, având între ei şi un arhiereu. Atunci au luat cu ei şi cinstitele moaşte ale Sfintei şi Dreptei Ana, aşezându-se în Schitul aghiorit care avea şi el hramul Sfintei Ana.

În vremea aceea tocmai se începuse clădirea Bisericii mari din schit (anul 1754), cu cheltuiala patriarhului Dionisie al Ţarigradului (Constantinopolului).

Bieţii sihaştrii hozeviţi au voit ca să ducă aceiaşi viaţă aspră ca şi la Hozeva. Dar nefiind deprinşi cu frigul iernei din Sfântul Munte, în scurtă vreme au murit cea

mai mare parte din ei. Se spune că din cei 300 câţi erau la început, după trei ani de zile, au rămas numai 70.

În Biserica mare a Schitului se păstrează cu mare cinste până azi piciorul drept al Sfintei Ana la care se poate vedea şi pielea.

În valea Hozevei au trăit mulţi români din vremuri îndepărtate. Un călugăr român, care a trăit în schitul Sfintei Ana de la Hozeva a fost monahul Varsanufie, care mai înainte de călugărie se chema Arsenie. După mulţi ani de viaţă sihăstrească, se retrage în mânăstirea Sfintei Sava, la îndemnul arhimandritului Nectarie Banu. Acolo a ajuns ajutor de econom. În gropniţa mânăstiri se vede şi azi craniul arhim. Nectarie Banu cu inscripţia lui Varsanufie cu litere chirilice. Compunerea acestor cuvinte a făcut-o Nectarie, înainte de moarte, poruncindu-i lui Varsanufie s-o scrie pe craniul său şi să-l păstreze în camera sa, spre aducere aminte.

În adevăr, monahul Varsanufie a păstrat acest craniu în camera sa până la moarte. ***Chilia sihăstrească a lui Varsanufie se vede şi astăzi în schitul de la Hozeva. Împrejurul chiliei lui se văd garduri de piatră, un cuptor şi o sternă.***

Cam în aceeaşi vreme cu Varsanufie au trăit în schitul Hozevei şi monahii Teofan, Calist şi un bătrân mirean cu numele de Ioan. În vremea războiului mondial toţi s-au retras în mânăstirea Sfântului Sava. Numai monahul Calist a plecat în ţară pentru a face o colectă pentru zidirea mânăstirii şi din nenorocire s-a înecat în Dunăre. Voind să salveze pe fratele său, care era în primejdie, s-a înecat şi el însuşi. Era de meserie pescar şi meşter la construirea bărcilor. De aceea a simţit multă atracţie în Valea Hozevei, unde era pârâul îmbelşugat de peşte. La mulţi dintre pescarii de la Iordan monahul Calist le-a făcut bărci şi alte unelte pentru pescuit.

Despre bătrânul Ioan (barba Iani, cum îi ziceau grecii) se spune că avea o barbă până la genunchi şi mulţi voiau să-l fotografieze, dar el îşi ascundea barba în sân şi nu voia să stea la fotografiat.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul

מפקדת אזור יהודה והשומרון
משרד הדתות
מנזר סט. ג'ורג'
(כוזיבא)
دير القلط (دير مار جريس)
ST. GEORGE MONASTERY
(KHOZIBA)
נא לשמור על קדושת המקום
يرجى المحافظة على قدسية المكان
KINDLY SHOW RESPECT FOR
THE SANCTITY OF THIS SITE

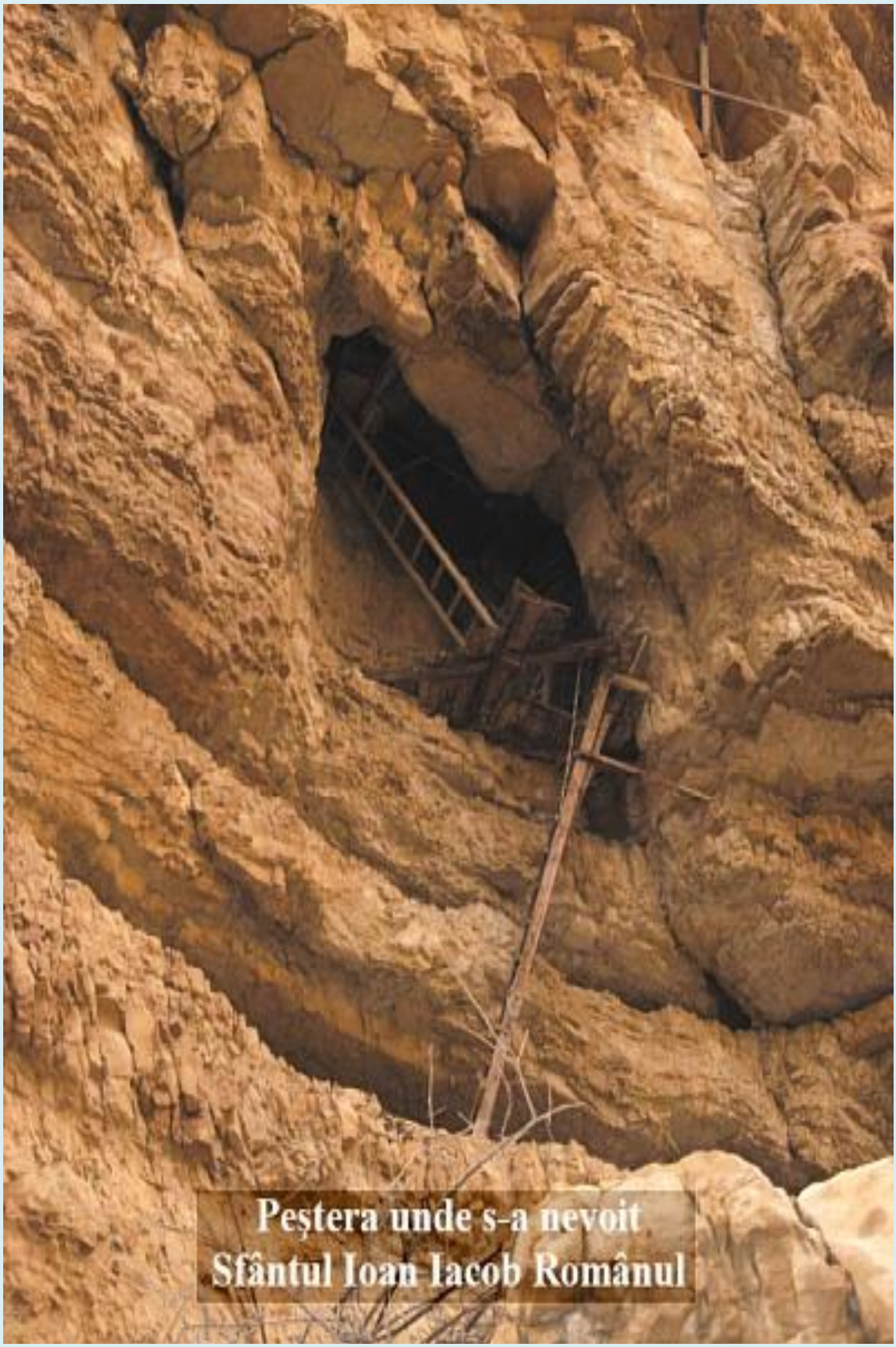

Peștera unde s-a nevoit
Sfântul Ioan Iacob Românul

Mănăstirea Hozevitissa din Amorgo - Însemnare scurtă

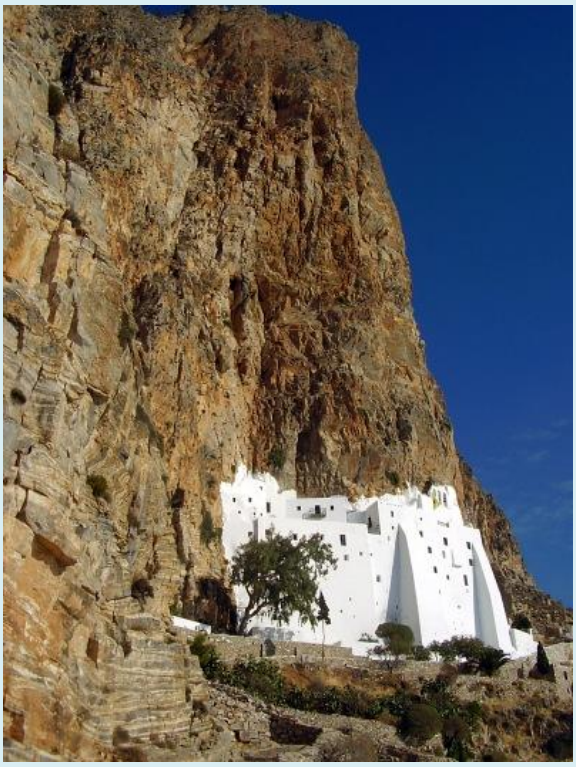

În ostrovul Amorgo (Insulele Ciclade) se află o mânăstire cu hramul Maicii Domnului, numită "Hozevitissa". Această mânăstire a fost zidită prin veacul al nouălea de către nişte monahi de la Hozeva (din Palestina).

După aceea s-a pustiit din cauza barbarilor şi a rămas mult timp nelocuită. Pe la anul 1080-1088 mânăstirea a fost înnoită de către împăratul bizantin Alexie Comneanul. O istorie amănunţită după întemeierea acestei mânăstiri nu se găseşte scrisă nicăieri, căci toate actele şi însemnările cele vechi din mânăstire s-au pierdut din cauza deselor jefuiri pe care le-a suferit acest Sfânt Lăcaş. În anii din urmă s-a alcătuit o istorie a mânăstirii de prof. universitar Boiagidi, pe baza diferitelor povestiri cari s-au păstrat din bătrâni (adică din tradiţie).

Toate câte s-a petrecut în mânăstirea aceasta de la zidirea ei şi până astăzi, sunt în legătură cu Sfânta icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni şi care se cheamă "Hozevitissa" de la care a primit numele şi mânăstirea din ostrovul Amorgo, care mai înainte era necunoscut şi acuma a ajuns vestit în lume din cauza acestui odor nepreţuit (adică Icoana Maicii Domnului). Vestea minunilor care se săvârşesc acolo aproape zilnic atrage multă lume spre închinare.

Creştinii din Amorgo se mândresc că au un asemenea Lăcaş vestit, care le face cinste. Însă nici locuitorii ostrovului, nici călugării din mânăstire şi nici însuşi autorul grec care face istoria mânăstirii, nu-şi prea dau seama de unde se trage cinstea aceasta şi numele vestit al mânăstirii.

Deşi autorul aminteşte că după tradiţie mânăstirea Hozevitissa din Amorgo este întemeiată de călugării refugiaţi din Palestina, prea puţin vorbeşte despre Lăcaşul unde au trăit călugării şi unde se afla icoana făcătoare de minuni numită Hozevitissa.

Lipsa de atenţie faţă de străvechea Lavră din pustia Hozevei, care a dat naştere mânăstirii din Amorgo, face să scadă mult din valoarea cărţii prof. I. Boiagidis. Şi aceasta se întâmplă din cauză că până azi nu şi-a dat aproape nimeni silinţa să scrie

Istoria din Valea Hozevei într-o limbă uşor înţeleasă de toţi. De asemenea nu s-a vorbit mai nimic despre minunile Maicii Domnului de la Hozeva.

În limba latină se află o carte întreagă cu minunile Icoanei Hozevitissa scrisă de Sfântul Grigorie Dialogul. Acum câţiva ani mi-a spus un călugăr papistaş că această carte s-a tradus de curând şi în limba franceză. Mult s-a mirat când a aflat că în limba greacă şi română încă nu se află scrisă.

Atunci când va fi cunoscută istoria străbunei Mânăstiri de la Hozeva, precum şi minunile Maicii Domnului din acest lăcaş, atunci abia vor putea înţelege mai bine cititorii şi istoria mânăstirii Hozevitissa din Amorgo.

Acum voi aminti doar pe scurt câteva ştiri mai însemnate din istoria acestui sfânt lăcaş.

Tradiţia spune că pe vremea când erau prigoane în Palestina (din cauza sfintelor icoane) o parte din călugării de la Hozeva, s-au mutat în ostrovul Amorgo, luând cu ei şi sfânta icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Acolo aflând ei un loc stâncos pe coasta unui munte prăpăstios (ca şi cel de la Hozeva) au zidit mânăstirea care a primit numele Sfintei icoane de la Hozeva (adică Hozevitissa).

Împăratul Alexie Comneanul 1080 - 1088, aflând-o ruinată şi părăsită, a zidit-o din nou.

Tradiţia aceasta (care a rămas din bătrâni) este întărită şi de istorie, căci în adevăr pe la anul 812 în Palestina au fost prigoane din partea arabilor şi în multe părţi au oprit cinstirea Sfintelor icoane. Înfăţişarea mânăstirii din Amorgo, se aseamănă mult cu cea de la Hozeva. Alt lucru de mirare se poate vedea în acest lăcaş.

În coasta stâncoasă a muntelui (care stă ca un perete) se poate vedea o daltă de fier înfiptă în piatră, deasupra clopotniţei. Cine a înfipt-o acolo, nimenea nu poate pricepe, căci nici o scară nu ajunge până acolo. Bătrânii spun că în vremea când a început a se zidi mânăstirea s-a ales un loc puţin mai departe de locul unde este astăzi. Însă tot ce se zidea ziua, noaptea găseau ruinat, iar uneltele lucrătorilor se găseau dimineaţa atârnate de dalta cea de fier (despre care am pomenit). Din aceasta au cunoscut că sub daltă este voia Maicii lui Dumnezeu să se zidească mânăstirea.

În ziua de 16 octombrie 1952 când s-au luat de către guvern metoacele mânăstirii, atunci a căzut singură dalta de fier pe terasa mânăstirii, ca semn că s-a mâniat Maica Domnului pentru înstrăinarea averilor.

În multe rânduri şi în multe locuri s-au izbăvit oamenii de secetă, de foamete şi de alte necazuri grele, făcându-se litanie cu Sfânta icoană "Hozevitissa", iar vindecările care se dau bolnavilor sunt nenumărate şi prea minunate.

Adeseori cad pietre mari din vârful muntelui, însă niciodată n-au vătămat pe vieţuitorii din mânăstire, care au Sfânta icoană a Maicii Domnului, ca un adevărat acoperământ şi sprijineală grabnică.

Silviu Cluci - Lavra Sfântului Gheorghe, hozevitul

Potrivit Protoevangheliei lui Iacob, în acest loc s-ar fi retras şi ar fi rămas în rugăciune Sfântul Ioachim, până când i s-a descoperit că soţia sa, Ana, o va aduce pe lume pe Maica Domnului. Tot aici se află peştera în care a stat ascuns prorocul Ilie vreme de trei ani şi şase luni şi unde a fost hrănit de corbi (III Regi 17, 2-9).

Întemeierea mănăstirii

La începutul veacului al V-lea, cinci monahi sirieni - Pronos, Ilie, Iannai, Einan şi Zenon - au ocupat peşterile din pustiul Hozevei, transformând una dintre ele într-un paraclis închinat Sfântului arhidiacon Ştefan.

În anul 470, Sfântul Ioan, venit din Theba Egiptului, a transformat micul aşezământ al sirienilor în Lavra-Chinovion, adăugând noi clădiri şi o biserică mare închinată Naşterii Maicii Domnului. În secolul al VI-lea, aici vieţuiau monahi greci, sirieni, armeni şi gruzini. Numele multora dintre ei sunt scrise şi crestate în felurite limbi în osuarul vechii mănăstiri, care se află în apropierea actualei mănăstiri.

Sfântul Gheorghe, hozevitul

La sfârşitul secolului al VI-lea, în timpul stăreţiei Sfântului Gheorghe din Koziba, mănăstirea a ajuns la cea mai mare înflorire. Parte dintre monahi trăiau după rânduiala de chinovie, iar altă parte dintre monahi duceau un mod de viaţă sihăstresc şi ascetic în Schitul Sfintei Ana (din apropierea mânăstirii) şi prin peşterile înconjurătoare.

În timpul invaziei persane din anul 614, mănăstirea a suferit multe stricăciuni, iar monahii au fost ucişi sau au fost alungaţi. După atacul persan, Sfântul Gheorghe a încercat să refacă viaţa monahală, dar fără prea mare succes.

Ruinare şi restaurare

Lavra Hozevei a fost refăcută în anul 1179, de către împăratul Manuel I comneanul (1143-1180), iar în secolul al treisprezecelea a rămas complet pustie. În anul 1483, pelerinul Felix Fabri a găsit aici numai ruine.

După secole de abandonare, în anul 1878, Patriarhia Ierusalimului l-a trimis la Hozeva pe monahul Calinic, care s-a aşezat între vechile ziduri monahale din pustiul Iudeii, restaurând complet mănăstirea. Lucrările de reparaţii s-au încheiat în anul 1901. Dacă la început biserica mănăstirii era închinată Maicii Domnului, odată cu refacerea sa, mănăstirea este pusă sub ocrotirea Sfinţilor hozeviți Ioan şi Gheorghe.

Între anii 1952–1960, aici s-a nevoit Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ, ale cărui sfinte moaşte se află spre închinare în biserica mare a mănăstirii.

Îndrumări pentru pelerini

Lavra Sfântului Gheorghe Hozevitul este deschisă de duminică până vineri, între orele 09.00 și 13.00. La mănăstire se ajunge pe o potecă pietruită care porneşte spre mănăstire din dreptul unui portal de piatră în trei arce, pe care este trecut numele sihăstriei. Poteca străbate valea pustiului, trecând peste firul de apă ce se strecoară prin capătul de jos al acesteia.

(Foto) Mănăstirea Gheorghe Hozevitul şi pustiul Hozeva - Israel

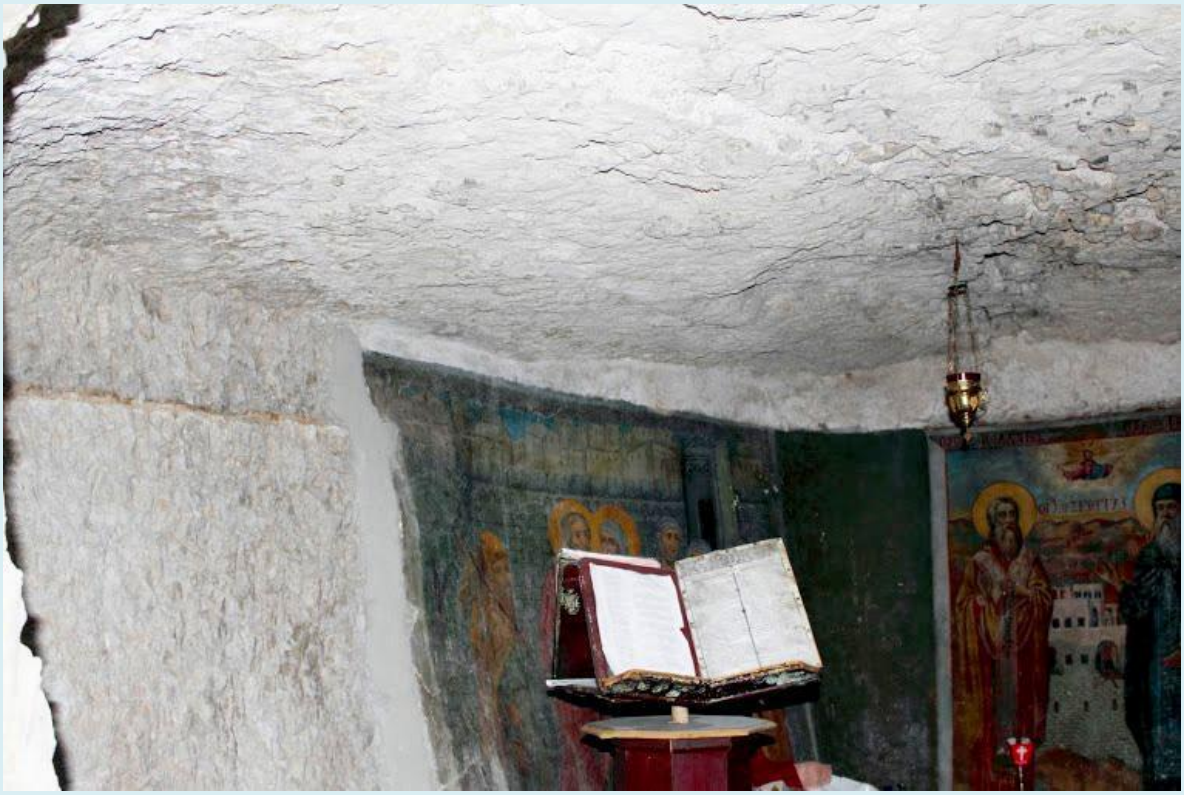

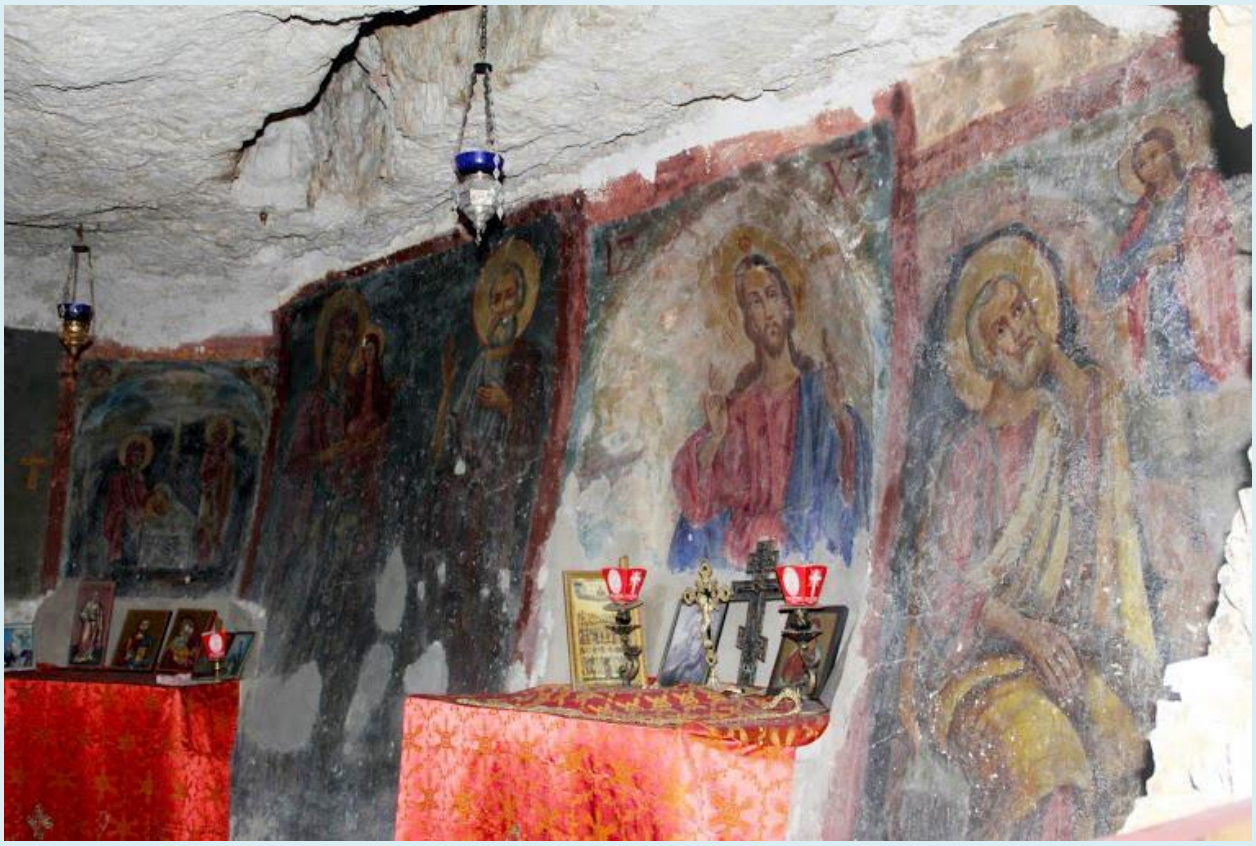

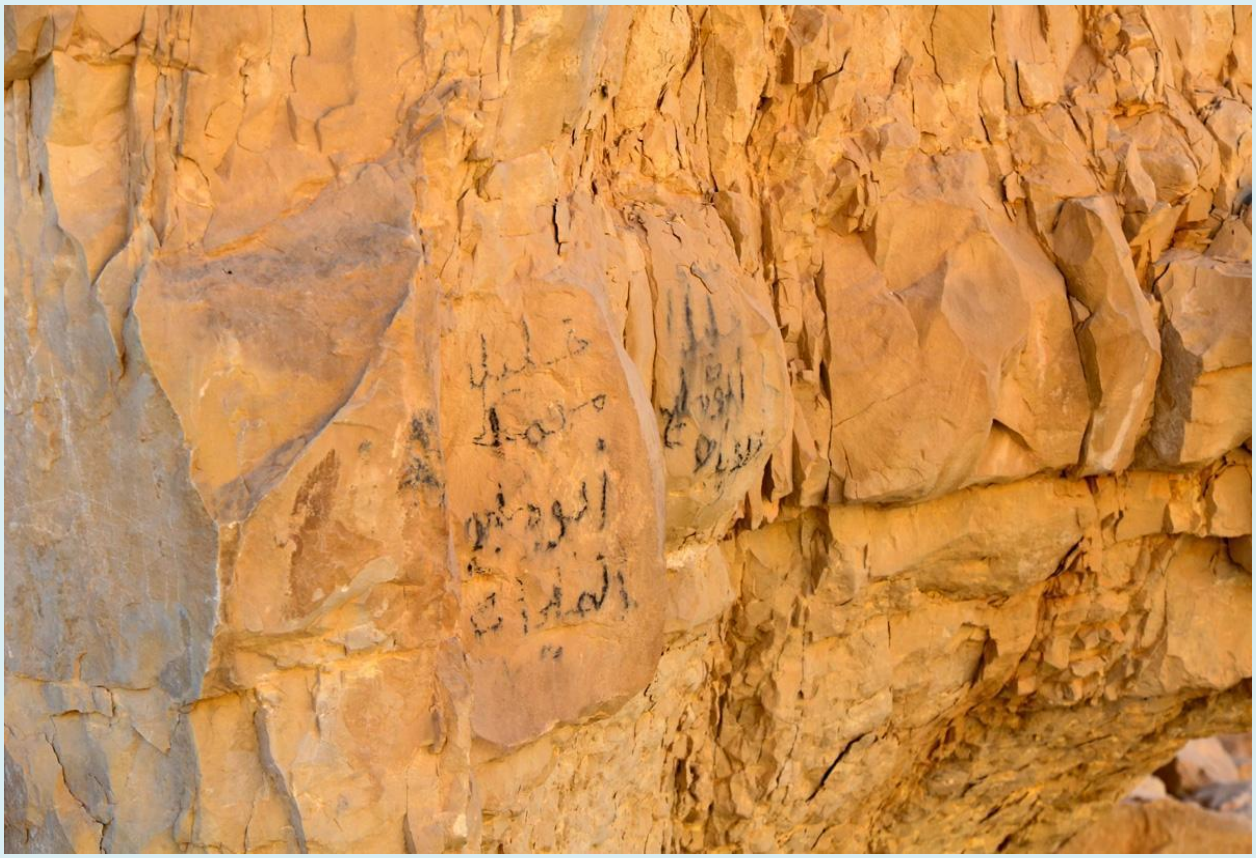

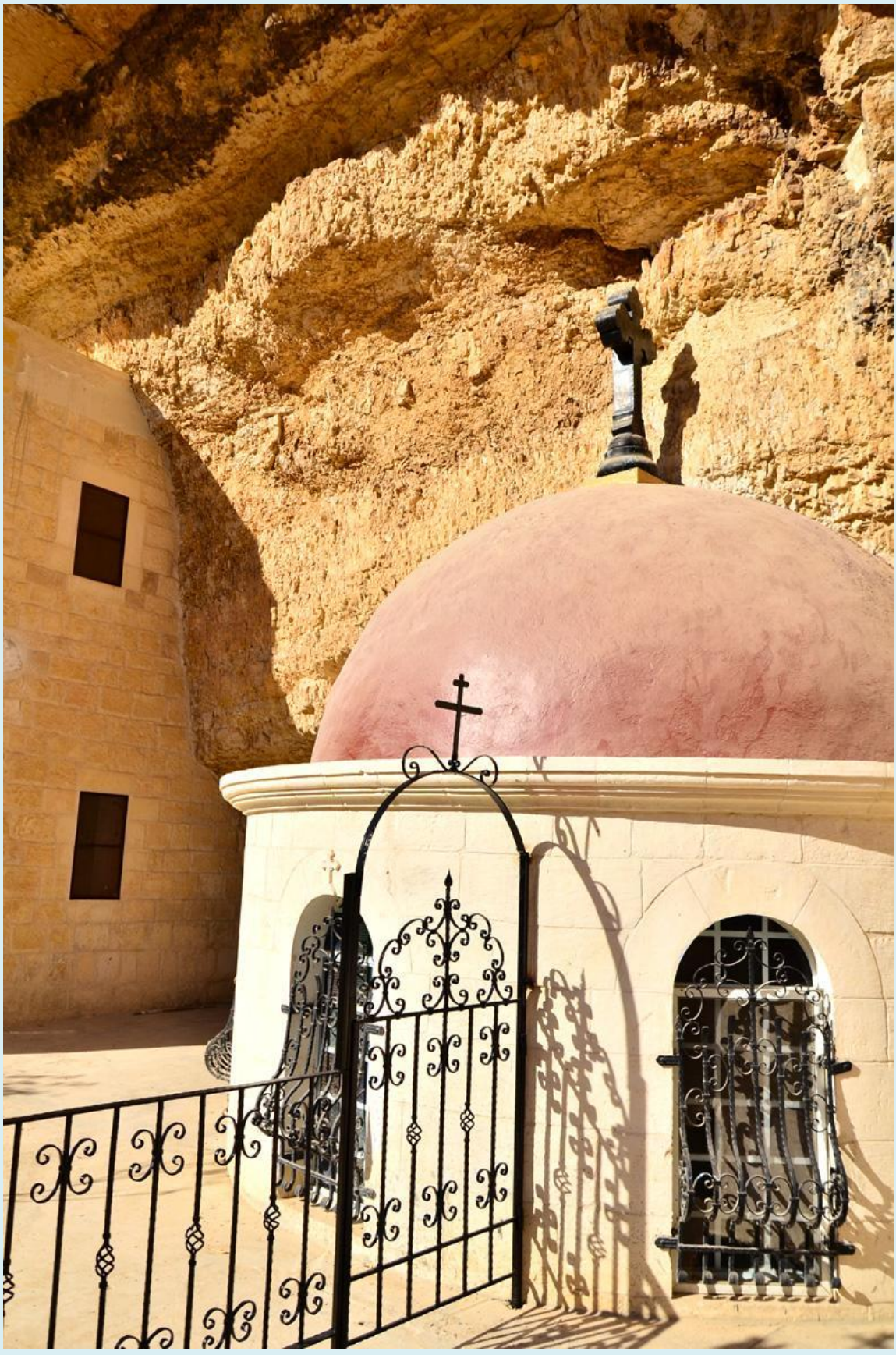

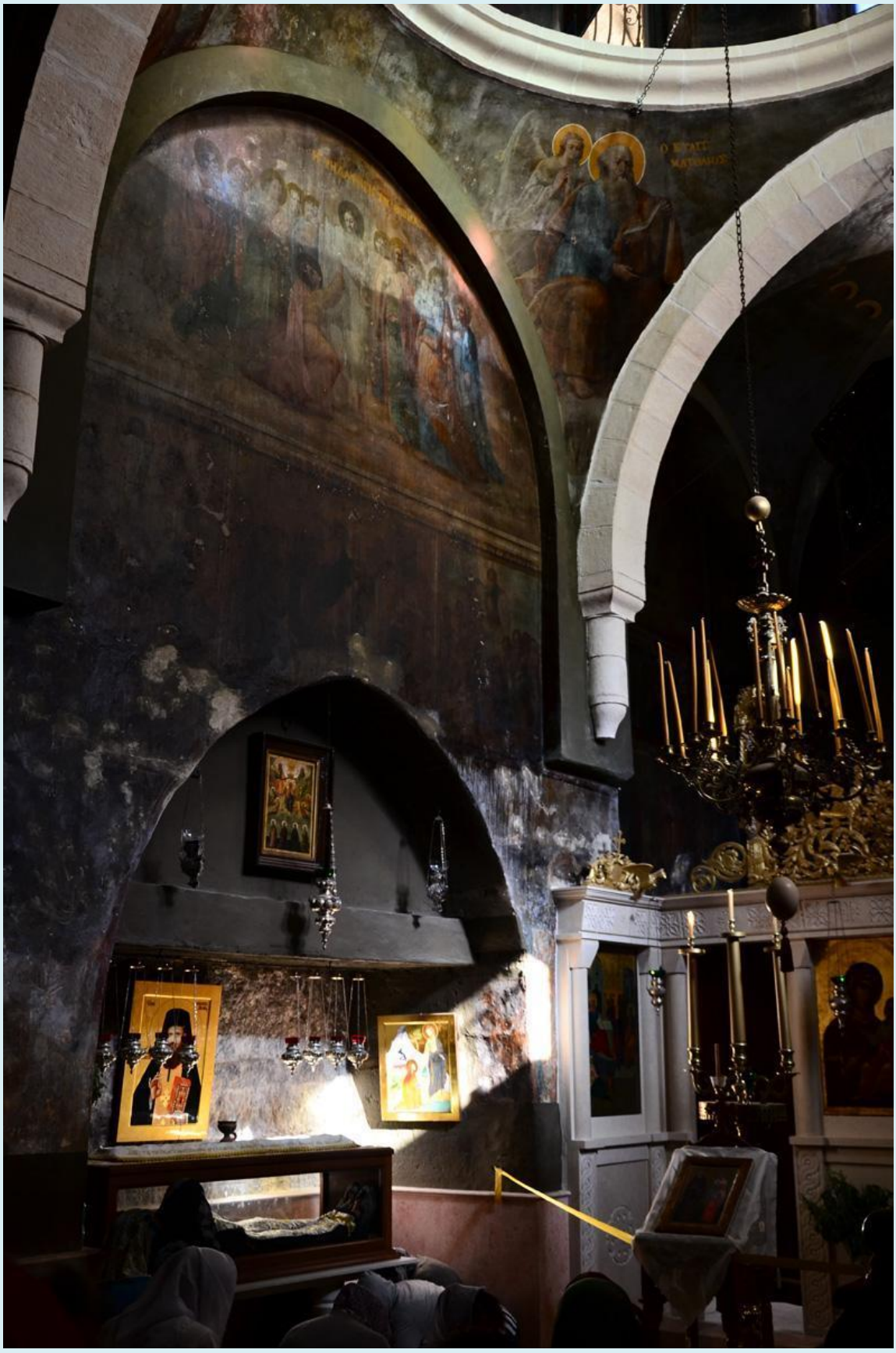

Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfânta Ana” şi peşterile din pustia Hozevei

Pe valea Hozevei, la doi kilometri de Mănăstirea Sfântului Gheorghe, se găseşte Schitul „Sfânta Ana”, loc de nevoinţă pentru mai multe generaţii de pustnici şi cuvioşi.

Sfânta Ana, bunica după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, a fost din tribul lui Levi, fiica lui Matthan preotul. Tradiţia spune că Sfânta şi dreapta Ana s-a nevoit pe valea Hozevei către sfârşitul vieţii, după trecerea la Domnul a dreptului Ioachim. După o viaţă lungă şi plăcută lui Dumnezeu, Sfânta Ana s-a strămutat la locaşurile cereşti, la bătrâneţe foarte adâncă. Adormirea sa este sărbătorită în Biserica de Răsărit pe data de 25 iulie. Prăznuirea ei cea mai importantă din calendarul ortodox se face pe 9 septembrie.

Primii pusnici

După anul 400, pusnicii au început să se adune în peşterile de la Hozeva, iar peştera Sfintei Ana a fost amenajată ca biserică. Mulţi nevoitori şi pustnici cu viaţă aleasă au venit şi s-au aşezat în peşterile de lângă Sfânta Ana.

Tot în acea vreme, Sfântul Gheorghe hozevitul a venit din Lavra Calamona „a Sfântului Gherasim” la Hozeva şi a petrecut la chilia Sfintei Ana. După invazia

perşilor, din anul 614, Sfântul Gheorghe s-a ostenit şi i-a adunat de prin pustie pe călugării fugiţi, ascunşi de frica perşilor, şi i-a adus înapoi, începând a zidi din nou vechea lavră surpată de păgâni.

Povestire din Limonariu

Sfântul Ioan Moshu, patriarhul în exil al Ierusalimului (614-634 d.Hr.), povesteşte în Limonariu despre un părinte vieţuitor la Chilii: „Era un bătrân care locuia la Chiliile Hozevei. Bătrânii locului aceluia ne povesteau de el zicând că atunci când era în satul lui avea această îndeletnicire: Dacă vreodată vedea pe vreun om din satul lui că nu era destul de înstărit ca să-şi semene ţarina, se ducea noaptea, fără ştirea stăpânului ogorului, lua boii şi sămânţa lui şi semăna ogorul celuilalt. Când a venit la pustie şi trăia la Chiliile Hozevei, bătrânul făcea aceeaşi milostenie cu cei nevoiaşi. Pleca pe drumul care duce de la sfântul râu Iordan la Ierusalim, luând cu el pâine şi apă. Şi ori de câte ori vedea pe cineva obosit de drum, le purta poverile până la Ierihon. Şi-l puteai vedea plin tot de sudoare, purtând uneori în spate o sarcină mare, iar alteori ducând pe umăr pe câte un copil, ba câteodată chiar şi doi. Alteori se aşeza jos şi repara încălţămintea stricată a vreunui bărbat sau a vreunei femei, căci avea cu el scule şi cele de trebuinţă pentru reparat. Unora le dădea apă din apa ce o avea el, iar altora le dădea pâine. Dacă întâlnea vreun om dezbrăcat, îi dădea haina pe care o purta. Şi puteai să-l vezi în fiecare zi ostenindu-se aşa. Dacă se întâmpla să găsească un mort pe cale, îi citea slujba înmormântării şi-l îngropa”.

Pustiirea şi refacerea schitului

Chiliile Hozevei au fost locuite de pusnici fără încetare până spre anul 1700, când pentru asprimea vieţii şi neputinţa de a mai duce ostenelile pustiei, puţinii călugări rămaşi au plecat în Athos, în preajma Schitului „Sfânta Ana”, în cel mai aspru loc al Muntelui Sfânt, ca să nu uite de ostenelile de la Chilii.

În anul 1897 monahul grec Calinic - noul ctitor al Lavrei Hozevei a refăcut şi biserica Sfintei Ana, după cum este menţionat în inscripţia de deasupra uşii bisericii.

Vieţuitori români

În 1953, în peştera de lângă chilia Sfântului Gheorghe hozevitul s-a mutat Sfântul Ioan Iacob. Cuviosul Ioan şi cu monahul grec Pavel, care locuia în chilia Sfântului Gheorghe, s-au ostenit să refacă paraclisul de la chilia Sfântului Gheorghe, unde Sfântul Ioan venea de mai multe ori pe săptămână şi slujea Liturghia. Sfântul Ioan a trăit în acea chilie până la moartea sa, în 1960.

În valea Hozevei au trăit mulţi români din vremuri îndepărtate. Unul dintre aceştia a fost monahul Varsanufie care, după mulţi ani de viaţă sihăstrească, s-a retras la Mănăstirea Sfântului Sava. Şi astăzi se mai vede chilia sihăstrească a cuviosului Varsanufie, împrejmuită cu zid de piatră, precum şi un cuptor şi o cisternă.

Cam în aceeaşi vreme cu Varsanufie, în schitul Hozevei au trăit şi monahii Teofan, Calist şi un bătrân mirean cu numele de Ioan. Părintele Calist era de meserie pescar şi meşter la construirea bărcilor. De aceea a simţit multă atracţie în Valea Hozevei, unde era pârâul îmbelşugat de peşte. La mulţi dintre pescarii de la Iordan monahul Calist le-a făcut bărci şi alte unelte pentru pescuit.

Despre bătrânul Ioan (barba Iani, cum îi ziceau grecii) se spune că avea o barbă lungă până la genunchi şi mulţi voiau să-l fotografieze, dar el îşi ascundea barba în sân şi nu voia să stea la fotografiat.

Astăzi a rămas un singur vieţuitor la Chilii, care locuieşte în chilia Sfântului Gheorghe hozevitul.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul este situată la circa 7 km depărtare de Ierihon, spre sud-vest.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul (Foto: pr. Silviu Cluci)

Ne deșteptăm odată cu revărsatul luminii peste munții Moabului și Valea Iordanului. Ne spălăm fața în pârâul limpede precum cristalul al proorocului Elisei, înălțăm rugăciune de laudă și mulțumită lui Dumnezeu, apoi ne pregătim de plecare spre Mănăstirile Sfântul Gheorghe hozevitul și Sfântul Gherasim de la Iordan și Marea Moartă.

Sub privirea blândă a maicii Galinia, pornim la drum. Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul este situată la circa 7 km depărtare de Ierihon, spre sud-vest. Fratele Dumitru Salomia ne servește de călăuză și interpret și pentru ziua de azi. Aici se vorbește curent limba arabă; la mănăstiri limba greacă și peste tot limba engleză.

Cu aceeași bucurie duhovnicească în suflet ieșim din Ierihon, urcăm panta unui deal de piatră albă, traversăm pârâul Horat, trecem pe lângă o grădină cultivată cu

banane ce dau în pârg și înaintăm spre un platou pustiu, lipsit de viață. De aici încep munții Iudeii până dincolo de Ierusalim, care formează o adevărată coloană vertebrală a Țării Sfinte. Spre răsărit se văd, în razele dimineții, valea largă a Iordanului, Ierihonul, Marea Moartă și muntele Nebo. Ne oprim în fața unui munte înalt și mergem pe jos un kilometru și jumătate, până la Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul. În dreapta noastră se vede valea adâncă, prăpăstioasă și plină de peșteri a pârâului Horat, locuită până nu demult de zeci și zeci de sihaștri. Astăzi nu mai trăiește nici un pustnic în părțile acestea!

În față apare, măreață și solitară, Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul. Are aceeași poziție unică, asemenea Mănăstirii Sărindar. Zidurile sunt înalte, iar chiliile și biserica sunt parcă atârnate de peretele abrupt al muntelui, deasupra pârâului Horat.

Potrivit tradiției, aici a pustnicit trei ani de zile Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul. Tot aici s-a rugat și dreptul Ioachim, într-o altă peșteră care îi poartă numele.

Batem la porțile încuiate. Deasupra lor se văd aceleași inițiale „OT” (O Teos = Dumnezeu). Un arab bătrân, ca de 60 de ani, ne deschide. Vorbește perfect limba franceză. Este un arab convertit la creștinism, care ține loc de ghid la Mănăstirea Sfântul Gheorghe hozevitul, din lipsă de personal.

Mănăstirea aceasta a fost întemeiată în secolul al IV-lea de un mare sihastru - cuviosul Gheorghe - pe malul stâng al Pârâului Horat, în pustiul Hozeva. De aici și numele mănăstirii.

Moaștele Sfântului Gheorghe hozevitul, care se prăznuiește la 8 ianuarie, se află într-un paraclis, lângă biserică. Până în anul 614 mănăstirea a avut un mare rol duhovnicesc. Era o adevărată lavră cu viață de obște și sute de pustnici în jurul ei. În anul 614, în urma invaziei perșilor, au fost uciși aproape toți călugări din mănăstiri și sihaștrii din pustiul Hozeva și pârâul Horat, ca la trei mii de cuvioși. Toți au fost tăiați cu sabia pentru Hristos, iar sfintele lor trupuri au fost aruncate într-o cisternă de piatră, adâncă de 12 metri, mai jos de mănăstire ca la o sută de pași. Cisterna era folosită pentru adunat apă de ploaie în timpul iernii. Acum, locul acesta este îngrădit și păstrat cu sfințenie. Alți călugări, uciși în mănăstire, au fost aruncați într-o peșteră mare din incintă, care formează în prezent gropnița. Câteva cranii de cuvioși martiri au fost așezate în biserică spre închinare. Sunt galbene și bine mirositoare.

Urmele bisericii mari, stricate de perşi, se văd până astăzi. Biserica era legată de peretele de piatră. Se mai disting fragmente de pictură în frescă pe pereţi şi resturi de mozaic pe jos. Actuala mănăstire a fost re-înnoită de mai multe ori pe temeliile cele dintâi.

În prezent mănăstirea are un număr de patru călugări şi anume: Arhimandritul Amfilohie, egumenul mănăstirii; Arhimandritul Gabriel, pustnic, care se nevoieşte într-o peşteră deasupra mănăstirii, unde i se dă mâncare cu ajutorul unei frânghii; Monahul Mihail, bătrân şi bolnav, şi monahul român Ioanichie Pârâială, ucenicul cuviosului Ioan Iacob.

Lavra Sfântului Gheorghe hozevitul, într-adevăr, este o renumită mănăstire ortodoxă din Ţara Sfântă. Păcat că a ajuns astăzi aproape pustie! În interior se pot vedea următoarele:

- *Biserica principală, numită de greci „Kiriako", cu hramul Sfântul Gheorghe hozevitul, ridicată pe ruinele bisericii distruse de perşi în anul 614;*
- *Paraclisul Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, situat chiar în peştera unde a postit marele profet trei ani de zile, după ce a fugit de la faţa lui Ahab şi a Izabelei;*
- *Paraclisul cu mormântul ctitorului, Sfântul Gheorghe hozevitul, şi multe alte moaşte, printre care şi racla cu moaştele cuviosului Ioan Iacob, numit „Românul", recent proslăvit;*
- *Peştera pustnicului Gabriel arhimandritul;*
- *Peştera situată deasupra paraclisului Sfântul Ilie, în care este al treilea paraclis;*
- *Gropniţa mănăstirii, situată în peştera Sfântului Ilie Tesviteanul, şi biblioteca destul de bogată în cărţi şi manuscrise vechi de mare valoare.*

Intrăm mai întâi în sfânta biserică, care este de o ordine şi curăţenie exemplară. O atmosferă de mare sfinţenie, cu bună mireasmă de smirnă şi tămâie. Înăuntru sunt icoane bizantine de o rară frumuseţe duhovnicească. Pe pereţi o pictură târzie, de influenţă renascentistă. Admirăm chipul cuviosului Gheorghe de pe un epitaf. Pe jos fragmente mari de mozaic splendid din veacul al VI-lea. Deşi nu are decât câţiva călugări, biserica este curată şi împodobită ca o mireasă! Ne închinăm la sfintele icoane şi în Sfântul Altar.

Catapeteasma este la fel de veche şi frumos aurită. Sfânta Liturghie se face numai în sărbători, din lipsă de preoţi. Aprindem câteva lumânări de ceară preparată cu praf de smirnă. În absida stângă se află zece cranii de sfinţi. Sunt cranii aduse din

gropniță ale cuvioșilor părinți uciși de perși în invazia din anul 614. Au culoare galbenă și răspândesc o bună mireasmă. Le sărutăm și medităm. Sunt martiri care au sfințit pământul și pustiul acesta cu rugăciunile, cu postul și cu lacrimile lor. La urmă și-au dat și viața pentru Hristos, stropind pietrele acestea cu sângele lor!

Miluiește-ne pe noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile sfinților Tăi cuvioși și mucenici, care s-au nevoit în mănăstirea și în pustietatea aceasta, departe de lume. Noi nu avem râvna, osârdia, umilința și dragostea sfinților, nici nu păşim pe urmele înaintaşilor noştri. Noi nu avem sânge de martiri! Nu avem răbdarea, blândețea, statornicia, curajul, rugăciunea și lacrimile cuvioșilor părinți. Dă-ne, Mântuitorule, mai multă smerenie și dragoste, că acestea țin loc de toate. Dă-ne mai multă dragoste de Dumnezeu și de oameni, ca să ajutăm, să ne rugăm, să slujim și să mângâiem lumea! Nu ne lăsa pe pământ lipsiți de roade! Dă-ne blândețe și cuvânt! Lumea suferă după cuvânt. Lumea caută cuvânt de îmbărbătare și mângâiere. Ajută-ne să slujim lumea și vom fi și noi numărați cu părinții noștri! Sfinților cuvioși și mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii, pentru întărirea credinței și pentru mântuirea sufletelor noastre!

Suntem conduși în paraclisul Sfântului Gheorghe hozevitul. Ne închinăm și aici și cerem ajutorul marelui dascăl al pustiei. Moaștele cuviosului sunt în mormântul din stânga naosului. Ne plecăm genunchii și sărutăm piatra. Apoi ne închinăm în Sfântul Altar la moaștele cuviosului Ioan Iacob, proslăvit ca sfânt în vara anului 1980 și cunoscut sub numele de „Cuviosul Ioan cel nou hozevitul” sau ”Ioan cel nou românul”. Moaștele lui se află întregi, așezate în sicriu de chiparos și cristal, spre închinarea pelerinilor.

Sfinte prea cuvioase părinte Gheorghe, împreună cu cuviosul Ioan cel nou hozevitul, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, pentru țara noastră din Carpați, pentru toată lumea și pământul. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru biserici, pentru preoți, pentru mame și copii, pentru mănăstiri și călugări, să ne miluiască după mare mila Sa.

Ne urcăm la etaj pe scări de piatră și intrăm în peștera Sfântului Ilie Tesviteanul. Este o peșteră mare de 2×7 metri. Aici a postit și s-a rugat cel mai râvnitor prooroc de pe pământ! Aici l-au hrănit corbii și l-a acoperit mâna Domnului trei ani de zile. Iar după secarea pârâului Horat a fost trimis de Dumnezeu la o văduvă din Sarepta Sidonului, ca să învețe a fi milostiv cu toți oamenii. Cuvioșii călugări au transformat peștera în paraclis. În fundul ei se vede un mic altar cu câteva icoane. Ne închinăm marelui prooroc și sărutăm peștera sfințită de el.

Sfinte mare proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi să ne adauge și nouă mai multă râvnă și credință, să ne facă Dumnezeu și pe noi mărturisitori ai Lui printre oameni cu cuvântul și cu pilda vieții. Roagă-te lui Dumnezeu pentru lume, să risipească dintre oameni ura, necredința și tot păcatul.

Deasupra peșterii Sfântului Ilie este o altă peșteră, numită „Peștera părintelui Gavriil". În această peșteră a trăit până nu demult un călugăr pustnic, care s-a nevoit aici 30 de ani. Îl chema schimonahul Gavriil. În locul lui se nevoiește acum alt părinte, arhimandritul Gavriil. În această peșteră nu se poate ajunge, intrarea fiind sus, în peretele stâncii. Facem un mic popas și la gropnița mănăstirii din peștera Sfântului Ilie, care adăpostește sute de cranii și oase de cuvioși care s-au nevoit în pustiul Hozeva și în mănăstirea aceasta de-a lungul secolelor. Mulți dintre ei au fost uciși de perși în anul 614. Dumnezeu să-i numere pe toți cu sfinții întru Împărăția cerurilor!

Ultimul popas îl facem la biblioteca mănăstirii în care se află cărți și manuscrise rare, precum și câteva documente de danie și cărți românești pe literă chirilică. Apoi suntem invitați la stăreție de părintele arhimandrit Amfilohie, starețul mănăstirii, care ne povestește pe larg din viața cuviosului Ioan Iacob, zis „Românul". El l-a cunoscut foarte bine, căci i-a fost duhovnic, l-a înmormântat în anul 1960, iar în 1980 i-a descoperit moaștele în mormânt, nestricate, și le-a așezat în paraclisul mănăstirii.

Dăm slavă lui Dumnezeu că am văzut și mănăstirea aceasta. Sărutăm din nou mormântul Sfântului Gheorghe hozevitul și moaștele Sfântului cuviosului Ioan Iacob, mulțumim egumenului și ghidului pentru dragostea cu care ne-au prezentat toate și plecăm. Este ora 10 și o căldură de peste 30 de grade.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2010, pp. 294-302)

Icoane

Fără de smerenie, ascultare şi dragoste nu putem fi adevăraţi ucenici ai lui Hristos!

ОА
ГЕ
ОР
ГІ
Й
ХО
ЗЕ
ВИ
Тz
И НЕ СЛ
СА, ЧА́ДО, НЕ
ИСПО́ЛНИ ПО
СЛУША́НИЕ

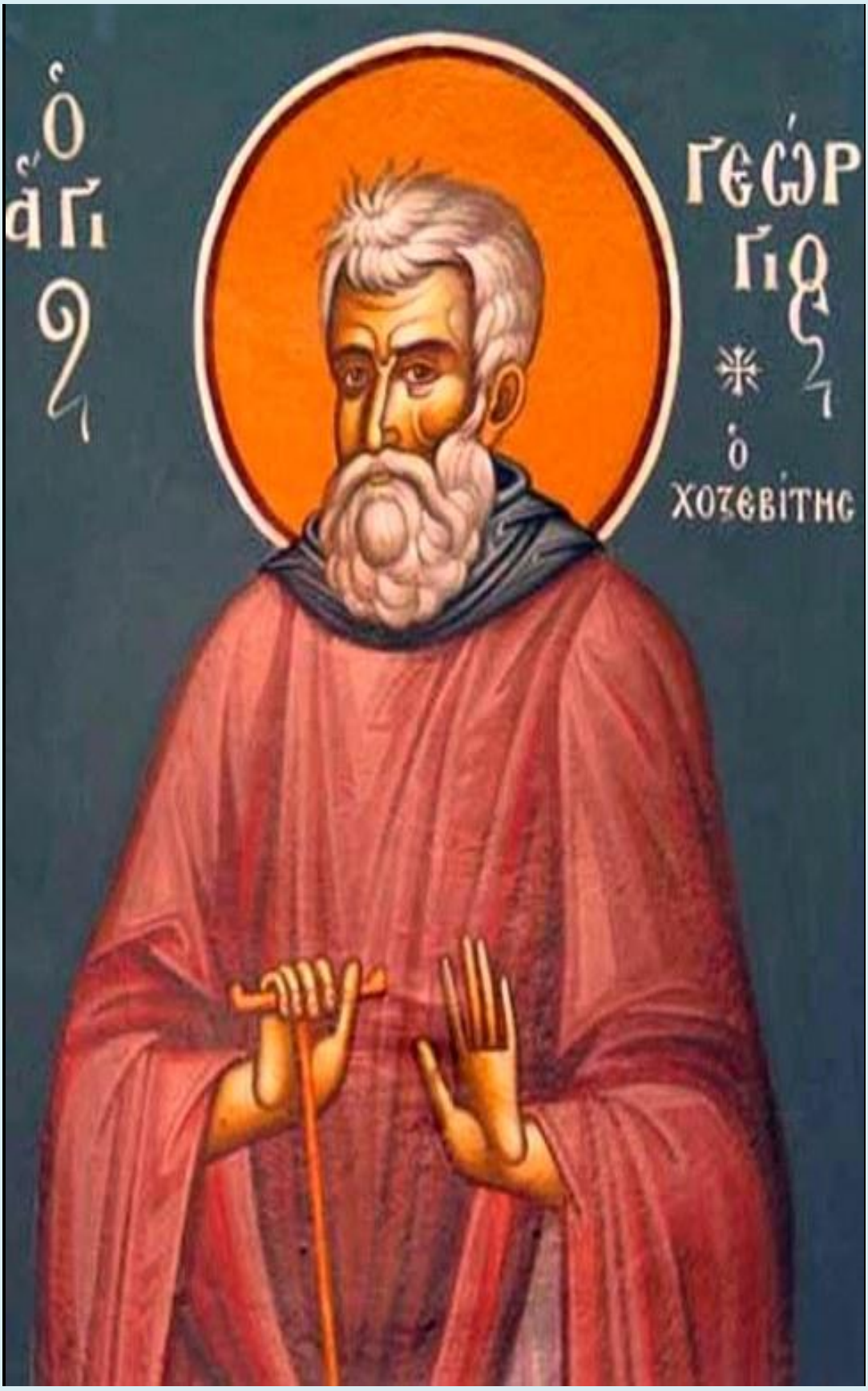
Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ο ΧΟΖΕΒΙΤΗΣ

SF. CUV.
GHEORGHE
HOZEVITUL

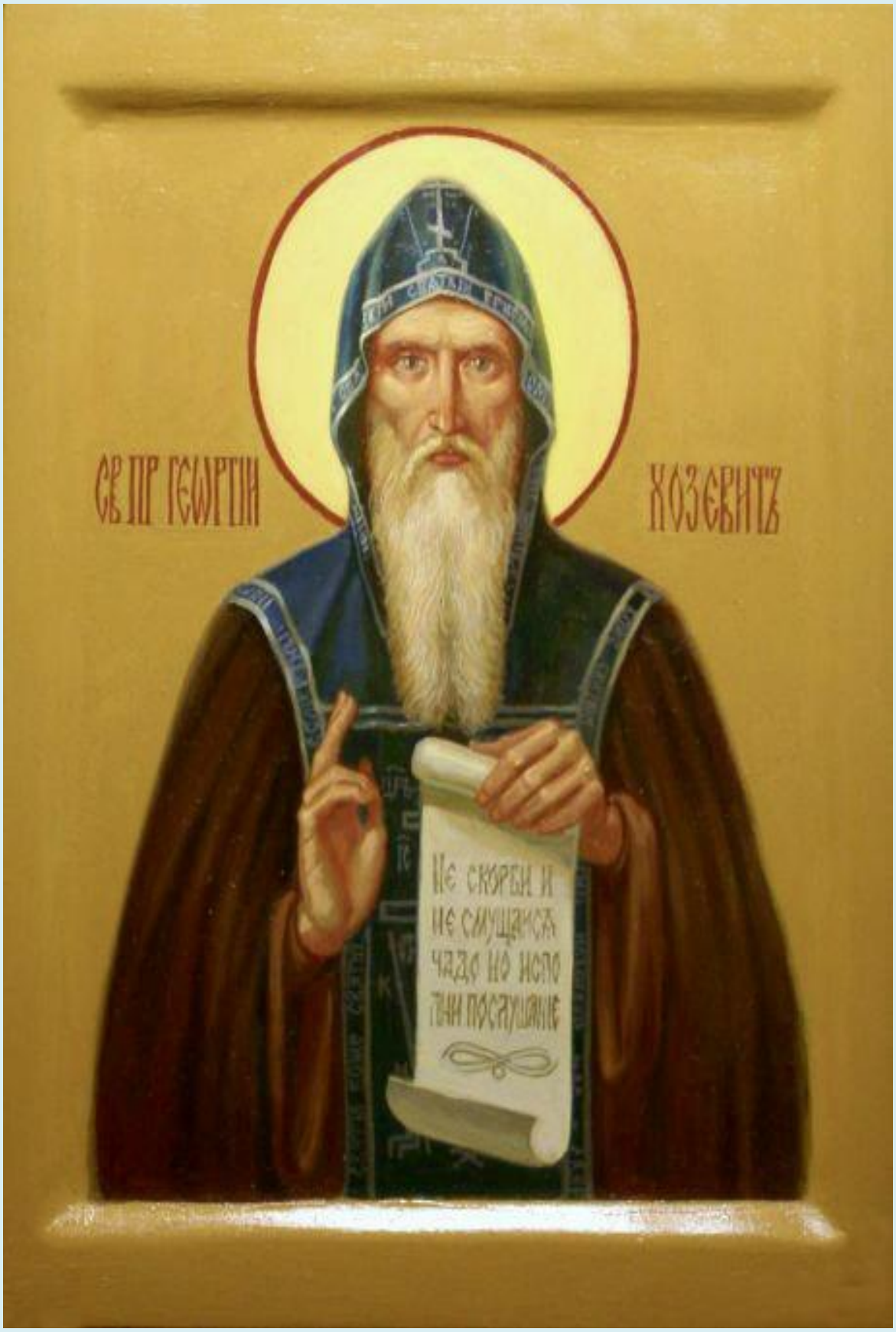
СВ ПР ГЕѠРГІИ
ХОЗЕВИТЪ
Не скорби и
не смущайсѧ
чадо но испо
лни послушаніе

Ὁ
Ὅσι
ος
ΓΕΩΡ
ΓΙ
ος
ὁ Χοζεβίτης

8 ianuarie

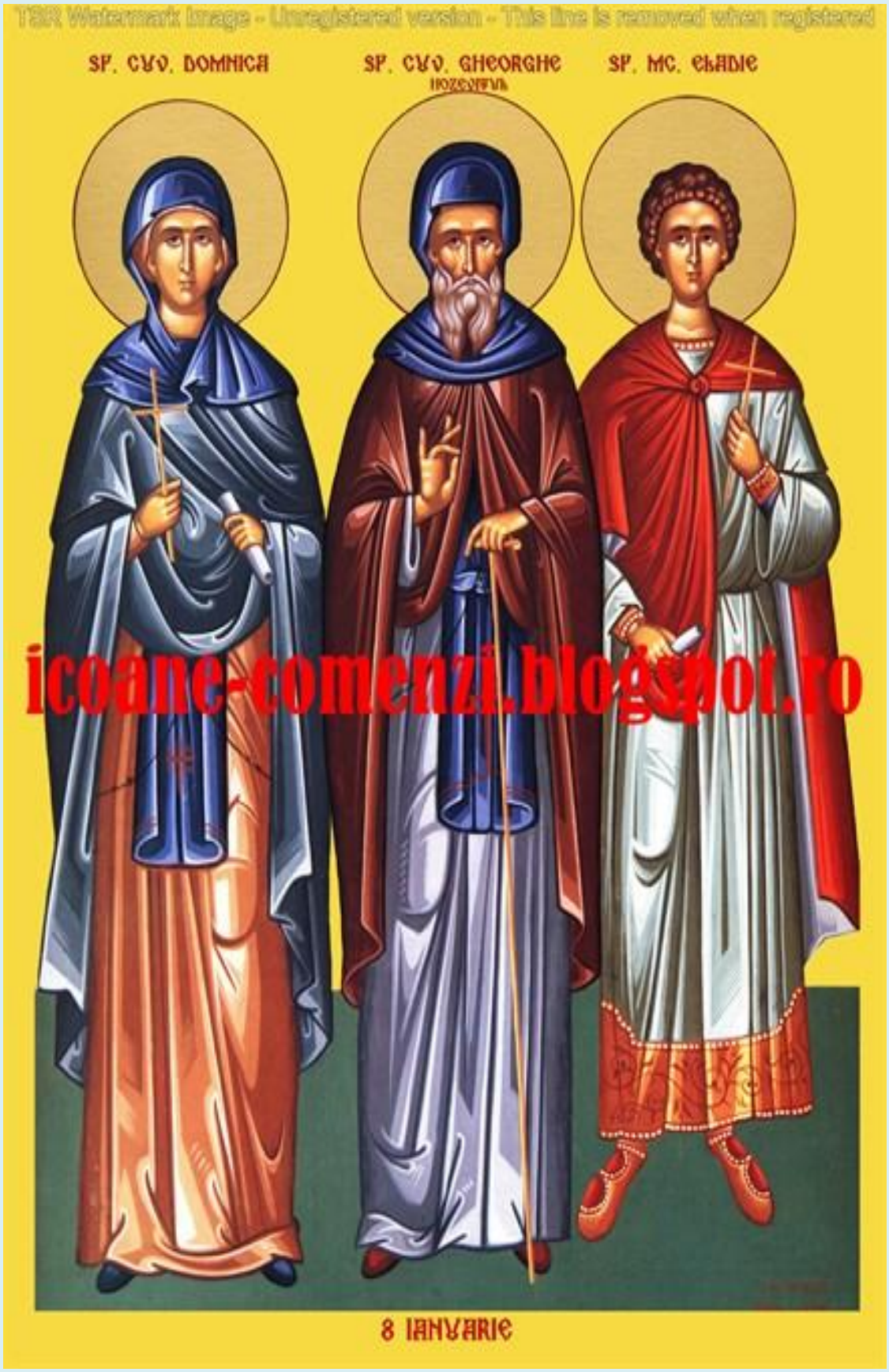
TSR Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered
SF. CUV. DOMNICA
SF. CUV. GHEORGHE
SF. MC. EVADIE
icoane-comenzi.blogspot.ro
8 IANUARIE

Η ΑΓΙΑ ΔΟΜΝΙΚΑ Ο ΑΓ. ΓΕΩΡ. Ο ΧΟΖΕΒΙΤΗΣ Ο Ά. ΕΛΛΑΔΙΟ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΔΟΜΝΙΚΑ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΖΕΒ. ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΙΟΣ ΜΑΡΤ. 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΔΟΜΝΙΚΑ Ο ΑΓΙΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΜΕΝΗΣ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΔΟΜΝΙΚΑ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΖΕΒΑ ΚΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΜΑΡΤΥΡ. Η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΟΣΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ
ΧΟΖΕΒΙΤΗΣ

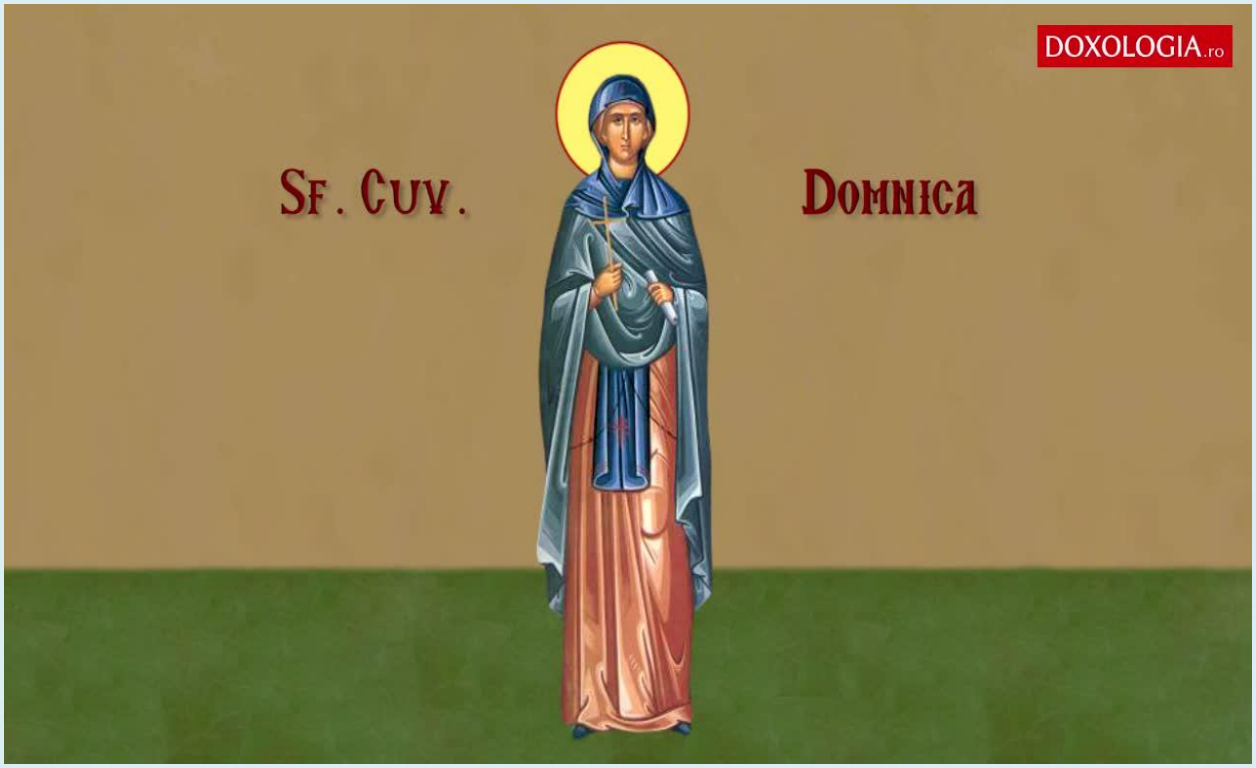
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Domnica

Ἡ ἁγία
Δομνίκα

SF. CUV.
DOMNICA

Η ΑΓΙΑ ΔΟΜΝΙΚΗ

Η ΑΓΙΑ ΔΟΜΝΙΚΗ

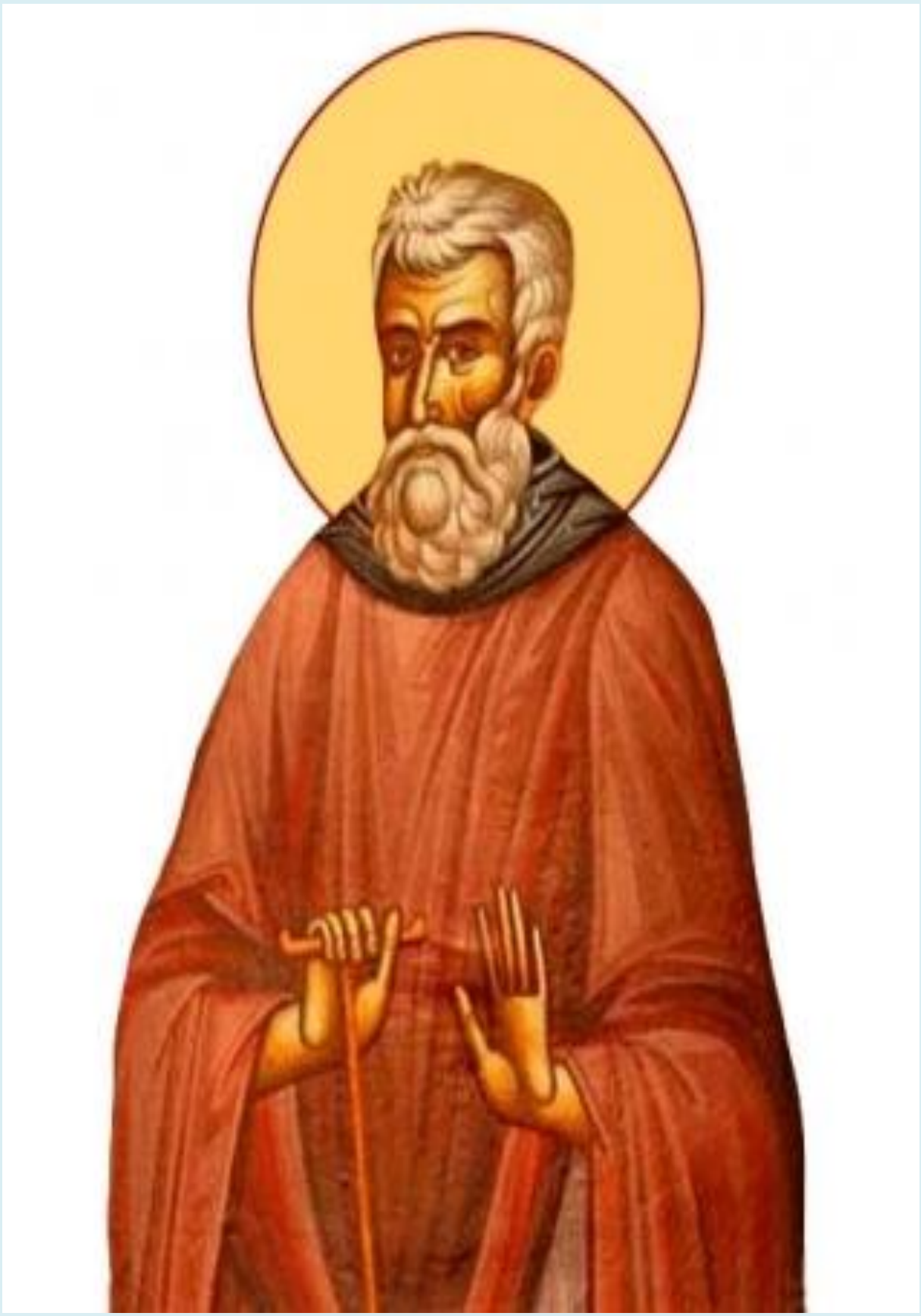

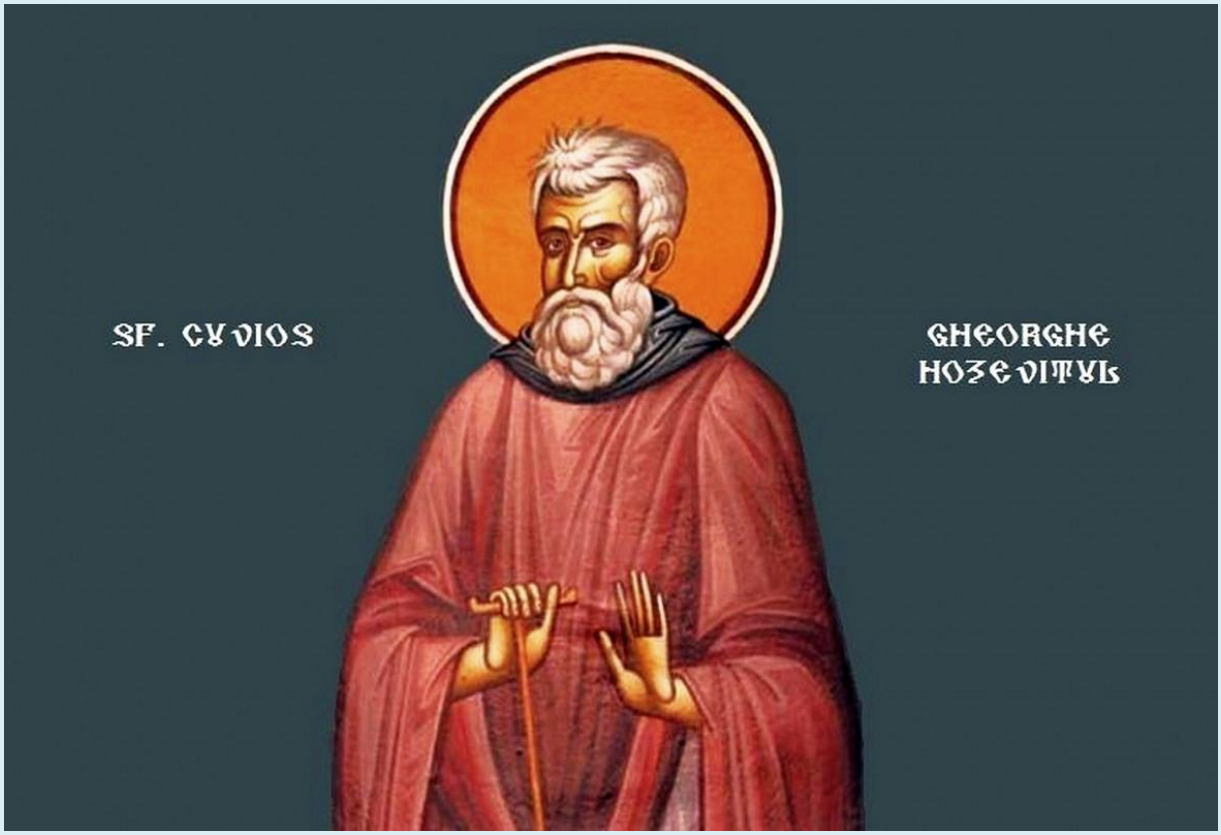
SF. CUVIOS
GHEORGHE
HOZEVITUL

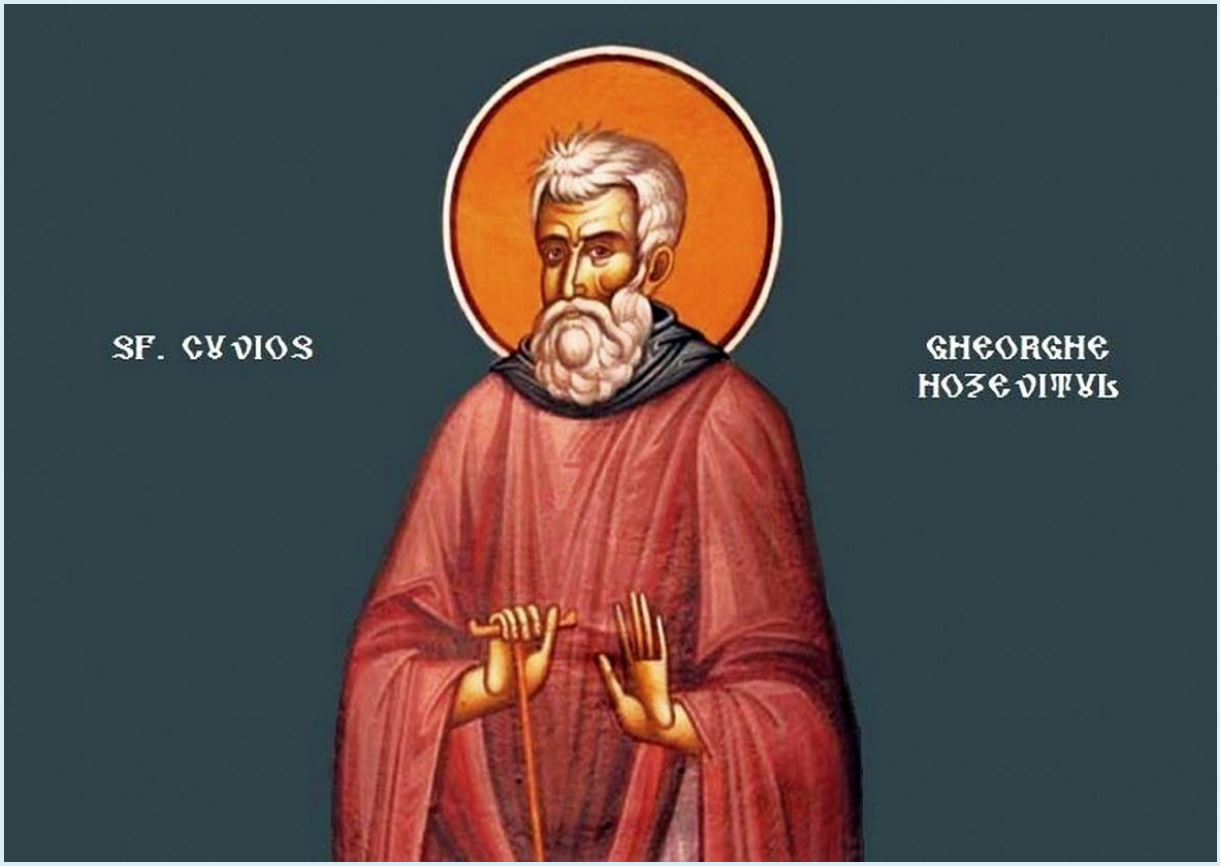
SF. CUVIOS
GHEORGHE
HOZEVITUL

Fără de smerenie, ascultare și dragoste nu putem fi adevărați ucenici ai lui Hristos
Sf. Gheorghe Hozevitul
BASILICA.RO

Troparul Sfântului Cuvios Gheorghe Hozevitul

8 Ianuarie - Glasul 8

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gheorghe, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

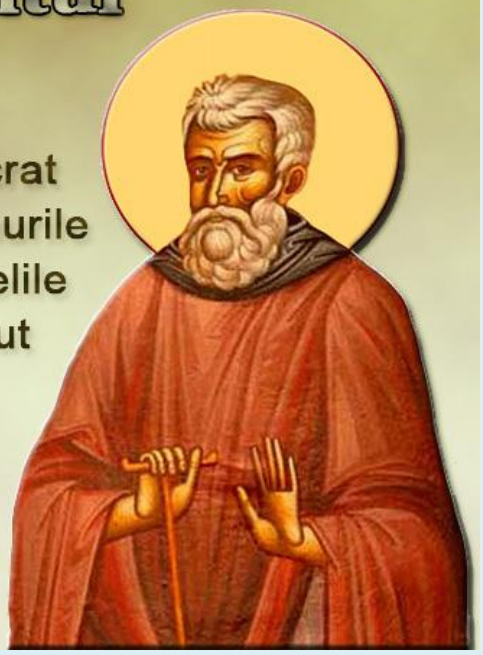

Troparul Sfintei Cuvioase Domnica

8 Ianuarie - Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioasă Maică Domnica, duhul tău.

4 minuni făcute de Sfântul Cuvios Gheorghe Hozevitul

a vindecat mâna unui monah bătrân care se uscase pentru că l-a pălmuit

a făcut un copac uscat să dea rod

a îmblânzit un leu numai prin cuvânt

a presimțit momentul plecării sale din viață

BASILICA.RO

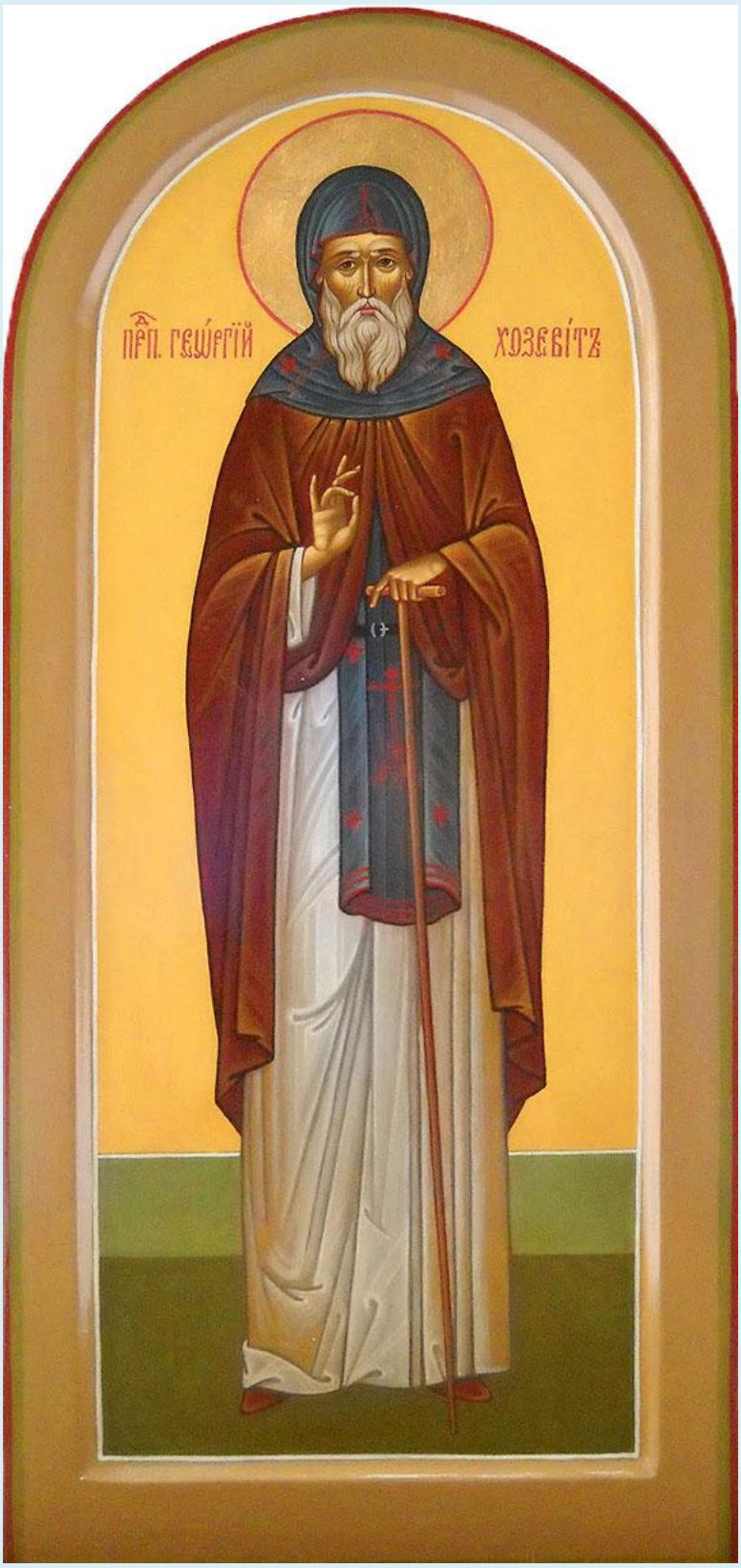

Bucură-te, Sfinte cuvioase Gheorghe, hozevitul!